

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pournelle_Jerry-3-Princ_a_Zoldner.PDB

PDB Name: Pournelle_Jerry-3-Princ_a_Zoldn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J.POURNELLE

PRINC & ŽOLDNĚŘ

I.

Lysander se snažil zrakem proniknout oranžová mračna. Na zemi nedohlédl, ale útržky mraků se hnaly kolem a u špiček křídel přistávacího modulu se v důsledku tlaku vytvářely diamanty. V kabině cestujících bylo zneklidňující ticho.

Lysander se odvrátil od okénka ke svému společníkovi, mladému asi dvacetiletému muži, který mu byl dost podobný. "Takových pětadvacet machu," řekl Lysander, potom se sám překvapeně zarazil. "To je rychlost. Rychlejší než zvuk, Harve. O hodně rychlejší."

Harv se naklonil přes uličku a snažil se vyhlédnout okénkem na levoboku. "Nevidím vůbec zemi."

"To ještě chvíli neuvidíme. Příručka uvádí, že většina Tanithu je pořád pod mraky. A že je to horká planeta,"

"Aha. Horko moc rád nemám," Harv se krátce pousmál a opřel se opět do sedadla.

Přistávací modul ostře zatočil a potom provedl ještě jeden prudký obrat. Nečekaná akcelerace zvedla víc než dvě stovky cestujících ze sedadel, a potom je znovu srazila na jejich místa. Modul se otočil, naklonil a znovu se obrátil v opačném směru. Lysander si vzpomněl na suchý hlas svého instruktora ze základní školy vysvětlující, že deltaplány ztrácejí v zatáčkách energii. Lysander si potom skutečně ověřil pravdivost tohoto tvrzení na simulátorech a při praktickém nácviku

přistání vstupu do atmosféry. Přistávací modul musel spotřebovat ještě mnoho energie, než mohl dosednout na jeden z chráněných zálivů planety Tanith.

Ještě asi tucet ostrých otoček a loď sklouzla pod pokrývku mraků. Lysander teď mohl vidět Tanith pod sebou.

Zdálo se, že se vůbec neliší od obrázků, jež znal z V-disků. Zelená a žlutá moře se zálivy zařezávajícími se hluboko do jasně zelených ploch pevniny. Země a moře se spolu proplétaly v bláznivě spíchnutém vzorku.

Harv se mu nahnul přes rameno. "Vypadá — vypadá placatá,"

"Je placatá. Celá planeta,"

"Žádné hory, princ?"

"Žádné. Jako Země v období karbonu. Žádné hory, žádný sníh, žádné ledovce. To je důvod, proč je všude tak horko,"

"Aha." Harv se natáhl, aby se mohl podívat z levo-boku. "Nepřekážím vám?"

"Ne, to je v pořádku." Po pravdě řečeno, moc v pořádku to nebylo. Ale Lysander by nikdy Harvovi neřekl, že mu vadí, jak se nad ním naklání. Harv Middleton by byl jakoukoliv kritickou poznámkou svého prince zdrcen, bez ohledu na Bratrstvo.

Přistávací modul svištěl nad bažinami a nížinami a při každé obrátce ztrácel rychlost. Nakonec zatočil k řadě návrší, která se zvedala nad mořským zálivem. Návrší byla pokryta nízkými budovami, uspořádanými do sítě širokých, rovných ulic. Město zůstalo vzadu, modul letěl dál nad zelené a žluté moře. Potom se znovu ostře otočil.

"Plátcí daně, (Obyvatelstvo Kondominia je rozděleno na privilegované plátce daní a vykořisťované měšiany, kterým železnou rukou vládne Velký) zahajujeme přistávací manévry v Lederle, hlavním městě Tanithu. Bezpečně se připoutejte a zůstaňte, prosím, na svých místech, dokud nezakotvíme v přístavu. Tovarišči...", Zpráva odezněla ještě v ruštině a v několika dalších jazycích.

Přelétli nad vodou. Nízké pahorky, na nichž se rozkládalo město Lederle a jeho předměstí, se zvedaly po jejich levé straně. Loď se snesla níže a potom dosedla. V přistavišti se rozstříkla sprška vody.

Tak jsme tady, pomyslel si Lysander. Tanith. Věžeňská planeta Kondominia.

Nad oblastí doků se přelézaly vlny vlhkého žaru, po klimatizovaném vzduchu přistávacího modulu dvojnásob nepříjemně. Celnice byla postavena z vlnitého plechu. Úřadovali zde tři znudění pracovníci v přísných bílých plátěných sakách, na něž dohlížel úředník, který měl na sobě modrou košili z přírodního materiálu se znakem Kondominia vyšitým na výložkách. Úředník prohlédl pečlivě jejich dokumenty a přinutil každého cestujícího, aby se upřeně zadíval do snímače sítnice. Jeho podřízení se však spokojili s chatrným zrentgenováním zavazadel.

Je to pochopitelné, řekl si Lysander. Co, ve jméně Dračím, by kdokoliv pašoval na Tanith?

Vrtulník, který na ně čekal za boudou celnice, byl obstarožní nissan s nepříjemným klapáním v motoru. Vešlo se do něj dvacet přízrůbivých pasažérů. Lysander bezostyšně využil své hodnosti, aby dostal sedadlo v kabině pilota, a nechal Harva, aby si vzadu poradil se zavazadly. Pilot nebyl o mnoho starší než Lysander. Pochybovačně se na

Lysandra podíval a potom nahlédl

senát. Nepřízpůsobiví občané jsou izolováni na zaopatřovacích ostrovech. Na kolonizovaných planetách je třídní složení obyvatelstva pestřejší a výbušnější. Postavení jednotlivých tříd je také poněkud odlišné. (Pozn. překl.) do seznamu cestujících. "Lysander Collins. Řekli mi, že tu máte sedět se mnou. Někoho jste podplatil. Koho?"

Lysander pokrčil rameny. "Záleží na tom?"

"Vůbec ne, protože jsem to nebyl já. Jmenuji se Joe Arabis." Postavil sklápěcí sedačku. "Tady, tohle je místo letového inspektora." Arabis poslouchal chvíli se skloněnou hlavou motor a potom se zasmál. "Ne že bych nějakého inspektora vůbec kdy viděl. Ale co, čert to vzal, sedněte si tady vlevo, na téhle cestě stejně žádný druhý pilot není. Vítejte na Tanithu, parťáku."

"Díky." Lysander se posadil a připoutal se. "Slyšel jsem, že v oceánu jsou nějaké velké obludky. Prý dost velké na to, aby dělaly problémy i přistávacím modulům?"

Arabis pokrčil rameny. "No jo, oni říkají, že přehrada, kterou Kondominium vystavělo přes záliv, zadržuje ty lochnesky venku. Co se mne týká, já tam létám, jenom když musím."

Lysander zvedl obočí.

"Jo. No tak dobře, parťáku. Jestli tady budeš muset někdy pilotovat vrtulník přes opravdický oceán, dej si zatracené pozor, abys zůstal třicet metrů nad hladinou. Ne dvacet, třicet."

Tomu může věřit a nemusím, řekl si Lysander v duchu. Zelenáči vždycky na všechno naletí. I když na druhou stranu, někdy i ty nejdivočejší historky jsou reálné... "Díky." Lysander ukázal na přistávací modul s useknutými křídly na konci mola. "Jsou ty vaše příšery opravdu tak velké, aby mohly ohrozit něco takového?"

"To byl určitě jeden důvod pro stavbu přehrady," řekl Arabis. "A taky další, samozřejmě. Já bych ani za nic nepřistál s nějakým takovýmhle raketoplánem jinde než právě tady. Kriste, nechtěl bych kormidlovat útočný člun námořní pěchoty do nějaké zapomenuté

zátoky tady na Tanithu. Ano, je tu naše povolení ke startu,"

Arabis přidal motoru obrátky a zdvihl stroj z přistávací plochy. V několika vteřinách byli sto metrů nad městem. Zakroužili a potom vyrazili přímo vpřed. Rozptýlené světlo z věčně zatažené oblohy nevrhalo žádné opravdové stíny, a tak Lysander nedokázal určit směr letu. Kompas ukazoval, že letí na severozápad.

"Vypadá to na déšť," řekl Lysander.

Arabis zvedl oči k obloze a pokrčil rameny. "Po pravdě řečeno, opravdu to vypadá na déšť," Zasmál se. "Přirozeně. Obecně vzato, bude pršet. Aspoň že se nezené žádná bouřka,"

"Máte tu prudké bouřky?"

"Je jich dost. Taky takové hurikány, parťáku, že bys tomu nevěřil. Kdybys tady měl někdy létat, dej si zatracený pozor, aby ses před tím poradil s lidmi od počasí, a to často. Na Tanithu se může rozpoutat bouřka v pár hodinách."

"Určitě máte nějaké meteorologické družice?"

"Jistě. A jako většina věcí tady na Tanithu, většinu času fungují. Taky pozemní stanice většinou fungují. A trestanci, kteří mají sledovat monitory, si také většinou uvědomí, že mají někoho upozornit, a kondominiální úředníci taky většinou nezapomenou vyhlásit všeobecný poplach, a..."

"Chápu." Lysander si prohlížel město pod sebou. Většina budov zde byla nízká, jednopatrová, omítnutá bílou nebo pastelovou omítkou a pokrytá širokými pláty nějakého světlého kamene. Město bylo rozvrženo podle obvyklého vzoru, široké ulice, některé rozdělené pruhy záhonů fantastických barev a tvarů. Většina budov si byla velice podobná. Mimo hlavní ulice se rozkládala zmeť jakýchsi chatrčí postavených z nějakého druhu dřeva a zastřešených vadnoucím zeleným

rakosím. Ve velké vzdálenosti od přistávací plochy se rozkládalo jakési oddělené město, jemuž dominovala mohutná betonová budova.

Jak se blížili k severu, byly čtvrtě barvitější. Brzy se ocitli v oblasti, kde byly domy jednopatrové. Na úrovni patra je po celém obvodu obíhaly široké verandy. "Boháči," snažil se Arabis překřičet hluk motoru. "Hrozně rádi se vyhrabávají z toho bláta. Nemůžu říct, že bych jun to vyčítal,"

Přeletěli nad velkým parkem. Tady bylo město rozkrájeno širokými úhlopříčnými třídami, jež se sbíhaly u komplexu vysokých budov, nad nimiž se vypínala jedna nejméně šestipatrová.

Náměstí s palácem guvernéra, pomyslel si Lysander. Lederle bylo vystavěno velice podobně jako hlavní město Spojených států, kde se třídy příliš široké na to, aby se daly zabarikádovat, sbíhaly u Kapitolu. Stejně jako Washington také Lederle bylo koncipováno tak, aby malá skupinka vojáků dokázala udržet dav na uzdě.

Planeta Tanith neměla žádné okázalé budovy, jež by se mohly rovnat washingtonským. Guvernérův palác sdílel náměstí s jedním z řetězce obchodních domů Harrod's a s jedním z Hiltonů. Žádný z nich neměl víc než pět pater. V odlehleém koutě náměstí stál Obecní dům, sídlo tanithské společnosti etických drog, jež sponzorovala první kolonie na Tanithu. Byla to rozhodně nejkrásnější budova, jakou Lysander na Tanithu viděl. Měla terasy a vodotrysky a na střeše botanickou zahradu, která zářila barvami.

Přistáli uprostřed náměstí. Se zavazadly chtěla pomoci hrstka mužů ve špinavých bílých plátěných pláštích, ale Harv je odehnal pryč, když se jeden natáhl po Lysandrově kufru.

Lysander pozoroval scénu tak dlouho, dokud se neujistil, že nikdo neprotestuje proti tomu, aby si Harv hodil na každé rameno veliký vojenský kufr a potácivě se pustil přes náměstí navzdory velké přitažlivosti Tanithu. Harv trval na přednostním právu starat se o svého prince, ale nemělo cenu dělat kvůli tomu scénu. Už tak byli dost podezřelí. Ne že by jeho poslání vyžadovalo moc tajnosti, ale bylo lepší nepřítahovat moc pozornosti.

Hilton byl odsud jen asi padesát metrů. Déšť se spustil, ještě než se dostali ke vchodu.

Malá recepcie byla nad širokým schodištěm vedoucím z ulice. Nad recepcním pultem se bez ustání otáčel stropní

ventilátor. Naproti pultu byly široké dveře vedoucí do baru na velké stíněné a zastřešené verandě. U stolků v baru sedělo půl tuctu mužů a dvě ženy, ale u recepčního pultu nikdo nebyl. Lysander netrpělivě klepal na desku. Konečně vyšla ze zadní místnosti malá Euroasijka v čistém bílém plátěném sáčku. Měla náhrdelník ze světle modrých kamenů a shodné náušnice.

"Ano, pane?" Byla zdvořilá, ale nesoustředěná.

"Lysander Collins a Harv Middleton, ze Sparty,"

"Ach," Poklepala na klíče na konzoli. "Ano, Vaše Výsosti. Dva pokoje. Hned to bude, pane. Dali jsme vám guvemérské apartmá. Určitě se vám bude líbit. Pokoj plátce daně Middletona je přímo přes chodbu. Vaše apartmá je kompletně zařízeno. Jsem si jistá, že všechno bude k vaší spokojenosti, ale kdybychom pro vás mohli udělat cokoliv jiného, stačí jenom zavolat recepci,"

"Díky. Teď právě toužím nejvíce po horké sprše,"

S porozuměním přikývla. "Na těch meziplanetárních lodích moc vody není, ani v první třídě. To je jedna z věcí, které tu máme. Spoustu vody. Přitiskněte mi sem palec, prosím — děkuji," Zazvonila na zvoneček na pultě. "Joaquin vás odvede do vašeho pokoje,"

Joaquin byl malý a sporý. Jeho bílé plátěné sako mělo pod pažemi skvrny od potu.

"To je uniforma?" zeptal se Harv.

"Prosím, pane?"

"Bílá saka. To je uniforma?"

"Ano, pane. Pověřenci. Dovolte, vezmu vám kufrы..."

Harv se podíval na Lysandra.

"To je v pořádku, Harve."

Joaquin naložil kufrы do vozíku a vedl je k výtahu. "Služební výtah nefunguje, pane. Jedte, prosím, do pátého patra a já přijdu za vámi,"

"Tady je místa dost," Lysander se přitiskl ke stěně výtahu. Tři lidé a dva lodní kufrы kabinku zcela přeplnili.

Na chodbě v pátém patře byl koberec protkaný nějakými umělohmotnými vlákny. Stěny byly vyzdobeny plastickými dekorativními panely, jež v basreliéfu znázorňovaly podivná zvířata. Jedno z těch stvoření bylo velice podobné obrovskému svišti se třemi krátkými rohy. "Toho bych nechtěl potkat potmě ve sklepe," řekl Harv.

Guvemérské apartmá bylo světlé a vzdušné a klimatizace byla před jejich příchodem dostatečně dlouho zapnutá, aby místnosti ochladila. Stály tu tucty plastických květináčů se zářivě jasnými květinami a košíky s ovocem. Některé druhy, jako pomeranče a kivi, byly důvěrně známé, jiné viděl Lysander poprvé v životě. "Moc pěkné," poznamenal.

Podal Joaquinovi tři pěti-kreditové bankovky. "Buďte tak laskav a dejte jednu recepční,"

"Ano, pane. Mám vám pomoci vybalit?"

"Děkuji vám, ne. Ale mohl byste se podívat, jestli nepotřebuje něco měšťan Middleton,"

"Měšťan?" Hotelový sluha se zamračil. "Ano, pane,"

Na tohle si budu muset dávat pozor, uvědomil si

Lysander. Měšťan není na Zemi vážený titul. Nebo tady. Uchechtl se, když si vzpomněl na ty testy, které člověk musel splnit, a závazky, které na sebe musel vzít, než se stal občanem Sparty. Jsou to v každém případě rozdílné světy.

Když hotelový sluha odešel, Lysander pečlivě zastrčil závoru u dveří. Poprvé po týdnech, kdy opustil Spartu, byl sám a vychutnával ten pocit. Zvolna se protáhl a začal hledat sprchu.

Koupelna byla velická. Kachličkovaná podlaha měla spleť vzorek. Většina kování byla pozlacená. Lysander si připadal jako Sybarita. *) A patrně jsem jediný člověk na této planetě, který ví, kdo Sybarité byli! V koupelně byla jak sprcha, tak vana již plná vody a opatřená množstvím kohoutků. Voda byla studená, ale byl tu návod, jak ji ohřát a jak používat trysky. Návod byl vytištěn v tuctu jazyků pěti abecedami a pro toho, kdo by jim nerozuměl, tu byly ještě instruktážní obrázky.

Lysander si vybral kruhovou sprchu. Kolem tří čtvrtin sprchy bylo umístěno pět sprchových hlav. Každá měla oddělené ovládání horké a studené vody. Kohoutky byly tvarované jako mořská stvoření, na studenou vodu jako nějaká ryba, na teplou vodu něco jako drak. Lysander se na ně zamračil. "Tyhle bych nechtěl potkat..."

"Potkat koho, pane?"

Otočil se vyveden z míry. Ve dveřích koupelny stála nahá dívka, mladší než on, ale rozhodně žena. Temně rudé vlasy se jí v páře začaly kudrnat. Lysander na okamžik zaujal bojový postoj, ale potom se uvolnil. "Kdo, u čerta, jste?" dožadoval se.

*) Zhýčkanec, požitkář. Podle řecké osady Sybaris v jižní Itálii. Dosáhla takového bohatství a přepychu, že "podlomily jarost obyvatelstva" a staly se příslovečnými. (Pozn. překl.)

"Ursula, pane. Jsem vaše hosteska. Myslela jsem si, že byste byl rád, kdybych vám vydrbala záda,"

"Hosteska," Pokýval zamyšleně hlavou. Slyšel o takových

zvycích. "Děkuji. Umím se osprchovat sám,"

Neznatelně se usmála. "Jak si přejete. Mám pustit horký kohoutek? Nebo byste se raději ponořil do studené vody? Potom bych vám mohla namasírovat záda,"

"To je docela lákavá nabídka. Ponořit se do studené vody a potom si nechat masírovat záda,"

Klekla si, aby vyzkoušela teplotu vody ve vaně. "Myslím, že je dost studená. Počkám na vás..."

"Ne, to nemusíte. Až budu chtít masírovat záda, tak vylezu ven."

Lehce pokrčila rameny a opět se usmála. Stáhl se do sprchy, aby si uspořádal myšlenky.

Ursula. To jméno se mu líbilo a líbil se mu její úsměv. Bylo jasné, že se mu nabízí. To bylo vzrušující. Se ženami moc zkušeností neměl.

Melissa se to nikdy nedozví. A Hilton určitě nemá nakažené hostesky.

Určitě byla přístupná, dokonce dychtivá, ale jaké jsou podmínky? Jaké z toho bude mít závazky...?

Nevesele se uchechtl. Žádné, samozřejmě. Ta holka byla jasně kurva.

Ošklivé slovo. Ale "prostitutka" se mu nelíbilo o mnoho víc. Ursula vypadala celkově moc mladá a její oči — byly opravdu tak zelené, jak se zdály v tomhle světle? Bez ohledu na barvu neměly rozhodně tu tvrdost, kterou spojoval se ženami z hornických tančíren.

Snažil se dočíst se něco o zvycích na Tanithu, ale V-disky na meziplanetární lodi mu poskytl jenom běžné turistické kliše. Navštivte exotický Tanith. Nádherné květiny, ptactvo s barevným peřím, napětí na lovu opravdových dinosaurů. Nic moc o hlavním průmyslu na planetě, což celkem nepřekvapovalo. A téměř nic o místních zvycích.

Ursula si oblékla růžové kratičké jednodílné šaty, které se zavazovaly vepředu. Připomínalo mu to štolky, jaké nosily hetéry v klasickém Řecku. Tenhle zvyk bychom měli oživit ke všeobecnému prospěchu. Snad ještě není příliš pozdě. Rozhlédl se, napůl očekával, že někde uvidí bílé plátěné sako, ale jestli tu měla ještě nějaké jiné šaty, tak byly uklizené. Seděla ve velkém pohodlném křesle, nohy očividně skrčené pod sebe, a dívala se na velkou pokojovou obrazovku. Rychle se po ní mihala písmena načtená přehrávačem a ona se nakláněla kupředu v naprostém soustředění. Lysander došel potichu až za ni.

"Primární ekonomický konflikt panuje podle mého mínění mezi lidmi, kteří se zabývají již dobře zavedenými ekonomickými činnostmi, a lidmi, kteří se zabývají vynořujícími se novými ekonomickými činnostmi. Jedná se o konflikt, jenž nikdy nepoleví, jedině v období stagnace. Neboť nové ekonomické činnosti dneška jsou dobře zavedené ekonomické činnosti zítřka, jež budou naopak ohroženy dalším vývojem ekonomiky. V tomto konfliktu, pokud ostatní faktory jsou vyrovnané, dobře zavedené činnosti a ti, jejichž zájmy jsou s nimi spojeny, musí zvítězit. Jsou a priori silnější. Jediný možný způsob, jak udržet ekonomické příležitosti otevřené novým činnostem, je nějaká 'třetí síla', jež by ochránila jejich slabé a dosud zárodečné zájmy. Jedině vlády mohou splňovat tuto úlohu. A někdy tak na žalostně krátký okamžik činí..."

Přečetl si stavový řádek. Strana 249, Jane Jacobs: Ekonomika měst, první vydání v New Yorku, 1970. Svazek: Grolierova sbírka klasických děl o společenských naukách, inventarizační číslo 236G-65t-

Překvapeně vzhledla, ucukla před ním a rychle na obrazovku přepnula místní zpravodajství. "Promiňte..."

"Za co? Jste v té knize dál než já." Zasmál se. "Tedy, abych mluvil pravdu, ještě jsem nezačal, ale je na seznamu, který mi dal můj vedoucí studia. Četla jste můj výtisk?"

"Ach ne, celá Grolierova sbírka je tady v knihovně Hiltonu." Stoupla si a tunika se zajímavým způsobem zřasila. Měla pěkné nohy s dobře tvarovanými lýtky. Nehty na rukou a na nohou měla pečlivě nalakované světle růžovým lakem, jenž ostře kontrastoval s ohromující zelení jejích očí. "Připraven?" zeptala se.

JVa co? Samozřejmě, že jsem připraven, ale... Ehm... mám schůzku s guvernérem. Raději bych se měl obléknout."

"Ach. Tak dobře..."

"Budete zde, až se vrátím?"

"Patřím k apartmá. Budu zde, když mě budete chtít, a když tu nejsem, tak zavolejte číslo 787."

"Máte ve svém pokoji přehrávač?"

"No, ano... Ale není tak veliký jako váš."

"Tak zůstaňte tady. A já se budu těšit na tu masáž zad."

II.

"Máme ještě čas do schůzky s guvernérem Blainem," řekl Lysander. "Pojďme se projít,"

Harv přikývl. "Alespoň si protáhneme nohy, a už přestalo pršet. Ale neměli bychom chodit moc daleko, principi. Lepší je přijít dřív než pozdě,"

"Správně," Ale ne zas tak brzy, pomyslel si Lysander. Kdyby zůstal v apartmá, musel by něco udělat s Uršu-lou, a ještě se nerozhodl, co by to mělo být. "Byl jsi v pokoji sám?"

"Jistě, principi,"

Další informace. Možná, že jedině guvernérovo apartmá je automaticky... zařízené. Ostatní hosté musí volat recepčního. Bude se muset Uršuly zeptat, kolik dívek pro hotel pracuje. Rád bych věděl, jestli Hil-tonovi dědicové na Zemi vědí, jaké služby lederleský Hilton poskytuje? Anebo možná historky o pozemské dekadenci jsou pravdivé...

Věděl, že na tuto misi ještě není připraven. Nevěděl dost ani o Zemi, ani o Tanithu, ani o ničem jiném, ale to vlastně nemělo význam. Kdybych tak jenom měl lepší představu o tom, co mám udělat!

Míjeli Obecní dům. Z jednoho balkónu se ozýval hluk orgií. Nějaká žena se v růžovém světle nakláněla přes zábradlí. Za ní se pohybovaly další, očividně se těšící z čerstvého vzduchu po tropickém dešti. Budova

byla jasně inspirována legendami o visutých zahradách babylónských. "Asi to není jediná věc, již má tohle místo společné s Babylónem,"

"Aha. Oukej," řekl Harv.

Nesmyslně si přál, aby se Ursula procházela s ním. Ta by mu rozuměla. Harv byl kvalifikovaný a spolehlivý a byl členem Bratrstva, ale někdy bylo dost náročné trávit tolik času s člověkem, který... neměl dostatečný zájem o intelektuální záležitosti.

Za náměstím stálo několik bloků jednopatrových domků s verandami. Přízemí bylo zpravidla bez oken, s několika málo dveřmi, jež domům dodávaly vzhled pevnosti. Většina byla obklopena zahradami všudypřítomné tanithské rozbujelé husté vegetace. Jeden dům měl pouze pozemský ibišek. V tomto prostředí působil pochmurně a prozaicky. O kilometr dále na sever zástavbu vystřídal přízemní přibýtky se zašlou omítkou. Pár lidí sedělo na verandách či šlo po ulicích, ale zdaleka jich nebylo tolik jako kolem guvernéřského náměstí.

Došli k široké betonové dálnici. Moc vozidel po ní nejezdilo, ale byla širší než cokoli, co bylo dosud postaveno na Spartě. Lysandrovi to připomnělo videosnímky dálnic, jež lemovaly celé kalifornské pobřeží na Zemi. Uprostřed dálnice probíhala jednokolejná železnice, podpíraná mohutnými betonovými sloupy.

Kontrastní pohled skýtal povoz s koněm, klusajícím prázdnou ulicí za nimi. Vousatý vozka byl oblečen v černém a na hlavě měl černý klobouk. Jak jel kolem, vesele jim zamával.

Prošli pod dálnici tunelem pro pěší, jenž kysele páchl močí. Tunel byl opuštěný, stejně jako čtvrt' na druhé straně. Ještě jeden blok za dálnicí se táhly omítnuté domky, potom ustoupily spleti dřevěných chatrčí. Tady nebyly žádné úpravné domy či udržované záhony. Na nárožích hnil vyhozený nábytek. Zahrady, jež vypadaly spíše jako neudržovaná džungle než cokoli úmyslně vysazeného, byly zaneřáděny smetím a odpady.

"Je to tu jako v Minetownu, jenže je tu větší vlhko," řekl Harv.

"Tak něco," souhlasil Lysander. Až na to, že Mine-town nebyl v pěším dosahu od guvernérova paláce a guvernér Sparty by nikdy nepřipustil, aby kdekoliv na planetě bylo takhle nezdravé místo. "Měli bychom raději..."

Proti nim přicházeli tři mladíci a když se Lysander otočil zpátky k podchodu pro pěší, uviděl, že další dva jsou za nimi. Všech pět se k nim arogantně přibližovalo.

"Problémy, princí," řekl Harv. Usmíval se.

Lysander si je pátravě prohlížel, jestli nemají zbraně. Neměli na sobě saka, ani bílá, ani žádná jiná a džínsy a košile jim těsně obepínaly svalnaté hrudníky a hýždě a neponechávaly prostor pro nic jiného. Neměli nic jiného než řetězy a pár nožů. Lysandrův Walt'her spočíval pohodlně v pouzdru pod jeho bundou, ale nesáhl pro něj. "Možná se chtějí jenom trochu povyrazit,"

"Jistě, princí," Těch pět se přiblížilo.

"Princi," řekl jeden z nich, "Jakej princí?"

"Jimmy, možná, že je," zakňoural jeden z ostatních. "Možná bysme..."

"Vodser se, Mario. Hej, princí, máš nějaký prachy? Hodilo by se nám takovejch pět kreditů,"

Nebyli o mnoho mladší než Lysander a Harv. Pusťte je někde na periférii hlavního města Sparty a člověk si jich vůbec nevšimne, pomyslel si Lysander. Byli oblečeni trochu nedbale, ale jinak se moc neliší. "Jak si ty peníze chcete vydělat?" zeptal se Lysander.

Harv se zasmál.

Jeden z mládenců se zachichotal. Jimmy, jejich vůdce, řekl: "No tak dobrá. Tak tohle je špatnej flek, víte? Sté ztracený, ne? A my vám mužem ukázat cestu ven, víte? Deset kreditů. Víc nechceme. Deset."

"Děkuji vám, ale já cestu zpátky znám," řekl Lysander.

"Tak ať je po vašem..."

Harv měl spoustu času. Udeřil, ještě než vůdce gangu domluvil. Malíkovou hranou nabral vůdce pod nose, až ztratil rovnováhu, načež vrazil mladíkovi do žaludku napnuté prsty druhé ruky. Harvyho noha potom zasáhla prudkým kopem mladíkovo koleno. Jimmy padl jako podťatý. Ještě než dopadl na zem, Harv stál uvolněně, jako kdyby se vůbec nepohnul.

"Ježíši Kriste!" Jeden z těch dvou, kteří se blížili zezadu, se rozehnal po Lysandrovi. Stáhl bezvládnou ruku zpět a užasle pozoroval světlou krev, vytékající od lokte k zápěstí. Harv mu pečlivě přendal nůž do levé ruky. Ještě pořád nepřenesl ani slovo, ale na tváři měl široký úsměv.

"Kdo, u čerta, vlastně jste?" Ten, kterému vůdce říkal Mario, couval dozadu. "Kdo?" rozhlédl se po svých společnících. "Možná kámošové..."

"Možná jste udělali chybu," odpověděl Lysander. "Nechte nás, prosím, o samotě,"

Ten třetí si myslel, že se naučil bojová umění. Kopl k Harvovi a potom se otočil kolem své osy, aby roztočil metrový řetěz. Lysander se zaklonil, aby jej řetěz nezasáhl. Harv se pohyboval těsně za řetězem, až byl u kluka. Pravou rukou vystřelil nahoru a zároveň přistál levým chodidlem na chlapcově nártu. Kluk se se sténáním zhroutil.

"Prosím," řekl Lysander.

"Jo, jistě, člověče. Jistě," řekl Mario. Pomohl třetímu chlapci na nohy.

Harv se tvářil nespokojeně, když se všichni otočili k odchodu. Kráčeli a snažili se neutíkat, ale po svém padlém vůdci se neohlédli.

Guvernér Carleton Blaine měl asi tak čtyřicet standardních let. Lysandrův strýc říkal, že Blaine je cvok. Se svými rodinnými konexemi měl dost politického vlivu, aby mohl získat téměř jakékoliv postavení, a on si vybral Tanith. Každý předchozí guvernér Tanithu se na svém místě ocitl proto, že mocenský zápas prohrál.

Setkal se s nimi odpoledne. Recepční sál byl obložen nějakým exotickým dřevem, jež snad mohlo být dovezeno ze Země, ačkoliv Lysander si byl jist, že odtud nepocházelo. Tanith tak vysoké výdaje neospravedlňoval. Když se Lysander nenápadně dotkl jedné stěny, byl panel na omak jako dřevo, ale nové umělé hmoty měly takovou vlastnost. Blaine byl znatelně vyšší než Lysander se svými 180 centimetry a štíhlejší. Jeho pískově hnědé vlasy vypadaly, jako by si je česal prsty. Na levé kapse své světle modré košile měl našitý odznak Kondominia. Stisk ruky měl pevný. "Rád vás vidím, princí Lysandre. A také plátce daně Middletona,"

"Díky,"

"Jsem měšťan," řekl Harv hrdě.

"Aha. Ehm, Vaše Výsosti, bylo nám řečeno, že se jedná o neoficiální návštěvu,"

"Ano. Naprosto,"

Blaine přikývl. "Mám tu také vzkaz od předsedy akciové společnosti Lederle, který mě žádá, abychom s vámi spolupracovali. To samozřejmě budeme. Co pro vás můžeme udělat?" Blaine je vedl do své kanceláře.

"Mohli byste najít někoho, kdo by měšťana Middletona provedl městem a třeba ho pozval na skleničku,"

Blaine zvedl jedno obočí, potom se obrátil ke své

sekretářce: "Poproste pana Kima, ať sem přijde a vezme Lysandrova přítele do klubovny. Děkuji." Uvedl je do své soukromé pracovny.

Kancelář byla obložena stejným materiálem jako přijímací sál. Psací stůl byl mnohem okázalejší, vykládaný exotickými dřevy, rámuje tenké pláty kamene o vysokém lesku. Stůl vévodil celému pokoji a vyvolával dotazy. "To je opravdu pěkné. Nikdy jsem nic podobného neviděl," řekl Lysander.

Elaine se zářivě usmál. "Děkuji vám. Všechno to jsou místní materiály. Hadí dřevo a šedý howlite. Samozřejmě elektronické vnitřnosti byly vyrobeny na Zemi firmou Viasyn. Nám to tady bude trvat ještě pár let, než něco takového dokážeme vyrobit. Něco k pití?"

"Díky,"

"Máme tu vynikající likér, rum přichucený vůní ta-ni'thského ovoce váška, ale na něco tak sladkého je patrně ještě brzo. Co takhle tanithskou whisky?"

"Díky," Lysander opatrně usrkl temný nápoj. "Je to docela dobré,"

"Jsem rád, že vám chutná. Je trochu jako skotská, akorát silnější. Některým připadá až moc silná,"

"Spartská whisky pochází z irské," řekl Lysander. "Máme za to, že je lepší než nejlepší pozemská. Máme jednoho mistra destiléra z Corku..."

"U nás je to také tak," přitakal Elaine. "Máme tu celou rodinu z okolí Inverary. Nemám ponětí, co mohli udělat komukoliv z Migračního úřadu, ale jsou tady. Pro Tanith je to výhoda a pro Zemi ztráta. Jeden z mých předchůdců jim pomohl začít s výrobou. Tak. Doufám, že váš pobyt na Tanithu je příjemný?"

"Začal dost příjemně, ale — mohu se vás zeptat na místní zvyky?"

"Prosím, ptejte se,"

"V mém apartmá byla jedna dívka..."

"Aha. Blondýna nebo rusovláska?"

"Rusovláska,"

"To by mohla být Ursula Gordonová. Bystré děvče. To vám věřím, že pro vás začal pobyt příjemně..."

"Co tam, u čerta, dělá?"

"Promiňte?"

"Není na prostituci trochu mladá?"

Elaine byl otřesen. "Po pravdě řečeno nemá na vybranou, pokud se toho týče."

"To jsem pochopil. Na Spartě otroctví nemáme."

"Aha. No a my na Tanithu máme. Snažím se to změnit. Zabere to víc času, než byste si myslel."

"Jistě, máme tytéž zkušenosti, všechno trvá déle a stojí víc peněz, ale otroctví! Nemůžete to zarazit?"

"To není otroctví. Ne tak docela. Je to druh učebního poměru," řekl Blaine. "Děti narozené odsouzencům jsou dány do učení k majiteli matčina kontraktu. Teorie je taková, že když už byl majitel nucen postarat se dítěti o výchovu a vzdělání, tak má nárok na nějaký užitek z celé věci. Hotel Hilton koupil její kontrakt, když byla docela mladá, a zaplatil za její vzdělání. Ted' očekávají nějakou návratnost. Jsou to špinavé praktiky a do budoucna jsem je zarazil. Naneštěstí nemohu nařídít nic se zpětnou platností. Snažil jsem se o to. Arbitr Kondominia se postavil za kontrakty," Blaine mluvil překotně. Přistoupil k baru a vrátil se s lahví. "Dáte si do druhé nohy?"

"Díky — jak dlouho bude v tom učebním poměru?"

"Dokud jí nebude devatenáct. Myslím tím pozemské roky. Roky na Tanithu jsou delší. Dny jsou tu o něco kratší, ale počítáme 365 tanithských dní jako jeden pozemský rok. Počítat ještě hodiny by už bylo moc složité," Blaine sáhl na klávesy na konzoli svého psacího stolu. "Bude volná za 209 místních dnů,"

"Co bude dělat potom?" zeptal se Lysander.

Elaine se zhluboka nadechl. "Když bude mít štěstí, udrží si tu práci v Hiltonu,"

"A to je to nejlepší, co může dělat?"

"Řekl bych, že to záleží na tom, jaké přátele si udělá. Anebo si už udělala. Tohle je tvrdý svět, Vaše Výsosti," Guvernér se vrátil k psacímu stolu. "Říkal jste, že věci začaly příjemně. Někaké problémy?"

"Upřímně řečeno, ano," Lysander vylíčil Blainovi, jak je přepadlo pět mužů. "Utekli. Jejich vůdce měl štěstí. Harv mu jenom zlomil nos. Možná taky nohu, ale tím si nejsem jist. Uvažoval jsem o tom, jestli to mám ohlásit, ale neviděl jsem nikde žádnou policii..."

Elaine se přestal usmívat. "Teoreticky jste to samozřejmě měl ohlásit, ale v praxi to nikdy nikdo nedělá. Já bych se raději v budoucnosti téhle části města vyhýbal..."

"To budeme,"

"Ale říkal jste, že jste byli pořád ještě mezi omítnutými domy. Vy jste vlastně do Wattletownu ani nevčkročili?"

"Ne,"

"Chápu. Omluvte mě, prosím," Blaine stiskl nějaká tlačítka na svém stole. "Anno, požádejte náčelníka policie, ať pošle do Wattletownu jednu hlídku a zajistí obvyklé podezřelé. Mohou vyřídít vzkaz, že hladinu rozvířili Jimmy a Mario,"

"To není nutné," protestoval Lysander.

"Ale je," prohlásil Blaine. "Nemůžeme mít policii všude, ale jistě se dokážeme vypořádat s přepady turistů v těch částech města, kde by měli být bezpeční," Povzdechl si. "Nechal jsem v podchodech pod Bronso-novou dálnicí vylepit vyhlášky, ale lidé z druhé strany je strhali. Nemůžu říct, že bych jim to vyčítal. Také bych nechtěl žít ve vylidněné části města,"

"My na Spartě vylidněné oblasti nemáme. Zatím,"

"Vidím, že váš mládenec je docela zkušený tělesný strážce,"

"Není to přesně vzato tělesný strážce. Pochybuji, že na Tanithu máte něco jako Bratrstvo,"

"Bratrstvo?"

"Bratrstva. Každý potenciální měšťan Sparty je potenciálně k jednomu předurčen již při narození. Snažíme se promístit sociální třídy a lidi různého původu. Těžko se to vysvětluje — ve svých Bratrstvech jsme všichni bratři. Harv je můj společník na cestách a předem lituji každého, kdo by mě chtěl obtěžovat, ale je to můj bratr a plnoprávný měšťan, nikoli můj strážce. Mimochodem, měšťan' je na Spartě čestný titul. Nemáme žádné 'plátce dané'."

"Aha. Jasně. A teď, Vaše Výsosti, co jiného pro vás mohu udělat?"

"Potřebuji se setkat s plukovníkem Falkenbergem,"

"Ach. Dobrý chlap. Normálně by to nebyl žádný problém, ale právě teď jsem ho vyslal potlačit nejnovější vzpouru pirátského gangu uprchlíků. Kromě toho má ještě nějakou další práci,"

"Je to velmi důležité,"

Elaine naklonil hlavu do strany. "Nepochybuji o tom, že je to důležité. Sám jsem už zaslechl nějaké pověsti. Můžete mi o tom něco říct?" Když Lysander neodpověděl, Blaine přikývl. "Dobrá. Podívejte se, udělám, co bude v mých silách, ale bude to chvíli trvat. Zatím tu budeme mít příští týden malou společnost, nic honosného — bude to docela neformální večeře. Falkenberg je pozván a měl by tu být, pokud mu ta patálie ve Svobodném státě úplně nesváže ruce. Jestli chcete, můžete s sebou vzít slečnu Gordonovou,"

"Bude se to hodit, k večeři v guvernérově paláci?"

"Ano — tedy vlastně ne. A já bych to rád změnil. Mohl byste mi pomoci. Nikdo nebude hrubý k vám. Nebo k vašemu hostu,"

"Otec mě varoval, abych se nemíchal do zahraničních záležitostí,"

"Dobrá rada," řekl Elaine.

"Ale tohle jistě nikomu neublíží. Rád přijdu. S tou mladou dámou,"

"Děkuji vám, Vaše Výsosti. Jsem přesvědčen, že budoucnost této planety spočívá v rukou odsouzců a nedobrovolných kolonistů. Někteří z původních osadníků, plantážníků a úředníků farmaceutického průmyslu to chápou. Mnozí to nechápou a snaží se držet bezobsažných šlechtických výsad,"

"Měli jsme tytéž problémy," přitakal Lysander. "Samozřejmě jsme měli výhodu, že jsme obdrželi..., že řada odsouzců, kteří se na Spartu dostali, kvůli tomu někoho podplatila,"

"Takže jste dostali trochu lepší sortu trestanců?" usmál se Elaine. "Tady k tomu také docházelo, ale samozřejmě v menším měřítku. Ale stejně, každý kdo si to může dovolit, si rád zaplatí, aby se dostal raději sem než na Fulsonovu planetu. A čas od času získáme někoho opravdu bystrého,"

III.

O rok dříve...

Kalifornská obloha zářila jasnou modří nad osmi tisíci mladými těly, zmítajícími se v šílícím rytmu elektronické basy. Někteří tančili, jiní leželi v trávě, pili nebo kouřili. Nikdo nemohl ignorovat hudbu, ačkoliv jen stěží vnímali nosový tenor, jehož hlas nebyl dost silný na to, aby přehlušil divoké skřeky théréminu*) a vibrace tuctu kytar s ocelovými strunami. Na šedém dřevěném pódiu, vztyčeném mezi gotickými budovami losangeleské univerzity z 20. století, čekaly na svou příležitost další hudební skupiny.

Někteří hudebníci byli tak nedočkaví, že brnkali na své nástroje. Nezpůsobovalo to žádný slyšitelný zvuk, protože jejich zesilovače byly vypnuté, ale hudebníkům to umožňovalo zapojit se do divoké atmosféry slavnosti na trávníku univerzitního areálu.

Koncert byl šťastnou událostí. Ke studentům v univerzitním parku se připojili měšťané z nedalekého zaopatřovacího ostrova. Estrádní prodejci nabízeli ko-

*) Hudební nástroj, nazvaný podle svého vynálezce, ruského inženýra Leonida Thérémina (nar. 1896). Kolem roku 1924 sestavil první úspěšný elektrický hudební nástroj. Tón byl generován dvěma vysokofrekvenčními oscilátory a jeho výška regulována přibližováním a oddalováním hudebníkovy pravé ruky od obvodu. Hlasitost regulovala levá ruka. (Pozn. překl)

řalku, marihuanu a borloj. Zásobovací nákladáky rozvážely potraviny. Skupina Dcery Lilithu hrála původní skladby, zatímco na svůj výstup čekala skupina Sliz a po nich měla vystoupit jedna dokonce ještě slavnější skupina. Dav obklopovala atmosféra míru a přátelství.

"Lumpenproletariát." Mluvčím byla mladá žena. Stála u okna třídy s výhledem na veřejnou zeleň a na bláznivou scénérii dole. "Lumpen," opakovala.

"Ale, nech těch bolšánských řečí, komunismus přece není žádné řešení. Podívej se na Sověty...,"

"Zrazená revoluce! Zrazená!" pokračovala dívka. Otočila se k oponentovi. "Nebude žádný mír a svoboda, dokud...,"

"Nechte toho," Předsedající schůze bouchl pěstí do stolu. "Máme práci. Teď není čas na ideologii,"

"Bez správné revoluční teorie nelze nic dokončit," ozval se vousáč v kožené bundě. Podíval se nejprve na předsedu, potom na tucet ostatních ve třídě. "Nejdřív musíme správně chápat problém. Teprve potom můžeme jednat!"

Předseda znovu bouchl pěstí, ale ozval se kdosi další. "Činy, ne slova! Přišli jsme sem naplánovat nějakou akci. O čem to, sakra, pořád mluvíte? Vy zatracení teoretici mě pěkně štvete! Potřebujeme jediné akci. Podzemí udělalo pro hnutí daleko víc, než vy kdy..."

"Blbosti." Muž v kožené bundě opovrživě odfrkl. Potom se postavil. Jeho hlas se rozléhal. "Vy jednáte, no dobrá. Ochromili jste dopravu v L. A. na tři dny. Opravdu chytré. A čeho jste dosáhli? Vystrašili jste plátce daně natolik, že úplně otočili a souhlasili se zvýšením platů policajtům. Skončili jste tu zatracenou policejní stávkou, to jste udělali!"

Začali mluvit jeden přes druhého, mluvčí podzemí

se snažil odpovědět, ale kožená bunda pokračovala dál. "Začali jste potravinové nepokoje v měšťanských čtvrtích. To

tedy bylo něco. Záleží na výsledcích, a výsledkem vaší snahy byla kondominiální námořní péchota! Dostali jste sem mariňáky, to jediné jste dokázali!"

"Zatraceně, máš pravdu! Ukázali jsme, co je tenhle režim opravdu zač! Revoluce nemůže čekat, až ji lidé pochopí..."

"Revoluce, to mě podržte. Konečně už pochop, že jediné, co nás zachrání, je technologie. Přestaňte omezovat technický rozvoj, osvobodte vědce a budeme..."

Ostatní ho překřičeli. Rozpoutala se ještě větší vřava.

Mark Fuller seděl v lavici a všechno to vpíjel. Divokou hudbu venku. Řeči o revoluci. Plánování akce, aby se něco stalo, aby si jich režim všiml. Všechno to pro něj bylo nové. Nikdy nebyl v téhle místnosti, kde spočívala opravdová moc univerzity. Bože, jak to miluji! říkal si. Nikdy předtím jsem žádnou moc neměl. Dokonce ani nad svým vlastním životem ne. A teď jim všem můžeme ukázat!

Cítil se víc naživu, než za celých dvacet let svého dosavadního života. Podíval se na děvče vedle sebe a usmál se. Zašklebilo se na něj a poplácalo ho po stehně. Ve slabínách ucítil rostoucí napětí, až bylo skoro nesnesitelné. Připomněl si jejich včerejšky a představil si jejich zítřky. Klidný svět plátců daně v zemi, kde vyrostl, mu připadal strašně vzdálený.

Ostatní pokračovali v hádce. Mark naslouchal, ale myšlenky mu porad odbíhaly k Shirley. K žáru její ruky na svém stehně, k místům, kde byl její svetr napnut k prasknutí, vybavoval si dotek jejich pat na svých zádech a její vášnivě výkřiky. Věděl, že by měl pozorněji naslouchat diskusi. Vlastně sem vůbec nepatřil.

Kdyby ho sem Shirley nepřivedla, vůbec by nevěděl, že se tahle schůze koná.

Ale já si místo zde zasloužím, říkal si. Svým vlastním právem. Mocí. To je to, co oni mají, a já se naučím být její součástí.

Opět hovořil obundičkováný technokrat. "Vidíte příliš mnoho čertů," říkal. "Zbavte vědce dohledu kondominiálních tajných a do dvaceti let bude ráj na celé Zemi. Všude, nejenom na venkově plátců daně,"

"Zamořený ráj! Co chceš, abychom tu zase měli smog? Naftové skvrny, mrtvé ryby, vyhubená zvířata, tohle to..."

"Kraviny. Technika nás může dostat z toho ven..."

"Ta právě způsobila problémy na prvním místě!"

"Protože jsme se nedostali dost daleko! Od toho proklatého závodu v kosmu se neobjevila žádná nová vědecká myšlenka! Vy jste tak zatraceně hrdí, že neexistuje žádné znečištění ovzduší! Aspoň tady ne, každopádně. Jenže to není zásluhou ochrany prostředí, ale proto, že posílají lidi do takových pekelných děr jako je Tanith, je to kvůli třídění a evakuaci, kvůli..."

"Má pravdu, lidé hladoví, zatímco my..."

"Žádnou pravdu! Svobodné myšlenky, svoboda přemýšlet, plánovat, provádět výzkum, publikovat bez cenzury, to je to, co osvobodí svět."

Hádka pokračovala, dokud jí předseda neměl dost. Znovu praštil pěstí. "Jsme tady proto, abychom něco udělali," řekl.

"Ne vyřešit za jedno odpoledne světové problémy. Na tom jsme se dohodli."

Žvanění konečně přestalo a předseda naléhavě promluvil. "Tohle je naše šance. Mírumilovná demonstrace síly.

Ukážeme jim, co si myslíme o jejich proklatých pravidlech a o jejich statutárních legitimacích. Ale musíme být opatrní. Nesmí se nám to vymknout z rukou."

Mark se natáhl na trávě nedaleko pódia. Rozkošnický se protahoval v kalifornském slunci a Shirley mu přitom hladila záda. Všem smysly mu proudilo vzrušení. Takhle si vysokou školu představoval. Kluci v drahých soukromých školách, kam jej otec posílal, si šeptávali o slavnostech, demonstracích a srážkách, ale to nebylo skutečné. Teď ano. Předtím skoro nikdy nepřišel do styku s měšťany, a teď byli všude kolem něj. Měli na sobě erární šaty a hovořili zvláštním dialektem, jemuž Mark rozuměl jen z poloviny. Všichni, měšťané i studenti, se kývali v rytmu hudby, jež je oblévala.

Markův otec jej chtěl poslat na univerzitu v zemi plátců daně, ale na to nebylo dost peněz. Mohl by získat stipendium, ale nezískal. Mark sám sebe přesvědčil, že to bylo úmyslné. Soutěžení nebyl ten pravý životní styl. Jeho dva nejlepší přátelé na střední škole také odmítli účastnit se krysích závodů. Avšak žádný z nich neskončil tady. Měli dost peněz na studium v Princetonu a Yale.

Nahrnuli se sem další měšťané. Slavnost byla přístupná jenom pro majitele vstupenek a nepředpokládalo se, že by se na univerzitní půdu dostavili především měšťané, ale skupinky studentů otevřely brány a rozřezaly ploty. To všechno se naplánovalo na schůzi. Teď kontrolní budky u vchodů hořely a každý, kdo bydlel v sousedství, mohl dovnitř.

Shirley byla nadšená. "Podívej se na ně!" křičela. "Takhle to bývalo! Měšťané by měli mít možnost jít, kamkoli se jim zlíbí. Rovnost navždycky!"

Mark se usmíval. Všechno to pro něj bylo nové. Moc nepřemýšlel o rozdílech mezi měšťany a plátců daně a přijímal své výsady, aniž by si je uvědomoval. Hodně se naučil od Shirley a svých nových přátel, ale toho, co nevěděl, bylo daleko víc. Však já to všechno

objevím, říkal si. Víme, co děláme. Můžeme svět udělat o tolik lepší — dokážeme cokoli! Je na čase, aby se ti staří pitomci odsunuli stranou a udělali místo nějakým svěžím myšlenkám.

Shirley mu podala dýmku borloje. To pro něj byla další nová věc. Byl to měšťanský zvyk, něco, čím Markův otec opovrhoval. Mark nechápal proč. Hluboce nadechoval a vychutnával vlnu spokojenosti, jež ho zalévala. Potom se natáhl k Shirley a objal ji s vřelým přívalem starostlivosti a lásky. Věděl, že je stejně šťastná jako on.

Jemně se na něj usmála, její paže mu spočívala na stehně a kolébali se v rytmu hudby, beat burácel kolem nich, tváře zářily očekáváním věcí příštích, toho, co uskuteční dnešního dne. Znovu kolovala dýmka a Mark se jí dychtivě chopil.

"Prasata! Prasata přicházejí!" nesl se křik z okrajů davu.

Shirley se otočila ke svým následovníkům. "Prostě jen zůstaňte tady. Neprovokujte ty parchanty. Dejte si pozor, abyste nic nedělali, jenom sedíte těsně u sebe,"

Ozvalo se souhlasné mručení. Markem projel záblesk vzrušení. To bylo ono. A on byl přímo tady v čele s vůdci. I kdyby veškerá jeho reputace pocházela z toho, že je současným milencem Shirley, byl jedním z vůdců, jedním z lidí, kteří ovlivňovali události...

Policie se snažila prodrat davem, aby mohla slavnost zarazit. Byl s nimi rektor univerzity a křičel něco, čemu Mark nerozuměl. Na okrajích obecního trávníku bylo hodně kouře. Copak budova hořela? To nedávalo smysl. K žádným požárům nemělo dojít, nic se nemělo poškodit. Prostě jenom ignorovat policajty a představitelé univerzity a ukázat, že se měšťané a studenti mohou promísit v míru. Ukázat, jak zatraceně pitomá jsou nařízení a jak nepotřebná.

Opravdu hořelo. Snad dokonce na více místech. Policisté a hasiči se snažili prodrat se davem. Někdo nakopl jednoho policistu a modrokabátník šel k zemi. Tucet jeho kamarádů se vrhlo na skupinu. Jejich obušky se rytmicky zvedaly a dopadaly.

Mírumilovný sen se rozplynul. Mark se zmateně rozhlížel. Někde křičel nějaký člověk, ale kde byl? V té hořící budově? Skupina začala skandovat: "Rovnost hned teď! Rovnost hned teď!"

Další skupina stavěla přes trávník barikádu.

"Tohle přece nemají dělat!" křičel Mark. Shirley se na něj zašklebila. Její oči svítily vzrušením. Dorazili další policisté, potom ještě další a skupina mřela k Markovi. Zvedali hliníkové štíty proti kamenům přilétajícím přes trávník. Policisté se přibližovali. Jeden z nich zvedl obušek.

Chtěl udeřit Shirley! Mark hrábl po obušku a odvrátil jej. Kolem se nahrnuli měšťané a studenti. Někteří se vrhli na policisty. Někdy velký muž, dobře oblečený, příliš starý na studenta, nakopl policistu v čele. Ten se zhroutil.

Mark táhl Shirley pryč a zároveň se do masy pustil tucet spalovačů koksu v černých bundách. Chystali se vypořádat s policajty, ale na to Mark nechtěl čekat. Kluci v jeho škole mluvili o "prasatech" opovržlivě, ale všichni policisté, které kdy Mark potkal, byli zdvořilí a úslužní. Tihle byli oškliví a...

Hlavou mu vířily zmatené myšlenky. Jednu chvíli ležel v Shirleyině objetí, obklopen hudbou a přátelstvím a všechno bylo nádherné. A teď tu byla policie, dav křičel "zabte ta prasata" a planuly požáry. Spalovací koksu se rojili všude. Schůze se neúčastnili. Většina

tvrdila, že je hledá policie. Měli však zástupce na plánovacím zasedání, souhlasili, že tohle bude mírumilovná demonstrace...

Ze střechy hořící budovy skočil nějaký člověk. Dole nebyl nikdo, kdo by ho chytil, rozplácl se na schodišti jako zlomená loutka. Z úst mu vytékala krev, tvořící na růžovém mramoru schodů jasně červenou kaňku. Z další budovy vyšlehly k obloze plameny. Objeví se další policisté a vztyčí kolem davu bariéry nabitě elektrickým proudem.

Z opancovaného auta vystoupil nějaký civilista, jehož světlý oděv kontrastoval s pochmurnou modří policejních uniforem, a postavil se na střechu vozidla. Začal křičet do megafonu, zatímco policisté jej chránili svými štíty.

"Přečtu vám dodatek k zákonu z roku 1998: .Kdykoliv by došlo ke shromáždění, jež by mohlo ohrozit veřejný nebo soukromý majetek anebo životy měšťanů a plátců daně, představitelé zákona musí nařídít shromážděným osobám, aby se rozešly, a musí je varovat, že neuposlechnutí výzvy bude považováno za vyhlášení vzpoury. Představitelé zákona musí ponechat dostatečný čas..."

Mark ten zákon znal. Ve škole se o něm diskutovalo. Byl nejvyšší čas se ztratit. Místní starosta bude mít za chvíli víc než dost oprávnění vypořádat se s touto šílenou situací. Mohl by dokonce zavolat vojsko, federální nebo kondominální. Bariéry byly vztyčeny kolem dvou stran trávníku, ale policajti ještě neizolovali všechny budovy. Před nimi byla cesta k východu a Mark tam táhl Shirley. "Pojď!"

Ale Shirley nešla. Stála tu vzdorně, divoce se usmívala, hrozila policii pěstí a křičela na ně nadávky. Potom se obrátila k Markovi. "Jestli máš nahnáno, tak jen jdi, chlapečku. Vodprejskni,"

Někdo nechal kolovat láhev. Shirley se napila a podala ji Markovi. Zvedl láhev ke rtům, ale nenapil se. V hlavě mu bušilo a měl obavy. Měl bych utéct, říkal si. Měl bych upalovat jako o život. Starosta dokončil čtení zákona...

"Rovnost hned teď! Rovnost hned teď!" Skandování bylo nakažlivé. Polovina davu křičela.

Policie apaticky vyčkávala. Někdy důstojník se čas od času podíval na hodinky. Potom dal pokyn a policisté vyrazili.

Čtyři technici sňali hadice z jednoho transportéru a namířili proud pěny přes hlavy postupující modré řady. Kolem Marka se rozprskla slizká tekutina.

Mark upadl. Snažil se vstát, ale nešlo to. Všichni kolem padali. Cokoliv tekutina zasáhla, bylo tak kluzké, že se nikdo nedokázal udržet na nohou. Na policii to zjevně neúčinkovalo.

Instantní banánová slupka, napadlo Marka. Viděl to už v televizi. Každý se smál, když to televize vysílala. Ted' už mu to tak legrační nepřipadalo. Několik pokusů Marka přesvědčilo, že se odsud nedokáže dostat. Sotva byl schopen se plazit. Policie se k nim rychle blížila. Do jejich štítů narážely kameny a láhve.

Spalovači koksu v černých bundách vyndali z kapes rozstříkovače. Postříkali si boty a ruce a potom vstali. Začali se prodírat bezmocným davem ven, pryč od policistů, směrem k jedné z prázdných budov.

Policisté se dostali ke skupince kolem Marka. Pohrávali si s obuškami. Mluvili potichu, aby je nebylo slyšet moc daleko.

"Obušku z pytle ven," řekl jeden. "Jo, teď je řada na nás," odpověděl mu kolega.

"Je tady někdo, kdo patří ke stavu plátců daně?" Policista si chladně měřil dav. "Ozvěte se,"

"Ano. Tady." Jeden mládenec se snažil vstát. Znovu

upadl, ale třímal svůj průkaz totožnosti. "Tady," Mark sáhl pro svůj průkaz.

"Práskači!" křičela Shirley. Něco po tom chlapci hodila. "Pokrytče! Prase! Fízle!" Také ostatní mu nadávali. Mark uviděl Shirleyin nenávisný pohled a nechal průkazku v kapse. Bude na to čas později.

Dva policisté jej uchopili. Jeden ho zdvihl za nohy, druhý za ramena. Odnášeli ho k chodníku. Zvedli jej do výše pasu a ten, který jej držel pod rameny, pustil. Poslední, co Mark uslyšel, když mu hlava udeřila o chodník, byl výsměšný

policistův řehot.

Šerifův zástupce se svými kníry jako Wyatt Earp a ohromným panděrem přetékajícím přes služební opasek byl groteskní. Znuděným hlasem četl: "Kauza 457-984. Lid proti Marku Fullerovi. Rebelie, útok na veřejného činitele, vzpírání se zatčení,"

Soudce shlédł ze svého stolce: "Jaký je výrok?"

"Vinen, Vaše Ctihodnosti," řekl Markův právník. Jmenoval se Zower a nebyl moc drahý. Markův otec si nemohl dovolit drahého právníka.

Ale já nejsem vinen, protestoval v duchu Mark. Nejsem. Když to tvrdil dříve, státní zástupce reagoval opovržlivě. "Drž hubu, nebo to bude ještě horší," varoval ho právník. "Už tak mi dalo dost práce, aby stáhli obvinění ze spiknutí. Prostě tam jenom stůj, tvař se nevinně a ani necekní,"

Soudce přikývl. "Chcete říct něco na svou obhajobu?"

Zower položil Markovi ruku na rameno. "Můj klient se svěřuje do milosti soudu," odpověděl. "Mark předtím nikdy neměl problémy. Jednal pod vlivem špatných společníků a intoxikovaných. Neexistoval tu žádný úmysl spáchat zločiny. Prostě jen velice špatný odhad situace,"

Na soudce to neudělalo žádný dojem. "Co k tomu chce říci lid?"

"Vaše Ctihodnosti," začal prokurátor, "lid už má víc než dost těchto studentských bouří. Tohle nebyla žádná senzační hlučná zábava mladých plátců daně. Byla to úmyslná rebelie, předem naplánovaná.

Máme tohohle gangstera na záznamu, jak tloukl policejního důstojníka. Tento důstojník v důsledku toho utrpěl vážná zranění, tři fraktury, natržené ledviny a další újm na zdraví. Je zázrak, že je vůbec naživu. Můžeme také prokázat, že po starostově oznámení se obviněný vůbec nepokusil odejít. Jestli chce obhajoba zpochybnit tato fakta..."

"Ne, ne," spěšně promluvil Zower. "Půjdeme na dohodu, Vaše Ctihodnosti," mumlal si pro sebe, ale tak, aby to Mark mohl slyšet: "Nemůžeme je nechat pouštět ty videozáznamy. To by soudce opravdu vyvedlo z míry,"

Zower povstal. "Vaše Ctihodnosti, přiznáváme Markův špatný odhad situace, ale uvědomte si, že byl intoxikován. Ve skutečnosti toho policistu neudeřil, prostě jen zachytil jeho obušek. Mark tam byl se svými novými přáteli, s přáteli, které dobře neznal. Jeho otec je váženým plátcem daně, ředitelem potravinářské firmy v Santa Maria. Mark nebyl nikdy předtím vězněm. Jsem přesvědčen, že tahle zkušenost mu dá pěkně za vyučenou,"

A kde je Shirley? rád by věděl Mark. Její politikářský otec ji nějak uchránil i pouhého obvinění.

Soudce přikyvoval. Zower se usmíval a Markovi zašeptal: "V kanceláři jsem ho pěkně podmazal. Dostaneme podmínku,"

"Pane Fullere, co k tomu můžete dodat?" chtěl vědět soudce.

Mark dychtivě vstal. Nebyl si jist, co řekne. Vinen?

Bude prosit o milost? Řekne mu, aby se šel bodnout? Nic takového. Mark ztěžka oddechoval. Mám strach, uvědomil si. Nervózně přistoupil k zábradlí.

Soudcova tvář zmizela v oblaku červené. V soudní síni se rozlehl smích. Další balón plný červeného inkoustu přelétl síň a explodoval na nejvyšší lavici. Mark se hystericky rozesmál, naprosto se přestal ovládat. Diváci křičeli.

"Rovnost hned teď." Osm hlasů skandujících najednou přehlušilo vřavu. "Spravedlnost! Rovnost! Měšťanské soudce, ne plátce daně. Rovnost hned teď! Rovnost hned teď! Rovnost hned teď! Všechnu moc Straně osvobození!" Poslední slogan účinkoval jak žihadlo. Soudcova tvář zrudla ještě víc. Tlustý zástupce šerifa a jeho pomocníci se zarputile prodírali davem. Dva z demonstrantů unikli, ale šerifův pomocník byl daleko rychlejší, než by se dalo soudit z jeho panděra. Po nějaké chvíli se soud uklidnil.

Soudce se postavil, po tváři a plášti mu stékal inkoust. Neusmíval se. "Tohle vás pobavilo?" zaútočil na Marka.

"Ne," řekl Mark. "Nemám s tím nic společného,"

"Nevěřím, že by se nezákonná Strana svobody obtěžovala s někým, kdo k ní nepatří. Marku Fullere, přiznal jste se k vážným zločinům. Normálně bychom syna plátce daně poslali do polepšovny, ale vy a vaši přátelé žádáte rovnost. Tak dobře. Budete ji mít.

Marku Fullere, odsuzuji vás ke třem letům nucených prací. Protože jste se účastí na úmyslném aktu rebelie vzdal příslušnosti ke Spojeným státům a protože tato účast byla potvrzena připuštěním vašeho právníka, že jste byl po přečtení zákona vyzván k odchodu, nemůžete vznášet vůči Spojeným státům žádné požadavky. Spojené státy se vás tudíž zřikají. Nařizuje se proto,

abyste byl předán do pravomoci úřadů Kondominia a vykonal svůj trest, kdekoliv to Kondominium uzná za vhodné," Kladívko dopadlo na desku stolu. Ani to nezaznělo moc hlasitě.

IV.

Nízká přitažlivost lunární základny byla lepší než nekonečná noční můra letu vzhůru. Mark byl uvězněn v úzké kóji s palandami tak blízko u sebe, že prohýbající se matrace nad ním jej při větším zrychlení utiskovala.

Teď stál pod zářícími světly holé betonové místnosti. Beton měl šedozelené zabarvení měsíční skály. Neměli možnost výhledu ven a kdyby nebylo nízké přitažlivosti, tak by se mohli nalézat v kterémkoliv sklepe na Zemi. Pod jasným fosforeskujícím ostrým světlem s ním stála tisícovka dalších. Většina z nich měla ve tvářích výraz tupé hrůzy. Někteří hleděli vzpurně, ale nechávali si své mínění pro sebe.

Místnost hlídali strážníci v šedých kombinézách s trubkovitě se rozšiřujícími sonickými omračovadly. Nemělo by však cenu pokoušet se zmocnit jedné z těchto zbraní strážců. U každého vchodu stála skupinka kondominiálních námožníků pěšáků v modrých a šarlatových uniformách. Marinád se líně opírali o zbraně, které v žádném případě nevypadaly neškodně.

"Jen nás oddělte," řekl Markův společník. "Rozděl a panuj."

Mark přikývl. Bill Halpern byl jediným člověkem, kterého tady znal. Halpern byl onen mluvčí technokratů na schůzi v

kampusu.

"Rozděl a panuj," řekl znovu Halpern. Byla to docela pravda. Vězni byli rozděleni podle pohlaví, rasy a jazyka, takže všichni kolem Marka byli bílí muži buď ze Severní Ameriky, anebo nějaké jiné anglicky mluvící země. "Na co tady, k čertu, čekáme?" vztekal se Halpern. Neexistovala na to žádná rozumná odpověď, a tak tu stáli, jak se jim zdálo, celé hodiny.

Potom se otevřely dveře a vstoupila skupinka lidí. Tři poddůstojníci kondominiálního válečného námořnictva a jeden kadet. Tomu nebylo víc než sedmnáct, byl mladší než Mark. Pomocí megafonu promluvil ke shromážděné skupině.

"Jsou tu nějací dobrovolníci k loďstvu?"

Ozvalo se několik výkřiků a pár vězňů vystoupilo z davu.

"Zrádci," řekl Halpern.

Mark přikývl na souhlas. Ačkoliv to myslel jinak než Halpern, Markův otec vždycky říkal to samé. "Zrádci!" burácel.

"Zaprodanci těch proklatých Sovětů. Jednoho dne se téhle země zmocní loďstvo a předá nás Kremlu,"

Markovi učitelé měli odlišné názory. Válečného loďstva nebylo vůbec zapotřebí. Ani Kondominia. Lidé už neválčili, alespoň ne na Zemi. Koloniální rozmišky lidí na Zemi v žádném případě nezajímaly. Vojenská služba, říkali učitelé Markovi, je směšná ztráta času.

Jeho noví přátelé na univerzitě tvrdili, že účelem Kondominia bylo udržovat Spojené státy a Sovětský svaz bohaté a zároveň potlačovat všechny ostatní. Potom začalo kondominiální loďstvo a námořní pěchota podírat své domovské vlády. Celé Kondominium nebylo nic víc než součást utlačovatelské mašinérie.

A přesto — na televizní stanici Tri-V kondominiální válečné loďstvo oslavovali. Bojovalo s piráty (až na to, že Mark o žádných skutečných vesmírných pirátech

nikdy neslyšel) a napravovalo pořádek v koloniích (až na to, že mu univerzitní kolegové říkali, že se nejedná o napravování pořádků, ale utlačování svobodných lidí). Vesmírní vojáci nosili uniformy a objevovali nové planety.

Kondominiální kadet procházel kolem řady zajatců. Dva starší poddůstojníci jej následovali. Vykračovali si hrdě — dokonce opovrhli. Dívali se na zajatce jako na nějakou jinou rasu, vůbec ne jako na své bližní lidské bytosti.

Jeden trestanec nedaleko Marka vystoupil z řady. "Pane Elaine," oslovil kadeta. "Prosím vás, pane,"

Kadet se zastavil. "Ano?"

"Vy si mě nepamatujete, pane Elaine? Svobodník Johnson, pane. Byl jsem v oddělení pana Learyho na Afagogu,"

Kadet přikývl se vši vážností sedmnáctiletého, který má velkou odpovědnost a je si toho vědom. "Vzpomínám si na vás, Johnstone,"

"Vemte mě zpátky, pane. Šest let jsem sloužil, nikdy žádný přestupek,"

Kadet vyfukal něco na svém notebooku. "Opilství a neposlušnost, útok na plátce daně, ozbrojená loupež. Nucený odsun. Nedivil bych se, Johnstone, kdybyste dal přednost loďstvu,"

"Takhle to vůbec není, pane. Já jsem nikdy neměl vzít výslužné. Neměl jsem z loďstva vůbec odejít, pane. Mezi civilama si nedokážu najít místo, pane. Bůh ví, že moc piju, ale nikdy jsem nebyl opilý ve službě, pane, jen se podívejte do mých záznamů..."

"Ještě tomu cucákovi polib prdel, ty ufnukaný hajzle," řekl Halpern.

Jeden z poddůstojníků se pátravě rozhlédl. "Tady bude ticho," Položil ruku na obušek a upřeně se zadíval na Halpema.

Kadet se na chvíli zamyslel. "No tak dobře, John-sone. Nastoupíš jako vojín. Tu frčku si budeš muset znovu vysloužit,"

"Ano, pane, jasná věc, pane," Johnson napochodoval na místo vyhrazené pro rekruty. Jeho chování se měnilo s každým dalším krokem. Vyšel nahrbený, ale na druhou stranu místnosti již došel vzpřímený a pevným krokem.

Kadet pokračoval kolem řady. Přihlásilo se dvacet dobrovolníků, ale přijal jenom tři.

O hodinu později přišel provádět nábor seržant námořní pěchoty. "Nechci žádné povstalce a žádné degeneráty!" řekl. Vybral si šest mladíků odsouzených za pouliční nepokoje, zhárství, ublížení na těle, protivení se zatčení, útok na veřejného činitele a spoustu jiných zločinů.

"Pouliční gang," řekl Halpern. "Perfektní pro ma-riňáky,"

Nakonec byli zahrnutí zpátky do cel a ponecháni sami sobě. "Ty opravdu nenávidíš Kondominium, že jo?" zeptal se Mark svého spolence.

"Nenávidím to, co dělá,"

Mark přikývl, ale Halpern jenom zavrčel. "Ty nevíš vůbec nic," řekl. "Útlak? Střelba do demonstrantů? Jistě, tohle je také část toho, co Kondominium provádí, ale není to ta nejhorší část. Následky, nikoliv příčina. Příčinou je ta jejich prokletá tzv. zpravodajská služba. Potlačování vědeckého výzkumu. Cenzurování technických časopisů. Zarazili dokonce i předstírání základního výzkumu. Kdy naposled měl nějaký promováný lékař nějaký slušný nápad?"

Mark pokrčil rameny. O lékařích nic nevěděl.

Halpern se zašklebil. V jeho grimase nebylo nic vřelého. Jeho hlas měl trpký nádech. "Udržování míru tomu říkají.

Jenom prý zabráňují vývoji nových zbraní,

nové vojenské technologie. Blbost, zarazili všechno ze strachu, že někdo někde přijde na něco..."

"Kurva, drž hubu," Chlap byl obrovský, chlupatý jako medvěd a přes opasek montérek se mu valilo obrovské břicho.

"Jestli tohle kurevský knourání uslyším ještě jednou, zašlápnu ti hlavu!"

"Hej, klídek," bránil se Halpern. "Jsme v tom všichni společně. Musíme se všichni spojit proti třídnímu nepříteli..."

Obrovitý muž bez varování švihl rukou. Zasáhl Halperna do úst. Halpern se zapotácel a upadl. Hlavou narazil na betonovou podlahu. "Sem ti říkal, abys kušoval." Otočil se k Markovi. "Chceš k tomu něco říct?"

Mark byl šokován. Měl bych něco udělat, říkal si. Něco říct. Cokoliv. Snažil se promluvit, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Chlap na něj vycenil v úsměvu zuby a potom s gustem nakopl Halperna do žeber. "To bych řek", že ne. Hele, nevypadáš špatně, kluku. Na tyhle zasraný lodi budeme půl roku bez ženskéjch. Chceš bejt můj spolunocležník? Dobře se o tebe postarám. Dohlídnu, aby ti nikdo neublížoval. Bude se ti to líbit."

"Nech toho kluka na pokoji." Mark neviděl, kdo se ho zastal. "Řekl jsem, nech ho být."

"Kdo to říká?" Chlupatý muž odstrčil Marka ke stěně a otočil se k přichozímu.

"Já." Nově přichozí nevypadal nic moc, říkal si Mark. Bylo mu nejméně čtyřicet a byl hubený. Vlastně ne hubený, uvědomil si Mark. Stál tam s rukama v kapsách své kombinézy. "Nech ho být, Karpere."

Karper se zašklebil a zaútočil. Jak se hnál vpřed, jeho soupeř se otočil kolem své osy a kopl Karpera do hlavy. Když se Karper kácel dozadu, dva další kopy vystřelily jeho hlavu proti zdi. Potom nově přichozí popošel dopředu a nabral Karpera kolenem do ledvin. Velikán se složil na zem a svalil se vedle Halperna.

"Pojď, mládenče, tady to smrdí," Usmál se na Marka.

"Ale můj kamarád..,"

"Zapomeň na něj," Muž napřáhl ruku. Do kóje přicházelo pět dozorců. Zvedli Halperna a Karpera a odnášeli je pryč. Jeden ze strážců, procházejících kolem Marka a druhého muže, zamrkal.

"Vidiš? Možná svého přítele ještě potkáš, možná ne. Nemají rádi potížisty."

"Ale Bill není žádný potížista! Začal to ten druhý! To není fér!"

"Chlapče, slovo 'fér' bys měl raději zapomenout. Mohlo by ti způsobit nekonečné problémy. Nemáš nějaké kuřivo?" Vzal si Markovy cigarety a prohlédl si krabičku. "Díky. Jméno?"

"Mark Fuller,"

"Dugan. Říkej mi Biffe,"

"Díky, Biffe. Ta tvoje pomoc byla jako na zavanou,"

"To si piš. Že to ale byla prcá. Karper mi šel tak jako tak na nervy. Kolik je ti let, mládenče?"

"Dvacet." Co ode mě vlastně chce? Proboha, nehledá snad také spolunocležníka?

"Na dvacet nevypadáš. Jsi taky plátce daně, že jo?"

"Ano — jak to víš?"

"To se pozná. Co dělá syn plátce daně tady?"

Mark mu to řekl. Nakonec dodal: "To nebylo fér."

"Už zase to slovo. Tys byl na vysoké, ne? Umiš číst?"

"No, samozřejmě, každý přece umí číst."

Dugan se zasmál. "Já neumím. Ne moc dobře. A vsadím se, že v téhle kóji jsi jediný, kdo někdy přečetl celou knihu. Kde ses to naučil?"

"No přece ve škole. Možná trochu doma."

Dugan pečlivě vyfoukl kroužek kouře. Visel ve vzduchu mezi nimi. "Co se mě teje, já jsem nikdy neviděl čtecí stroj na V-disky, dokud mě neodvlekli do školy a každému bylo prd po tom, jestli jsme na ne koukali nebo ne. Měl jsem něco z toho pochytit, ale... Podívej se, možná že umíš nějaký věci, co já ne. Chceš to se mnou chvíli táhnout?"

Mark si ho podezřívavě prohlížel. Dugan se zasmál. "Doprčic, já mladý kluky neprzním. To už bych musel bejt pořádně dlouho zavřenej, nějak tady. Člověk ale potřebuje kámoše, a tys toho svého ztratil,"

"Jo. Oukej. Chceš ještě cigaretu?"

"Raci bysme si je měli šetřit. Budeme potřebovat všechny, co máš."

Dveře kóje otevřel nějaký poddůstojník. "Rozdílení," křičel. "Padejte ze dveří."

"Začíná to pěkně brzo," řekl Dugan. "Pojď," Následovali ostatní ven a šli dlouhou chodbou, dokud nedorazili do další velké místnosti. Na jejím konci stály stoly, za nimiž seděli dozorci. Konečně přišla řada na Marka a Dugana.

Kápo o ně sotva zavadil pohledem. Když řekli svá jména, vyťukal je na konzoli svého terminálu. Tiskárna tiše zadrnčela a vypadly dvě stránky papíru. "Chcete si něco vybrat?" zeptal se kápo.

"Co je volnýho, kolego?" zeptal se Dugan.

"Já nejsem žádný tvůj kolega," odsekl kápo. "Tanith, Sparta a Fulsonova planeta."

Dugan se oťrásl. "No, na Fulsonovu planetu rozhodně nechceme." Sáh do Markovy kapsy, vytáhl balíček cigaret a položil jej na stůl. Zmizel v kápoově kombinéze.

"Takže Fulson ne," řekl kápo. "Mno, slyšel jsem, že na Spartě nechají vězně volně se pohybovat." Nic víc neřekl, ale upřeně se na ně díval.

Mark si vzpomněl, že Spartu založila skupina intelektuálů. Snažili se uskutečnit nějaký sociální experiment. Na rozdíl od Tanithu, jenž měl kondominálního guvernéra, Sparta byla nezávislá. Tam by měli lepší šance. "Vezmeme Spartu," řekl Mark.

"Sparta je velice oblíbená," řekl kápo. Chvilí vyčkával. "No, nedá se nic dělat." Načmáral přes jejich papíry "Tanith" a podal jim je. "Pokračujte." Poddůstojník je postrkoval ke dveřím za stolem.

"Ale my jsme chtěli Spartu," protestoval Mark.

"Vypadněte odsud," poháněl je kondominální poddůstojník. "Pohněte prdeli," A pak už byli ze dveří a bylo příliš pozdě.

"Škoda, že jsem neměl pár kreditů," mumlal si Dugan. "Ale aspoň jsme se vykoupili z Fulsonu. To už je něco,"

"Ale... já mám nějaké peníze. Nevěděl jsem..,"

Dugan se na něj zamyšleně podíval. "Kluku, na ty tvý škole tě toho moc nenaučili. No nic, pojď, musíme padat. Ale bude lepší, když mě necháš, abych se o ty tvoje peníze staral sám,"

CDSS Vladivostok se řítila k oběžné dráze Jupitera. Přestavěný vojenský transportér byl přeplněn tisíci muži vtěsnaných do provizorních paland navařených do kajut mužstva. Mužů bylo více než lůžek, a tak mnoho odsouzenců

se muselo při spaní střídát.

Dugan zabral jeden roh. Rohy byly žádaným teritoriem a dva muži se proti jeho volbě postavili. Když je odnesli pryč, nikdo jiný se už Duganovi neodvážil postavit. Biff použil Markovy peníze k financování hazardní hry v kostky v prostoru nedaleko paland a za pár dní jejich kapitál ztrojnásobil.

"Je to pech," posteskl si. "Kdybysme měli tuhle hromadu na Luně, mohli jsme teď letět na Spartu. Ale co, alespoň jsme si vykoupiли cestu na tyhle lodi, a to už za něco stojí." Pobaveně se ušklíbl, když Mark nejevil žádné nadšení. "Hele, kluku, mohlo to být horší. Mohli smět být v rukách Migračního úřadu. Jestli si myslíš, že tyhle lodě válečného loďstva jsou špatný, tak zkus ty peklý díry Migračního úřadu,"

Mark nechápal, jak by lodě Migračního úřadu mohly být ještě horší, ale nestál o to, aby to zjistil. Navrátilci na Zemi měli dokumentární pořady o Migračním úřadu. Všichni tvrdili, že podmínky jsou tvrdé, ale snesitelné. Mluvili také o slávě: o lidstvu osídlujícím jiné světy kroužící kolem jiných hvězd. Mark si momentálně žádné slávy nebyl vědom. Tam doma se Zower určitě odvolá. Nebo alespoň otcí nějaké odvolání naučtuje. No a co? pomyslel si Mark. Stejně z toho nic nebude. Ale co kdyby! Jason Fulier měl určité politické konexe. Mohl zatáhnout za určité nitky. Mark by mohl být do roka na cestě zpátky domů...

V hloubi duše tomu nevěřil, ale neměl žádnou jinou naději. Žil v mizérii, přemítal o nízké rotační přitažlivosti, kašovitě stravě a všudypřítomném zápachu dalších trestanců. To všechno bylo zlé, ale nejhorší byla voda. Věděl, že je recyklovaná. Voda na Zemi byla také recyklovaná, ale tam člověk nevěděl, že byla použita k omýváním smradlavých boláků chlapa ležícího o dvě kóje dál na pravoboku.

Někdy se oddělením přehnal nějaký křičící odsouzenec, třískal do paland a spoluvězně odhazoval jako vyškrtané zápalky, dokud ho tucet mužů nesrazil k zemi a neztloukl. Nakonec ho odnesli strážníci a nikdy už ho nikdo nespátlil.

Loď dosáhla oběžné dráhy Jupitera a natankovala palivo od "dojnic", které tady na ni čekaly. Potom zamířila k neviditelnému bodu v prostoru, jenž

označoval přestupní stanici — časoprostorový skok na trase Alderson. Rozdrnčel se alarm, potom se všechno rozmlžilo. Seděli na svých pryčnách celí popletení, neschopní se hýbat a dokonce i přemýšlet. Tak to trvalo ještě dlouho po skončení samotného skoku. Loď překonala světelné roky v jediném okamžiku. Ted museli překonávat přitažlivost další hvězdy, aby se propracovali k dalšímu místu časoprostorového skoku.

O dva týdny později vstoupil do oddělení poddůstojníků.

"Potřebuji dva muže na úklid ubytoven posádky. Je to šance dostat vojenskou menáž. Dobrovolníci?"

"Jasan," ozval se Dugan. "Tady já s kámošem. Má někdo námitky?"

Nikdo neměl. Poddůstojník se zašklebil. "Vypadá to, že jste odhlasováni," Vedl je chodbami a průchody do přední části loď, kde dostali za úkol oškrabávat lodní přepážky. Jeden znužený námořní pěšák je líně hlídal.

"Neřikal jsi něco o tom, nehlásit se nikdy na nic dobrovolně?" zeptal se Mark Dugana.

"Je to dobré obecné pravidlo. Ale co jiného tady chceš dělat? Aspoň dostaneme lepší menáž. Vždycky se chop příležitosti, pokud nehrozí, že vyfasuješ něco horšího, než máš,"

Oběd byl dobrý a práce nebyla namáhavá. Dokonce i zápach dezinfekce byl úlevou a při čištění přepážek a palub si poprvé za celou dobu, co byli na lodi, očistili také ruce. Uprostřed odpoledne šel kolem jeden člen posádky. Zastavil se a chvíli na ně překvapeně zíral.

"Dugan! Biff Dugan, u Boha!"

"Horrigane, ty štětko! Kdy's narukoval?"

"Ale, však víš, jak to chodí, Biffe. Vpadli ke mně jako vichřice a co jsem mohl dělat? Ale koukám, že tebe dostali..."

"Ale čistýho. Sarah mě práskla."

"Sem ti říkal, že ti ty tvoje zálety nebude trpět. Kdo je tvůj kámoš?"

"Jmenuje se Mark. Učí se. Hej, Goobere, nemůžeš pro mě něco udělat?"

"To je sranda, že zrovna ty se musíš ptát. Ale možná, že něco mám. Chtěl bys narukovat?"

"K čertu, voni mě přeci nechťejí. Zkoušel jsem to na Luně. Prej sem moc starej,"

Horrigan přikyvoval. "Jo, ale Purserova parta potřebuje nějaký chlapy. Nějaký šílenec zabil včera dvacet vojáků.

Nováčků. To pako otevřelo větrák a nikdo ho nedokázal zastavit. Proto to tu taky čistíte. Podívej, Biffe, až vás vysadí na Tanithu, tak se vydáváme na dlouhou patrolu. Snad se mi podaří to zařídit,"

"Stálo by to za zkoušku. Marku, máš co ztratit na Tanithu?"

"Ne," Ale také nechci vstoupit do kondominiálního válečného loďstva. Ale proč vlastně ne? Snažil se napodobit přítelův okázalý nezáměr. "Nemůže to být horší než tady,"

"Dobrá," uzavřel Horrigan. "Zajdeme za Purserovým kadetem. Nejseš proti, kámo?" zeptal se strážného.

Ten pokrčil rameny. "Pro mě za mě,"

Horrigan je vedl dopředu. Markovi se svíral žaludek vzrušením. Že se dostal z vězeňské cely, se najednou stalo nejdůležitější věcí jeho života.

Kadeta Grešina nepřekvapilo, že se našli dva vězňové ochotní narukovat k válečnému loďstvu. Pár minut jim kladl otázky. Potom studoval na monitoru Dugano-vy služební záznamy. "Ty už jsi předtím byl ve vesmíru, ale v záznamech o tom nic nemáš..."

"Nikdy jsem neřikal, že jsem byl."

"Ne, ale byl jsi. Jsi dezertér?"

"Ne," řekl Dugan.

Grešin pokrčil rameny. "Jestli jsi, tak to zjistíme. Jest-

li ne, tak je nám to jedno. Chybí nám chlapi a nevidím důvod, proč byste nemohli narukovat. Zavolám poručíka Breslova,"

Breslov byl o patnáct let starší než jeho kadet. Prohlédl si Duganovu sjetinu. Potom si prohlédl Markovu. "Můžu vzít Dugana," řekl, "ale tebe ne, Fullere,"

"Ale proč ne?" hlesl Mark.

Breslov pokrčil rameny. "Jsi rebel a máš vysokou inteligenci. Alespoň je to tu napsané. Jsou důstojníci, kteří by to riskli a přijali tě, ale já k nim nepatřím. Na téhle lodi tě nepotřebujeme,"

"Ach," Mark se otočil k odchodu.

"Počkej chvíli, kluku," Dugan se podíval na důstojníka. "Díky, poručíku, ale asi zůstanu se svým kámošem.."

"Ne, nedělej to," zarazil ho Mark. Zalila ho vlna vděčnosti ke staršímu muži. Duganova nabídka byla ta nejlepší věc, jakou pro něj chtěl kdokoli kdy učinit.

"Kdo se o tebe postará? Podříznou ti krk,"

"Třeba ne. Hodně už jsem se naučil."

Breslov se postavil. "Váš vztah k přátelům je obdivuhodný, ale plýtváte mým časem. Chcete narukovat, nebo ne?"

"Jistěže chce," řekl Mark. "Díky, poručíku," Sel za strážným zpátky do chodby a začal znovu čistit přepážku. Zuřivě oškrabával stěnu a snažil se zapomenout na svou ubohost a zoufalství. Bylo to všechno tak nefér!

v.

Tanith byla žhnoucí, vroucí džungle pod věčným příkrovem oranžových a šedých mračen. Přitažlivost byla příliš velká a vlhkost téměř nesnesitelná. Mark neměl vůbec příležitost planetu zahlédnout. Loď přistála v noci a trestanci byli hnáni mezi vysokými ploty do betonové budovy, jež neměla okna. Byla spartánsky zařízená a jasně myšlená jenom pro krátký pobyt.

Cvičební dvůr byl čtverec uprostřed masivní budovy. Po cestování v přeplněné vesmírné lodi bylo úlevné mít kolem sebe prostor k pohybu, ale krátce poté, co jim povolili procházku na nádvoří, je zahнала zuřivá bouře opět dovnitř věznic. Dokonce i po prudkém dešti bylo nesnesitelné vedro. Zdálo se, že přitažlivost planety Tanith je co nevidět rozdrtí.

Příští den je podrobili lékařské prohlídce, očkování, zjišťování totožnosti, prodělali nesmyslný klasifikační pohovor a testy jak psychologické, tak tělesné zdatnosti. Běhali od jednoho zaměstnání ke druhému a potom stáli v dlouhých frontách nebo jen tak vyčkávali v hloučcích. Čtvrtého dne byl Mark odveden z cely do prázdné místnosti z nepálených cihel, vybavené hrubým dřevěným nábytkem. Stráže ho tam ponechaly. Pocit být opět sám byl opojný.

Když se dveře otevřely, polekaně vzhlédl. "Biffe!"

"Ahoj, kluku! Něco pro tebe mám." Dugan byl oblečen v modré kombinéze kondominiálního válečného loďstva.

Provinile se rozhlédl. "Tohle sis u mě nechal a já jsem to trochu vylepšil." Podával mu hrst plnou kondominiálních bankovek. "No ták, vem si to, já můžu dostat víc a ty ne. Hele, vodlítáme každou chvíli a..."

"To je v pořádku," řekl Mark. Ale nebylo to v pořádku. Dokud se nemusel s Duganem rozloučit, nevěděl, jak moc pro něj přátelství znamenalo. Teď když jej viděl v námořnické uniformě a když věděl, že Dugan směřuje z tohoto hrozného místa pryč, Mark svého bývalého přítele nenáviděl. "Já už nějak vyjdu,"

"Ale houbeles vyjdeš! Přestaň už pořád fňukat, jak je všechno nefér, a hlídej si svoji šanci. Jednou ji dostaneš.

Podívej, seš mladej kluk a všechno ti připadá jako věčnost, ale..." Dugan zmlkl a lítostivě potřásl hlavou. "Ne že bys ode mě potřeboval otcovský rady. A ne že by ti k něčemu byly. Ale všechno má svůj konec, Marku. Dny končí. A taky týdny a měsíce."

"Jó. Jistě." Vyměnili si ještě řadu podobných banalit a Dugan odešel. Tak, a teď jsem úplně sám, řekl si Mark. Byla to deprimující myšlenka. Některé z projevů, které slyšel během svého krátkého studia na vysoké, se mu neustále vracely na mysl. "Die Gedanken, Sie sind frei." Jó, to určitě. Lidské myšlenky byly vždycky svobodné, a nikdo nesmí zotročit svobodného člověka, a nejtěžší řetězy a nejtemnější jeskyně nikdy neuvězní svobodného ducha. Hovno. Já jsem otrok. Když neudělám, co po mně chtějí, tak mi ublíží tak, až to udělám. A mám z nich hrozný strach. Ale něco jiného, co slyšel, bylo daleko více uklidňující: "Otroci nemají žádná práva a tudíž ani žádné závazky."

To, díky Bohu, sedí. Nikomu nedlužím ani ř. Niko-

mu tady a nikomu z těch parchantů na Zemi. Dělam, co musím, čekám na první příležitost a na ty ostatní seru.

Nebylo tu žádné vězení či lépe řečeno vězením byla celá planeta. Potvrdilo se jeho podezření, že hlavní kondominiální trestanecké zařízení bylo určeno jen ke klasifikaci a rozdělení vězňů. Bylo určeno k pobytu trestanců, dokud nebudou prodáni bohatým plantáž-níkům. Kolovala spousta pověstí o různých místech, kam může být člověk poslán: farmy velkých společností, provozované jako továrny, o kterých se říkalo, že jenom málo vězňů se v nich dožije konce svého rozsudku. Průmyslové podniky v blízkosti měst, kde prý je snadná služba, protože jakmile člověk dosáhne postavení důvěryhodného vězně, může dostat propustku do města. Práce ve městě, nejlepší možné umístění ze všech. A nejobsáhlejší kategorie — osamělé plantáže hluboko v divočině, kde si majitelé mohou dělat, co chtějí, a obvykle to tak také dělají.

Věznice se postupně vyprazdňovala, jak byli věžňové posíláni pryč. Potom přišla řada na Marka. Byl předveden do místnosti pro výslechy a nabídli mu židli. Bylo to podruhé v měsíci, kdy byl sám a radoval se ze své samoty. Z vedlejší místnosti slyšel hlasy.

"Proč si ho nenecháš ty, hein?"

"Je nedospělý. Nemá důvod být loajální ke Kondo-miniu,"

"Ani ke mně,"

"Ani k vám. A je moc chytrý na to, aby dělal tupého policajta. Vy z něj můžete udělat předáka. Guvernér se o něho zajímá, Ludwigu. Sleduje všechny typy s vysokým IQ. Hele, když si vezmeš tohodle, máš to u mě. Dohlédnu na to, abys dostal dobré dělníky,"

"Oukej. Já. Hlavně nezapomeň, až dostaneš nějaké

s dobrými svaly a žádným mozkiem, heiri? Oukej, podíváme se na toho tvého génia,"

O kom to, k čertu, mluvili? dohadoval se Mark. O mně? Ve srovnání s většinou ostatních na lodi by mě snad mohli považovat za génia, ale...

Dveře se otevřely. Mark rychle vstal. Stráže to po vás vyžadovaly.

"Pullere," řekl kapitán, "tohle je Herr Ewigfeuer. Budeš pro něj pracovat. Vlastní na venkově společenský klub," Plantážník byl těžká váha, s mohutnými čelistmi. Potřeboval by oholit a jeho šortky a khaki košile byly nasáklé potem. "Tak ty seš ten nový trestanec, kterého vezmu na svou krásnou farmu," Měřil si Marka chladným pohledem. "On bude, on bude. Oukej, tak teď jdeme, já?"

"Teď?" podivil se Mark.

"Teď, já, nebo myslíš, že mám celý den? Že můžu zůstat ve Whiskeytownu, zatímco moji předáci nechají dělníky všechno sníst a bez práce se povalovat? Dejte mi papíry, kapitáne,"

Kapitán vyndal z desek svazek lejster. Načmáral něco dospodu a podal Markovi pero:

"Podepiš to tady,"

Mark začal číst dokumenty. Kapitán se zasmál. "Podepiš to, doprčic. Nemáme na to celý den..."

Mark pokrčil rameny a načmáral své jméno. Kapitán podal Ewigfeuerovi dvě kopie a ukázal na dveře. Prošli chodbami z nepálených cihel do strážnice na konci budovy. Plantážník podal strážnému jednu kopii dokumentu a dveře se otevřely.

Venkovní vedro udeřilo Marka téměř jako opravdová rána. Uvnitř bylo dost teplo, ale silné hliněné zdi je chránily před nejhorším. Teď bylo horko skoro nesnesitelné. Slunce nebylo vidět, ale mraky byly tak jasné, že jej pálily oči. Ewigfeuer si nasadil tmavé brýle. Zavedl Marka do obchodu naproti vězení a koupil mu rovněž jedny sluneční brýle a čepici se štítkem. "Nasad' si to," nařídil. "Slepý jsi mi k ničemu. A teď pojď," Procházeli rušnými ulicemi. Nad nimi visela tmavě oranžová obloha, nekonečný západ slunce. Markovi tekla pot z čela a stékal mu za kombinézu. Litoval, že nemá šortky. Ve městě je nosil skoro každý.

Procházeli umouněnými obchody a kolem pouličních stánků. Zboží k prodeji, vystavené na ulicích, bylo téměř všechno vyrobené podomácku, pocházelo z přebytků válečného loďstva anebo to bylo načerno prodávané zboží ukradené z kondominiálních skladů. Ulicemi projížděly povozy tažené podivnými zvířaty a vůbec tu nebyly automobily. Pár koní pocákal Ewigfeuerovi nohy blátem. Tlustý plantážník zahrozil na vozku pěstí, ten mu však nevěnoval pozornost.

"Měl jsi koně?" chtěl vědět Ewigfeuer.

"Ne," odpověděl Mark. "Nečekal jsem, že tu nějaké uvidím,"

"Koně dělají další koně. To od traktorů nemůžeš čekat," konstatoval plantážník. "Cd koňů a oslů také můžeš mít muly. A ty jsou lepší než traktory. A taky lepší než ty prokleté bouřňácké potvory. Bouřňáci se nesnesou s lidmi," Ukázal na jedno z těch nepravděpodobných zvířat. Vypadalo jako kříženec mezi mulou a losem. Mělo široká rozplácá kopyta a smutný pohled, jenž se změnil v zavilý, jakmile se někdo ke zvířeti přiblížil. Bylo přivázané k zábradlí u jednoho z obchodů.

Bylo tu víc lidí, než by Mark očekával. Zhruba by se dali rozdělit do tří tříd. Jednak to byli majitelé obchodů a pouličních stánků, kteří nasadili falešný úsměv, kdykoliv je plantážník míjel. Většina z nich měla na sobě bílá plátěná saka. Pak tu byli další — někteří v bílých sakách, jiní bez nich — cílevědomě si vykračující blátivými ulicemi. A do třetice tu byli ti, kteří bloumali ulicemi bezcílně anebo seděli na nárožích s prázdným výrazem v očích.

"Na co čekají?" pronesl Mark. Ani to nechtěl vyslovit nahlas, ale Ewigfeuer ho slyšel.

"Čekají na smrt," odpověděl. Já, myslí si, že přijde něco jiného, co je zachrání. Třeba najdou něco, co se dá ukrást, takže budou žít další týden nebo měsíc, snad i celý rok. Ale čekají na smrt. A přitom to jsou běloši!" Zdálo se, že to je pro Ewigfeuera jejich největší zločin.

"Tohle bys mohl čekat od černochů," pokračoval plantážník. "Ale ne, černí pracují anebo jdou do buše a žijí tam — možná ne jako civilizovaní lidé, ale žijí. Ale tihle ne. Ti čekají na smrt. Byl to pro ně krutý den, když jim vypršely tresty,"

"Jo, to určitě," řekl si Mark, ale tentokrát si dal pozor, aby ho plantážník neslyšel. Nedaleko jednoho otevřeného náměstíčka seděla na lavicích další skupina. Vypadali, jako kdyby se nepohnuli od rána či od včerejška či od stvoření světa. A že tam budou stále, i poté, co oranžová obloha potemní. Mark si utřel čelo rukávem. Horko spočívalo na Whiskeytownu, takže každý pohyb vyžadoval nezměrné úsilí, ale plantážník jej hnál ulicemi a jeho krátké nohy se v blátivých loužích jen kmitaly.

"A co by se stalo, kdybych utekl?" zeptal se Mark.

Ewigfeuer se rozesmál. "Tak jen do toho. Ty si myslíš, že by tě nechtyli? Kam bys šel? Nemáš žádné papíry. Kdybys měl peníze, možná by sis nějaké koupil. Ale koupené papíry by nemusely být dost dobré. A až by tě chytili, není to moje krásná farma, kam by tě poslali. Bylo by to nějaké ohavné místo. Uteč, já tě honit nebudu. Jsem na to moc starý a moc tlustý,"

Mark pokrčil rameny a šel dále vedle Ewigfeuera. Všiml si, že navzdory svým bezstarostným způsobům si ho tlustý muž nikdy nenechal v zádech.

Zahnuli za roh a přišli na velké prázdné prostranství. U bližšího okraje stál vrtulník. Bylo jich tam ještě několik. Pod deštníkem seděl muž v bílém saku a s puškou, který je pozoroval. Ewigfeuer mu hodil nějaké peníze a do nejbližšího vrtulníku vlezl.

Připoutal se a čekal, až totéž učiní Mark. Potom zapnul vysílačku.

"Meteorologická služba Ewigfeuer 351," Ewigfeuer poslouchal, souhlasně přikyvoval a túroval motory. Vrtulník je vynesl vysoko nad město.

Whiskeytown byla ošklivá aglomerace roztažená po planině. Široké ulice hlavního města Tanithu ležely na dalším

kopci, rozkládajícím se za ní. Obě vyvýšeniny se zvedaly přímo z džungle. Když byli výše, všiml si Mark, že planina tvořila součást hřebene v rámci poloostrova. Okolní moře bylo zelené barvy se žlutými pruhy. Budovy na odvrácené straně kopce se zdály čistší a lépe vystavěné než jejich protějšky ve Whiskeytownu. V dálce bylo vidět velké náměstí obklopené budovami vyššími než ostatní.

"To je guvernérův palác," snažil se Ewigfeuer překřičet hluk motoru. "Tam sní guvernér o nových způsobech, jak zabránit čestným plantážníkům, aby víc profitovali,"

Za městem se nad zelenou džunglí zvedaly hnědé kopce. Po několika hodinách stále žádná změna — vpravo džungle, vlevo zelenožluté moře. Mark neviděl žádné silnice, jenom občas pár domů. Vždycky byly seskupeny pohromadě, nízké domky z nepálených cihel na vrcholcích malých hnědých kopců.

"To je celá planeta džungle?" zeptal se.

"Já, džungle, močály, samé špatné věci. Lidi mohou

žít na kopcích. Pod nimi je zelené peklo. Weemovy šelmy, zabijáci podobní želvám, krokodýli tak obrovští, že bys tomu nevěřil — a utíkají rychleji než ty. Nikdo tak rychle utíkat neumí,"

Dokonalé vězení, usoudil Mark. Upíral oči k moři. Pluly po něm čluny. Ewigfeuer sledoval jeho pohled a zasmál se.

"Pár bláznů se snaží vydělat několik kreditů rybařením. Možná je to od nich mazané, je to rychlá smrt, nemusí čekat na výběrčí daní, až je připraví o všechno, co vydělají. Slyšel jsi o tom monstře, o Lochnesce? Na Tanithu jich máme pár, co vedle nich vypadá ta pozemská jako ubohý červík,"

Přeletěli nad dalším seskupením cihlových budov. Ewigfeuer se vysílačkou spojil s lidmi dole. Mluvil s nimi jazykem, kterému Mark nerozuměl. Neznělo to jako němčina, ale nebyl si jist. Potom přeletěli další zdánlivě nekonečnou rozlohu džungle. Konečně se v dohledu před nimi objevila další skupina stavení.

Plantáž se nijak nelišila od ostatních, které viděli. Hnědé cihlové domky se nakupily kolem vyběleného dřevěného domu na samém vrcholku kopce. Na pahorcích kolem byla obdělávaná políčka. Jejich okraje se prolínaly s džunglí. Na polích pracovali lidé.

Utéct odsud by nebylo nic těžkého, pomyslel si Mark. Vůbec žádný problém. Jistě je pitomost se o to pokoušet, jinak by tu musely být ploty. Počkej, řekl si. Počkej a uč se. Nic nejsem dlužen. Nikomu. Čekej na svoji šanci...

...na šanci k čemu? Raději tu myšlenku zaplašil.

Předák byl vysoký a hrubým způsobem hezký. Měl na sobě špinavé bílé šortky a tropickou přilbu a na opasku se mu houpalo pouzdro s pistolí.

"Budeš na něj dávat pozor, já," řekl Ewigfeuer.

"Jeden z těch guvernérových mazlíčků. Říkají, že má dost filipa na to, aby dělal dozorce. Uvidíme. Mark Fuller, tři roky,"

"Ano, pane. Tak pojď, třiletej Marku Fullere," Předák se otočil a šel pryč. Mark jej po chvíli následoval. Prošli kolem budov z hlíny a přes moře bláta. Budovy byly nastříkány nějakým druhem plastiku a matně se leskly. "Budeš potřebovat boty," řekl předák. "A novou výstroj. Já jsem Curt Morgan. Když se mnou budeš vycházet, nebudeš litovat. Vlez mi do cesty a jsi v maléru. Chápeš?"

"Ano, pane,"

"Neříkej mi pane, dokud ti sám neřeknu. Odtedka mi říkej Curte. Jestli budeš potřebovat pomoc, řekni mi. Třeba ti budu schopen dobře poradit. Když mě to nebude moc stát, udělám to," Došli ke čtverhrannému přizemnímu domku, jež se nelišil od ostatních. "Tohle bude tvůj bejvák,"

Uvnitř byla dlouhá místnost s místem pro třicet lidí. Každá kóje měla jednu postel, skříňku a prázdný prostor dvakrát tři metry. Ve srovnání s podmínkami na lodi to byl palác. Vnitřní stěny byly nastříkány stejným plastikiem jako venkovní. Zabraňovalo to hmyzu, aby se usídlil ve špinavých zdech. Někteří z mužů měli nad svými lůžky připevněné laciné obrázky. Většinou to byly různé nahotinky, ale na jednom z obrázků byla Panna Marie Guadalupská a v jedné rohové kóji byla uhlová skica pracujících mužů a žen a nedokončená olejomalba.

V místnosti byl asi tucet mužů. Někteří leželi natažení na kavalcích. Jeden cosi složitě vyšíval a skupinka na konci hrála karty. Jeden z karbaníků, malý chlapík s tvářmi jako freťka, hry nechal.

"Tvůj nověj chlap," řekl Curt. "Mark Fuller, tři roky. Fuliere, tohle je tvůj velitel baráku. Jmenuje se Lewis.

Lew, ubytuj toho kluka a dej mu kóji dál od těch kriminálníků,"

"Jistě, Curte," Lewis si Marka důkladně prohlédl. "Tomu přesně padne Joseho výstroj. Všechno je to vyčištěné,"

"Chceš to tak udělat?" zeptal se Curt. "Ušetříš nějaké peníze,"

Mark bezradně civěl.

Oba muži se rozesmáli. "Měl bys mu to vysvětlit, Lew," řekl Curt Morgan. "Fullere, s tou výstrojí bych dal na něj. Pak mi řekni, kolik ti naučtoval, jasný? Aspoň tě moc nezmáčkne," Ostatní muži v baráku se po předákově odchodu rozesmáli.

Lewis ukázal na kóji uprostřed. "Jose spal tady, mladej. Nechal tu celou svoji výstroj, když zahnul kramle. Dám ti to všechno, řekněme, za padesát kreditů,"

A co teď, říkal si Mark. Lepší nedávat najevo, že mám nějaké peníze. "Tolik nemám..,"

"K čertu, podepsal jsi na ně stvrzenku," řekl Lewis. "Starý ti platí kredit denně a ubytování a stravu,"

"Cd koho dostanu stvrzenku?"

"Dostaneš ji ode mě," Lewisovy vodnaté oči se zúžily. Za silnými skly vypadaly ohromné. "Jestli na mě chceš něco zkoušet, tak to zapomeň, mladej,"

"Já nic nezkouším. Já tomu jenom nerozumím..,"

"Jistě. Jenom si pamatuj, že já to tu mám na starosti. Když někdo vyklouzne, jeho věci připadnou mně. Mně. Nikomu jinému. Jose měl dobrou výstroj, za kterou klidně dostanu padesát kreditů..."

"Hovno," ozval se jeden z karbaníků. "Nemá větší cenu než třicet a dobře to víš,"

"Drž hubu. No jistě, ve Whiskeytownu bys pořídil lepší, ale ne tady. Podívej, Morgan řekl, abych se o tebe postaral. Prodám ti to všechno za čtyřicet. Bereš?"

"Jasně,"

Lewis se na něj zešířila usmál. "Ty to zvládneš, mladej. Tady máš klíč," Podal Markovi magnoklíč a vrátil se do hry. Mark uvažoval, kdo má duplikáty. Tyhle magnetické karty se nedaly duplikovat bez speciálního zařízení.

Magnetizované plochy musely být na přesných místech. Jeden bude mít určitě Ewigfeuer. A kdo další? Nemá cenu si s tím lámat hlavu.

Prohlížel si svůj nový majetek. Dva páry šortek. Tričko s krátkými rukávy, spodní prádlo, ponožky, všechno vyrobené z nějakého syntetického materiálu. Hřeben, holicí strojek a žiletky. Mýdlo. Použitý kartáček na zuby. Mark se s odporem ošklíbí, ale pak se sám sobě zasmál. Být moc fajnový je tady k ničemu.

Některé kusy prádla byly špinavé. Jiné vypadaly čisté, ale Mark se rozhodl, že je vypere všechny. Ale ne teď, řekl si. Svoje peníze strčil do špičky jedné ponožky, zbytek prádla hodil navrch a potom všechno zamkl do skříňky. Přemýšlel, co dělat s penězi. Měl skoro tři sta kreditů, při výdělku jeden kredit za den desetiměsíční plat — dost na to, aby kvůli nim přišel o život.

Celou cestu do sprchy mu to dělalo starosti, ale koneckonců neomezený příděl vody, nové mýdlo a dobrá žiletka představovaly takovou rozkoš, že na všechno ostatní přestal myslet.

VI.

Joršitová rostlina připomínala vzhledem artyčokovou: vysoké špičaté listy rostoucí ze středové koruny, s jedním květním stonkem vyrážejícím do výšky metr a půl. Vyrůstá z cibulek. Na jaře se úroda sklídí a nejkvalitnější cibulky jsou pečlivě vytříbeny a znovu zasety. Vyrůstá zde záplava plevele, jenž musí být odstraňován ručně. Džungle neustále prorůstá poli a snaží se dobýt zpět výšiny, které lidé obdělali. Úrodu také ohrožují býložravci, takže pole musí být neustále střežena.

Mark se to všechno a mnoho dalšího naučil ani ne za týden. Práce byla namáhavá a počasí horké, ale obojí se dalo vydržet. Pověsti nelhaly: ve srovnání s jinými místy, kam mohli Marka poslat, Ewigfeuerova plantáž byla opravdu "společenským klubem". Trestanci všelijak intrikovali, aby se sem mohli dostat. Ewigfeuer vyžadoval tvrdou práci, ale byl čestný.

Pro Marka to bylo o to víc skličující. Jestliže tohle-to byl snadnější způsob výkonu trestu, jaké hrůzy ho čekaly, kdyby udělal chybu? Ewigfeuer si nechával možnost přeložení jako nejvyšší formu trestu a Mark se přistihl, že se snaží svému pánu zavděčit. Sám sebou opovrhoval — ale co jiného mu zbývalo?

Nikdy nebyl osamělejší. S ostatními lidmi zde neměl nic společného. Jeho vtipy nikdy nikoho nerozesmály.

Jejich historky nezajímaly jeho. Naučil se hrát poker tak dobře, že nesnášeli, aby se s nimi dal do hry. Nestáli o vynikajícího hráče, který je obere o peníze. Jednou byl obviněn z podvádění a ačkoliv všichni věděli, že to není pravda, zbili ho a výhru mu vzali. Od té doby se hraní vyhýbal.

Práce zaměstnávala jenom jeho ruce, nikoliv mozek. V kasárenských barácích nebyly žádné čtecí přístroje. Několik trestanců mělo malá rádia, ale jediná stanice, kterou šlo naladit, nehrála nic jiného než smutnou country-westernovou hudbu. Při představě, že by si ji oblíbil, se Mark otřásl.

Nedalo se dělat nic jiného než meditovat. Chtěl jsem mít moc, uvažoval. Hráli jsme si na ni. Byla to jen hra. Policie si ale nehrála, a teď je ze mě otrok. Až se dostanu zpátky, budu umět tuhle hru hrát lépe. Já jim ukážu!

Ale věděl, že neukáže, ne doopravdy. Tady se nic nenaučil.

Některé trestanci trávili celé své dny a noci ponoření do kamenného mlčení. Boršitové plantáže produkovaly borloj a polovina obyvatel Spojených států byla na borloji závislá, aby zvládla každý svůj den (... své každodenní problémy). Vláda jim drogu poskytovala a žádná vláda, která by nedokázala dodávky zajistit, by dlouho nevydržela. Na Tanithu byla situace stejná a Herr Ewigfeuer štědře rozdával jak dýmky, tak borloj. Člověk mohl zkamenět na polovinu každého kreditního dne. Mark tuhle cestu také zkusil, ale nelíbilo se mu, co to s ním udělalo. Okrádali jej o tři roky života, ale on s nimi nechtěl spolupracovat a usnadnit jim to.

Jeho kolegové studenti toho hodně namluvili o důstojnosti práce. Mark neshledával v práci vůbec nic důstojného.

Proč neznamenat v otupělosti a nezůstat

tak? Co dělám tak důležitého? Proč se nevyvléknout z bytí a neskoncovat s tím? Ať mne zaplaví rutina, až se v ní utopím...

Občas docházelo ke rvačkám. Existovala pravidla. Když chlapi někoho zranili tak, že nemohl pracovat, museli oba rváči ztracenou práci nahradit. Pomáhalo to omezovat zranění a odrazovalo to od lámání kostí. Jakmile k nějaké rvačce došlo, každý se rád stal divákem.

Markovi to umožňovalo přemýšlet sám o sobě. Nerad byl sám, ale nesnášel sledování rvaček, zvláště když hrozilo nebezpečí, že se do nějaké také zaplete...

Chlapi povzbuzovali soupeře řvaním. Mark ležel na svém kavalci. Měl kořalku, ale na pití neměl chuť. Uvažoval ale o tom, že se napije, jen jednu skleničku, pomůže to usnout... a člověk alespoň ví, co to s ním udělá... A proč ne?

Muž byl malý a postarší. Mark věděl, že bydlí v baráku v sousedství hlavní budovy. Vešel do místnosti a rozhlédl se. Bylo zhasnuto a tak Marka neviděl. Kradmo se rozhlédl, potom se shýbl, zkoušel uzávěry skříněk a hledal nějakou otevřenou. Došel k Markově skřínce, otevřel ji a hrabal se uvnitř. Nahmátl cigarety a láhev...

Ucítil nebo uslyšel Marka a vzhlédl. "Pji... dobrý večer,"

"Dobrý večer," Zdálo se, že chlap je docela klidný, ačkoliv riskoval obvyklý trest, jaký muži vyměřovali zloději osobních věcí.

"Zavoláš své kámoše?" Vodové oči těkaly z kouta do kouta a hledaly únikovou cestu. "Asi nemám nic na svou obhajobu..."

"Kdybys měl, tak co by to bylo?"

"Až budeš tak starý jako já a budeš to mít na doži-

votí, budeš brát, co ti přijde pod ruku. Jsem alkoholik a kradu, abych si mohl koupit pití."

"Proč nekouříš borloj?"

"Ten na mě moc nepůsobí." Starcovy ruce se třásly. Toužebně si prohlížel láhev ginu, kterou vzal z Markovy skříňky.

"Ale, k sakru, tak si dej hlt," řekl Mark.

"Děkuji ti," Dychtivě pil plnými doušky.

Mark mu láhev vzal. "Jak to, že jsem tě neviděl na polích?"

"Pracuji s účetními. Herr Ewigfeuer byl tak laskav, že mě tam nechal, ale ne tak laskav, aby mi platil tolik, že..."

"Když si budeš schovávat pracovní záznamy, můžeš prodávat výhody..."

"Určitě. Nějakou dobu. Dokud mě nechytí. A co potom? Není to žádný zvláštní život, co vedu, ale nechci o něj přijít."

Chvilí stál tiše. "Je to divné, vid'?" Ale je to tak."

"Mluvíš trochu divně," usoudil Mark.

"To jsou následky vzdělání. Vidiš před sebou Richarda Henryho Tappingera, doktora filozofie, důvěrně zvaného Taps. Bývalého šéfa Báležovy katedry historie a sociologie na Yaleově univerzitě."

"A proč jsi na Tanithu?" Vězhové se na to obvykle neptali, ale Mark si mohl dělat, co chtěl. Držel mužův život ve svých rukou. Jedno slovo, zavolání, a ostatní by si Tappingera s radostí podali. Mark se při té představě otřásl, ale jeho představitelství ho tak docela neopustila.

Tappingera se to nijak viditelně nedotklo. "Pálenka, mladá děvčata, jejich milenci a starý blázen, to je výbušná kombinace. Nebude ti vadit, když nebudu zabíhat do podrobností? Strávil jsem většinu svého života tím, že jsem se za sebe styděl. Můžu si dát další hlt?"

"Asi jo,"

"Ty jsi zrovna tak poznamenaný. Byl jsi student?"

"Ne moc dlouho,"

"Ale jsi studijní typ. A jsi také štedrý. Jmenuješ se Fuller. Mám papíry na starosti a vzpomínám si na tvůj případ,"

Rvačka venku skončila a chlapi se vrátili do baráku. Lewis nesl muže v bezvědomí do sprch. Když uviděl Tappingera, nechal ho ostatním.

"Ty slizkej parchante, řekl jsem ti, co ti udělám, když té najdu ve svém baráku! Co tu ukradl, Fullere?"

"Nic. Dal jsem mu panáka."

"Jo? No dobrá, ale ať už sem neleze. Jestli spolu chcete mluvit, vyřídte si to venku."

"Dobře." Mark vzal láhev a šel s Tappingerem ven. Uvnitř bylo dusno a chlapi mluvili o rvačce. Mark šel za Tappingerem přes plac. Drželi se mimo ženské baráky. Mark tam nikoho neznal a žádnou jinou návštěvu si nemohl dovolit — alespoň ne příliš často, a stejně jej to vždycky vyvedlo z míry. Žádná z těch žen nebyla moc přitažlivá a nezdálo se, že by o sebe příliš pečovaly.

"Tak. Dva vydědenci se dali dohromady," řekl Tappinger. "Dvě bílé vrány mezi černými."

"Možná by mi to mělo vadit."

"Proč? Máš s nimi něco společného? Anebo ti vadí náznak, že máš něco společného se mnou."

"Já nevím. Nevím vůbec nic. Prostě jen tak ubíjím čas. Čekám, až to budu mít za sebou."

"A co budeš dělat potom?"

Našli si místo k sezení. Místní hmyz je neobtěžoval; nechutnali mu. Ze západu vanul mírný vánek. Přinášel zvuky džungle, frkání a vrčení, strašidelné skřeky.

"Co můžu dělat?" zeptal se Mark. "Vrátit se na Zema...?"

"Zpátky na Zem se nikdy nedostaneš," ujistil ho Tappinger. "Anebo jestli se dostaneš, tak budeš jeden z prvních. Ledaže bys měl někoho, kdo by ti zaplatil zpáteční jízdenku,"

"To je drahé,"

"Přesně tak,"

"Ale oni nás přece musí dopravit zpátky!" Mark cítil, jak se veškerá jeho pečlivě budovaná ochrana hroutí. Žil jen pro konec svého tříletého trestu..., a teď...

"Tak zní předpisy. Trestanci mluví o návratu domů, ale to se nestává. Na Zemi nestojí o rebelanty. Narušilo by to pohodlný život, který většina z nich vede. Ne, je nepravděpodobné, že se odsud dostaneš, a pokud ano, tak jedině na nějakou jinou kolonii. Ledaže bys byl velice bohatý,"

Takže to jsem tady navždy. "Ale co jiného vlastně zbývá? Co tady propuštění trestanci dělají?"

Tappinger pokrčil rameny. "Upisují se jako námezdné síly. Zakládají si vlastní plantáže. Vstupují do vládních služeb. Začnou podnikat. Tanith ti teď připadá jako otrocký svět, což také je, ale nezůstane tak navždycky. Někteří z vás, lidé jako ty, z něj udělají něco jiného, lepšího nebo horšího, ale určitě něco odlišného,"

"Jo, to určitě, mladí průkopníci právě dorazili,"

"Co myslíš, že se stane s nedobrovolnými kolonisty?" zeptal se Tappinger. "Nebo jsi na ně nikdy nepomyslel? Většina lidí na Zemi se moc nestará o to, za jakou cenu si udržují své bohatství a svůj čistý vzduch a čisté oceány. Ale jediný rozdíl mezi tebou a někým, koho sem dopravil Migrační úřad, je v tom, že ty jsi přiletěl pohodlnější lodí a strávíš tu tři roky před tím, než tě vystrčí, aby ses staral sám o sebe. Ano, já rozhodně tvrdím, že vláda ti prokazuje službu. Mohl bys to dotáhnout dost daleko,"

"Pracovat pro ty otrokářské parchanty? To radši umřu hladý!"

"Ne, to neuděláš. To udělá málokdo. Snadněji se to řekne, než udělá."

Mark zíral do temnoty.

"Proč jsi tak pesimistický? Tady je spousta příležitostí. Nový guvernér se snaží napravit některé nejkřiklavější přehmaty. Samozřejmě je zaklet do systému, stejně jako my. Musí vyvézt svou kvótu borloje a zázračných léků a zaplatit požadované daně. Musí udržet výrobu. Vyžaduje to válečné loďstvo."

"Válečné loďstvo?"

Tappinger se ve tmě usmál. "Byl bys překvapen, kolik operací kondominiálního válečného loďstva se financuje z výnosů produkce drog na Tanithu."

"To mě vůbec nepřekvapuje. Zloději. Parchanti. Ale vždyť je to všechno pitomost. Šlapací kolo, vězni, kteří musejí vydělávat sami na sebe a ještě na to proklaté loďstvo..."

"Žádná pitomost, a také nic nového pod sluncem. Sověti to dělali skoro dvě stě let — měli systém pracovních táborů, vydělávajících na tajnou policii. A náš daňový systém je dokonce starší. Pochází ještě z dob starého Říma. Ze zisků z ostatních planet se financuje Migrační úřad. Tanith financuje loďstvo."

"Proklaté loďstvo."

"Ale ne, to neříkej. Raději mu žehnej. Bez kondominiálního válečného loďstva by pozemské vlády šly v momentě jedna druhé po krku. Už teď to tak skoro dopadá. A protože nebudou loďstvo financovat, a přitom je zoufale potřebujeme k udržení míru na Zemi, tak je musíme financovat sami. Teď snad chápeš, jak ušlechtilé poslání splňujeme, když tady plejeme pole s borlojem."

Nesnesitelně horké jaro přešlo do úmorně žhavého léta a práce pravidelně ubývalo. Boršitové rostliny už vzrostly do výšky pasu a dokázaly se už samy ubránit proti většině plevelu a škůdců. Bylo třeba pole hlídat, ale skoro nic víc. Ačkoliv práce byla snazší, klima bylo neúnosně žhavé a od pobřeží se ještě valila horká mlha. Barva oblohy se změnila z oranžové do matně šedé. Plantáže a pole byly dvakrát zbičovány hurikánem. Boršitové rostliny ležely na zemi, ale brzy se vzpamatovaly. A po každém hurikánu se na pár krátkých hodin vyčistila obloha, takže Mark mohl pozorovat hvězdy.

S létem se také dostavil snadný sex. Muži se ženami se mohli o večerech scházet a pokud podplatili velitele baráků, mohli spolu zůstat celou noc. Kasárenská disciplína poněkud polevila. Mark shledával lehkou práci daleko přitažlivější než ženy. Když už to nemohl déle vydržet, zaplatil si za pár chvil zběsilého ukojení a pak se snažil na sex nemyslet tak dlouho, jak jen to šlo.

Jeho povinnosti byly snadné. Korunokláskové, zvířátka velikosti ondatry, připomínající velké rejsky, spásala nechráněné boršitové rostliny. Musela být neustále odháněna. Byla to hloupá zvířata a nenasytá, ale nepřiliš nebezpečná — pokud se jich hejno nevrhlo na člověka uvízlého v blátě. Chlap s kopím je dokázal od sklizně udržet. Byla tu další zvířata, na která bylo nutno dávat pozor. Weemovy šelmy, pojmenované po prvním člověku, který přežil setkání s jednou z nich, byly nejhorší. Jejich přirozenými oběťmi byli korunokláskové, ale útočily téměř na všechno, co se hýbalo. Weemovy šelmy vypadaly jako krty, ale byly asi metr dlouhé. Místo rypáku s hmatovými výrůstky měly plně vyvinuté úchopové ústrojí s čelistmi a pseudoočima. Na

Tanithu se lidé kolem dřer pohybovali velice opatrně, protože na jejich dně s oblibou lehávaly ukryté bestie. Vyrážely ven s ohromující rychlostí.

Obvykle však neútočily z džungle na člověka nalézajícího se na otevřeném prostranství.

Mark hlídal pole a Curt Morgan je objížděl na koni. Odpoledne si Mark sedával ke Curtovi a dělil se s ním o svůj přiděl piva. Studený nápoj a nedostatek práce téměř stačily k tomu, aby se život opět zdál smysluplný.

Občas došlo ke změně počasí a tehdy vál přes pole chladný vánek. Mark sedával zády opřený o strom, těšil se z relativně chladného dne a popíjel svůj přiděl piva. Morgan sedával vedle něj.

"Curte, co budeš dělat, až ti vyprší trest?" zeptal se jednou Mark.

"Už mi to skončilo, před dvěma lety. Dva tanit'hské, tři pozemské,"

"Tak proč jsi pořád tady?"

Morgan pokrčil rameny. "Vždyť neumím nic jiného. Spořím si peníze. Jednou si pořídím vlastní plantáž," Změnil pozici a vystřelil z karabiny do džungle. "Přisahám, že ty potvory jsou rok od roku drzejší. Umím jedině tohle. A nedokážu ušetřit tolik, abych si zaplatil přijetí do syndikátu výběrčích daní,"

"Dokázal bys lidi odírat takovým způsobem?"

"Kdybych musel... Buď oni, nebo já. Výběrčí daní jsou bohatí,"

"To jistě. Ježíši, nikde není žádná naděje, nemyslíš? Všechno je to na draka," Mark dopil pivo.

"A kde není?" opáčil Morgan. "Jestli si myslíš, že tu je tuhý režim, tak to's tu měl být před tím, než přišel nový guvernér. Místo, kam mě šoupli — pane Bože, málem nás tam udřeli k smrti! Účtovali nám všechno, co jsme snědli anebo oblékli, a jak si člověk otevřel

pusu, hned dostal k trestu měsíc navrch. Dost na to, aby to člověka vyhnalo do džungle."

"PJim..., Curte..., jsou tam..."

"Pusť ty nápady z hlavy. Nerad bych vzal psy a šel tě hledat. Lépe řečeno tvoji mrtvolu. Jo, v džungli jsou nějaký lidi. Žijou jak krysy. Radši bych byl znovu trestanec, než abych žil jako oni — prý občané Svobodného státu..."

Ten nápad Marka vzrušil. Svobodný stát! Určitě to bylo podobné místo, o jakém mluvila Shirley a její přátelé, kde panuje rovnost a kde svobodná společnost nepotřebuje žádné daňové výběrčí. Přemýšlel o potřebách svobodných lidí. Jistě mají těžký život a jsou chudí, protože jsou uprchlíci, ale jsou svobodní! Maloval si Svobodný stát ve své představivosti tak dlouho, až byl skutečnější než Ewigfeuerova plantáž.

Příštího dne byli korunokláskové nezvykle čilí a Curt Morgan přivedl k Markovi na pole další pracovní sílu. Přijeli spolu na velkých peršeronských koních, dovezených ze Země v embryonálním stavu a opakovaně rozmnožených, aby měli ještě širší kopyta a udrželi se tak lépe ve věčném blátě. Nově přichozím bylo děvče. Mark už ji viděl předtím, ale nikdy se s ní neseznámil.

"Přivezl jsem ti překvapení," řekl Curt. "Tohle je Juanita. Juanny, kdyby tě tenhle šašek obtěžoval, přerazím ho vejplů. Vrať se za hodinu. Máš svoji trubku?"

Mark mu ukázal nástroj.

"Ať ji máš při ruce. Ty potvory v džungli jsou dneska neklidný. Počítám, že se tu někde potlouká krokodýl. A divoáci. Měj oči otevřené," Curt odcválal k dalšímu poli.

Ohromený Mark tu stál neschopen slova. Dívka byla mladší než on a zpocená. Blondáté vlasy jí splývaly v rozpuštěných pramenech. Pod očima měla tmavé kruhy a tvář špinavou. Postavu měla spíše jako hubený kluk než jako děvče. Bylo to také nejkrásnější děvče, jaké kdy viděl.

"Ahoj," vypravil ze sebe Mark konečně. Proklínal se. Ostýchavost se hodila do civilizace, ne do vězení.

"Sám se hoj. Ty jsi z Lewisova baráku,"

"Ano. Ještě jsem tě nikdy neviděl. Tedy, jenom na mši," Jednou měsíčně přijížděl na plantáž kněz ekumenické církve.

Mark na bohoslužby nikdy nechodil, ale bez valného zájmu z dálky obvykle přihlížel.

"Většinou dělám v hlavní budově. To je vedro, že jo?"

Přítakal, že opravdu horko je, a opět byl v koncích. Co mám říci? "Jsi fajn" je příliš banální, i když si to doopravdy myslím. "Co kdybychom si promluvili s velitelkou tvého baráku?", to není moc dobrý nápad, i když to bych řekl ze všeho nejraději. Kromě toho jestli bydlí v hlavní budově, tak stejně žádnou velitelku nemá. "Kolik ti ještě zbývá?"

"Ještě dva. Až mi bude devatenáct. Ještě pořád počítají tresty podle pozemských roků. Ve skutečnosti je mi jedenáct,"

Rozhostilo se další ticho. "Ty toho moc nenamluvíš, vid'?"

"Já nevím, co mám říct. Promiň,"

"To je v pořádku. Většina chlapů mele pantem jako kobyly. Snaží se mě ukecat, chápeš?"

"Ne,"

"Jo. Ale já se nikdy nenechám. Já jsem v církvi. Pokřtěná a vůbec," Podívala se na něj a zatvářila se šel-movsky. "Jak vidíš, jsem jen taková zakřiknutá chórová zpěvačka, takže o čem bys se mnou taky mluvil?"

"Já jsem si vždycky přál, abych byl jako ty," řekl Mark. "Tedy ne doslova," zasmál se. "Sledoval jsem tě vždycky při mši. Vypadala's tak šťastná. Jako když máš pro co žít,"

"No, samozřejmě. My všichni máme pro co žít. Mu-

símě mít, lidé se přece tak snaží, aby zůstali naživu. Až se odsud dostanu, požádám padreho, abych jim mohla pomáhat. Stanu se jeptiškou, možná."

"Copak se nechceš vdát?"

"Za koho? Za nějakého kriminálního? To udělala moje matka, a koukej. Ze mne je 'učenka', dokud mi nebude devatenáct pozemských let, protože jsem se narodila trestancům. To se žádnému z mých dětí nestane!"

"Můžeš si vzít svobodného člověka."

"Až mi to skončí, tak už budou všichni pěkně starý. A bezcenný. Pro sebe a pro všechny ostatní. Nebo si mě snad vezmeš ty?"

Zasmál se a ona se rozesmála s ním, a to odpoledne bylo to nejpříjemnější, na jaké si mohl vzpomenout od té doby, kdy opustil Zemi.

"Měla jsem kliku," řekla mu. "Starý pan Ewigfeuer mě vyměnil. Tam, kde jsem se narodila, by teď majitel plantáže na mě prodával lístky," Upírala oči do země. "Viděla jsem děvčata, s kterými to udělal. Za nějakou dobu se začnou samy nenávidět,"

Zaslechli z ostatních polí ryk trubek. Mark propátral džungli před nimi. Nic se tam nehýbalo. Juanita pokračovala v povídání. Vypytávala se ho na Zemi. "Je těžké si to místo představit," řekla. "Slyšela jsem, že tam lidé žijí namačkaní jeden na druhého,"

Vyprávěl jí o městech. "V tom městě, odkud pocházím, žije dvacet miliónů lidí," Řekl jí o betonových zaopatřovacích ostrovech na okrajích měst.

Otřásla se. "To raději budu žít na Tanithu než něco takového. Je div, že lidé na Zemi to všechno nespálí a nežijí raději v močálech,"

Večer nastal dřív, než se nadál. Po večeri upadl do sentimentální nálady. Přál si, aby dny ubíhaly rychle. Je pošetilé takhle uvažovat, říkal sám sobě.

Ale bylo mu dvacet let, jí bylo skoro sedmnáct a neměl nikoho, na koho by myslel. Tu noc snil o ní.

Jak plynulo léto, vídal ji často. Neměla žádné vzdělání a Mark ji začal učit číst. Škrábala písmenka do země a za jeho peníze si koupila pár senzačních dobrodružných příběhů. Neměl možnost opatřit si žádný čtecí přístroj V-disků a jediné tiskoviny dostupné v barácích byly časopisy o sexu a dobrodružné romány tištěné na tak mizerném papíru, že se ve vlhkém horku Tanithu rychle rozpadaly.

Juanita se učila rychle. Zdálo se, že Markova společnost ji těší, a často to zařídila tak, aby byla přidělena na stejné pole s ním. Hovořili o všem možném: o Zemi, a že není pokryta močály. Vyprávěl jí, jak létal po modré obloze a plachtil v Tichomoří, a o jeskyních, které prozkoumal. Myslela si, že si většinu toho vymýšlí.

Hádali se jediné, když si začal stěžovat na to, jak je život nespravedlivý. Vysmála se mu. "Já jsem se už narodila s rozsudkem," řikala mu. "Tys žil v pěkném domě a měl jsi svou vlastní helikoptéru a plachetnici a chodil jsi do školy.

Když já nefňukám, tak proč fňukáš ty, milostpane plátce daně?"

Chtěl jí říci, že ona je také nefér, ale zarazil se. Místo toho jí vyprávěl o smogu a znečištěných vodách a o rozrůstajících se městech. "Ale znečišťování zastavili a přírůstek obyvatelstva se snižuje," řekl. "Co se týče privilegií a Migračního úřadu..."

Nic neřikala a Mark se zarazil uprostřed věty. Juanita zírala do prázdné džungle. "Přála bych si, abych jednou uviděla

modrou oblohu. Já si to ani neumím představit, takže to musí být pravda."

O večerech ji vídal málokdy. Stranila se lidí anebo pracovala v hlavní budově. Někdy si však vyšla s Curtem Morganem anebo s ním seděla na verandě velkého

domu, a tehdy si Mark kupoval láhev ginu a vyhledal Tappingera. V tu chvíli nebylo dobré být sám.

Starý držival dlouhé monotónní přednášky, při kterých Mark málem usínal, ale potom kladl otázky, které rozvrátily každý obraz světa, jaký si Mark kdy vytvořil.

"Jednou by z tebe mohl být ucházející sociolog," řekl Tappinger. Jnu, stejně se říká, že nejlepší univerzitou je rákoska, co má na jednom konci profesora a na druhém studenta. Pochybují, že to přísloví má na mysli mě, ale tak to koneckonců s námi je,"

"Připadá mi, že jedině, co jsem se naučil, je, že všechno je prohnílé. Všechno je zařízeno špatně," řekl Mark.

Tappinger zavrtěl hlavou. "Nikdy neexistovala společnost, v níž by si někdo nemyslel, že by se mělo dostat lepšího údělu — jemu samotnému. Trik je v tom uvědomit si, že ti, kteří chtějí změnu k lepšímu natolik zarputile, aby s tím něco dělali, mohou se buďto povznést v rámci existujícího systému, anebo je ten systém zneškodní. Přesně to se samozřejmě děje na Zemi — válečníci vstupují do loďstva. Nespokojenci jsou posíláni do kolonií. Kruh se uzavírá. Drogy pro měšťany, privilegia pro plátce daně, mír pro všechny díky loďstvu — a otroctví pro rebelanty. Anebo smrt. Kolonie spotřebovávají lidi,"

"Řekl bych, že potom je všechno v rovnováze."

"To stěží. Jestli se Země sama nezničí — a podle toho, co jsem slyšel, jdou národy jeden druhému po krku, navzdory tomu, co dělá válečné loďstvo — tak potom stejně vytvořila tady venku přetlakový kotel, jenž jednoho dne starou rodnou planetu zničí. Jen se podívej, co tu máme. Zbohatlíky, dobrodruhy, kriminálníky, rebelanty — a všichni vybraní díky svým schopnostem přežít. Na tomhle hrnci se poklička dlouho neudrží."

Spatřili Juanitu a Curta Morgana kráčet kolem velkého domu a Mark zamžikal. Juanita během léta vyrostla. Vlasy teď měla učešané, měla na sobě čisté šaty a vypadala tak krásně, že pohled na ni bolel. Taps se usmál. "Vidím, že můj premiant má nový zájem. Usměj se, chlapče, až to tady skončíš, najdeš si zaměstnání. Pak si můžeš mezi odsouzenými děvčaty vybírat. Můžeš si je najímat anebo si rovnou jednu koupit."

"Nenávidím otroctví!"

Taps pokrčil rameny. "Jak je libo. Ale byl bys překvapen, co lidé se stejným názorem dělají, když dostanou šanci. A uklidni se, myslel jsem koupit si ženu, ne kurvu."

"Ale jdi k čertu, člověk si přece manželku nekupuje. Ženy nejsou věci!"

Tappinger se mírně usmál. "Stále zapomínám, jaká rána to je pro vás mladé lidi. Očekáváte, že všechno bude jako na Zemi. Ale přesto jste tady, protože jste nebyli spokojeni se svým světem."

"Byl prohnílý."

"Možná. Ale tu shnilotinu jsi musel hledat. Tady se jí nemůžeš vyhnout."

Za takových večerů trvalo Markovi dlouho, než usnul.

VII.

Bližila se doba sklizně. Boršitové rostliny stály v plném květu, tmavě rudé skvrny na pozadí hnědých kopců a zelené džungle, a pole bzučela hmyzem. Příroda vyřešila problém rozmnožování v rámci jednoho druhu na Tanithu a padesáti dalších světech stejným způsobem jako na Zemi.

Bzučící hmyz přitahoval hmyzožravce a ti zase lákali dravce. Těsně před sklizní nebylo moc práce, ale pole se musela střežit bez ustání. Zemědělství dělníci a domácí personál opět jednou spojili své síly a Mark trávil mnoho dní s Juanitou. Pomalu ho doháněla k šílenství. Věděl, že nemůže být tak naivní, jak předstírala. Musela vědět, jak se cítil a co by rád udělal, ale nedala mu jedinou příležitost.

Občas si byl jist, že si z něj utahuje. "Proč někdy nepřijdeš na návštěvu večer?" zeptala se ho jednoho dne.

"Však vis proč. Vždycky je tam Curt."

"No jo, ale on na mě kontrakt přece nemá. Ale jestli se ho bojíš..."

"Na to vem jed, že se ho bojím. Dokázal by ze mě vyrazit duši. A to nemluvím o tom, jaké to je, když si předák zasedne na trestance. Kromě toho si myslím, že ho máš ráda."

"To mám. No a co?"

"Řekl mi, že si tě jednoho dne vezme,"

"To říká každému. Jenomže nikdy to neřekl mně,"

Mark si smutně uvědomil, že přestala mluvit o záměru stát se jeptiškou.

"No jistě, Curt je jediný muž, který pořád mluví o tom, že se — Marku, koukej!"

Koutkem oka Mark zahlédl nějakou rozmazanou skvrnu a napřáhl kopí. Něco na něj útočilo. "Stoupni si za mě a utíkej pryč!" křičel. "Drž se tak, abych byl mezi vámi, a mazej odsud,"

Schovala se za jeho záda a slyšel poplašný zvuk její trubky, ale neutíkala. Mark ale neměl čas na ni myslet. Zvíře bylo skoro metr a půl dlouhé, pevné tělo na silných nohou s rozpláclymi tlapami. Rypák připomínal pozemské prase bradavičnaté se čtyřmi nahoru zahnutými tesáky, a mělo tenký ocásek, kterým v běhu zuřivě vrtělo.

"Kanec," hlesla Juanita. Byla těsně za ním. "Někdy útočí i na člověka. Jako tenhle. Nedráždí ho, možná, že uteče,"

Mark by tu příšeru s radostí nechal utéct. Odhadoval, že váží asi tolik jako on. Její široké tlapy a malé drápy jí umožňovaly pevnější postoj než člověku v okovaných botách. Zvíře je výhružně obcházelo ve vzdálenosti asi tři metry. Mark se obezřetně otáčel, aby kanci stále čelil. Kopím mu mířil na krk. "Říkal jsem ti, abys šla odsud," hlesl Mark.

"To určitě. Tyhle potvory obvykle chodí ve dvou." Mluvila hodně potichu. "Bojím se znovu zatroubit. Kdyby sem tak přiběhl Curt s tou svou puškou." Když to říkala, ozvaly se výstřely. Zněly hrozně daleko.

"Marku," zašeptala naléhavě Juanita. "Támhle je další. Otočím se, abych byla k tobě zády,"

"Dobře," Neodvážil se odvrátit oči od bestie před sebou. Co zvíře chtělo? Blížilo se pomalu k němu a zastavovalo se právě mimo dosah kopí. Potom prudce vyrazilo kupředu a zařvalo tak, že by žádné pozemské prase takový zvuk nevydalo.

Mark po něm bodl kopím. Uhnulo před zásahem a proběhlo mimo. Mark se za ním otočil a viděl, jak se další bestie přibližuje k Juanitě. Ta uklouzla v blátě, upadla a zoufale se snažila vyškrábat se na nohy. Kanec běžel směrem k ní. Mark na zvíře zařval v šílené zuřivosti. Uklouzl na blátě, udržel se na nohou a zaútočil kupředu. Při výpadu kopím znovu zařval a cítil, že hrot pronikl silnou kůží. Kanec se otočil proti němu a Mark upadl do bláta. Zoufale svíral kopí, ale zvíře se pořád dralo kupředu. Hrot zasáhl kůži na zádech a prošel znovu ven. Násada klouzala mezi kůží a masem a poraněné zvíře se neúnavně sunulo po ní. Tesáky se přibližovaly k jeho mužství. Mark slyšel sám sebe strachy křičet: "Neudržím ho! Uteč!"

Neutíkala. Postavila se na nohy a vrazila své kopí do chrochtajícího chřtánu a potom zapáchla dopředu a zvrátila hlavu zvířete do bláta. Mark se vyškrábal na nohy. Divoce se rozhlížel po druhém zvířeti. Nebylo nikde v dohledu, ale přibítil kanec příšerně chroptěl.

"Marku, miláčku, vytáhni z něj to své kopí, dokud ho držím," křičela Juanita. "Neudržím ho dlouho — rychle, dělej!"

Mark se snažil setřást ze sebe svíravý strach, jenž ho paralyzoval. Tesáky se hrozivě pohybovaly. Nebyly už v jeho blízkosti, ale pořád cítil, jak mu trhají genitálie.

"Prosím tě, miláčku..." naléhala Juanita.

Zatáhl za kopí, ale nedokázal je vytrhnout, a tak je strčil dopředu, oběhl zvíře a snažil se vytáhnout zbraň proraženou kůží na zádech. Násada byla celá krvavá.

Klouzaly mu ruce, ale držel kopí křečovitě a bodal do zvířete znovu a znovu s rostoucí zuřivostí a křičel: "Chcípni, chcípni, chcípni!"

Morgan se objevil teprve za další půlhodinu. Když přicválal, stáli spolu v objetí. Juanita se od Marka zvolna odtáhla, když Morgan slézal z koně, ale hleděla na něj majetnický.

"Takhle je to tedy?" zeptal se Morgan.

Juanita neodpověděla.

"Houf těchhle potvor zaútočil na vedlejším poli," řekl Curt omluvně. "Zabily tři chlapy a jednu ženu. Přijel jsem, jak to šlo nejrychleji,"

"Mark zabil tady toho,"

"Ona ho zabila. Byl by mě dostal..,"

"Zpomalte," řekl Curt.

"Šel přímo proti kopí," pokračoval Mark.

"Viděl jsem, že to dělají, no dobrá," Zdálo se, že Morgan velice pečlivě shledává další slova. "Vy dva tady budete muset ještě chvíli počkat. Ztratili jsme čtyři dělníky a..."

"My budeme v pořádku," řekla Juanita.

"Jo," Morgan znovu nasedl na koně. "Jo, počítám, že budete," Rychle odcválal.

Podle tradice dostali Mark s Juanitou zabité zvíře, a tak tu noc s přáteli oslavovali. Potom společně odešli daleko pryč od kasárenských baráků a zůstali vzdáleni hodně dlouho.

"Tapsi, co mámk čertu dělat?" rozčiloval se Mark. Seděli venku za nečekaně chladného večera pozdního léta. Mark si myslel, že už se nikdy neochladí — a teď už byla sklizeň skoro na krku. Podzima zima budou krátké, ale v těch měsících bylo na Tanithu téměř pohodlně.

"Jaký máš problém?"

"Ona je těhotná,"

"To té snad nepřekvapuje. Však to také není konec světa. Existuje řada způsobů, jak..."

"Ne. Nechce o tom ani mluvit. Říká, že je to vražda. To ten zatracený padre. Proklatá církev, není divu, že ten chomout zavlekli i sem. Udržuje otroky v poslušnosti."

"To rozhodně není hlavní náplň církevní činnosti, ale asi to má i tenhle účinek. Dobrá, o co ti jde? Jak jsi často zdůrazňoval, nemáš žádnou odpovědnost. A určitě nemáš v tomhle případě žádné právní závazky."

"Vždyť je to moje dítě! A ona je... Chtěl jsem říct, zatraceně, nemůžu přece jen tak..."

Tappinger se nevesele pousmál. "Připomínám ti, že svědomí a smysl pro morálku jsou drahý luxus. Ale jestli jsi rozhodnut nést jejich břímě, podívejme se, jaké máš možnosti."

Můžeš požádat Ewigfeuera o povolení se s ní oženit. Pravděpodobně ti ho dá. Nový guvernér zrušil, počínaje příštím rokem, povinnost takzvaného učebního poměru pro děti trestanců. Do konce trestu už ti ani tolik nezbývá. Až to skončí, budeš volný..."

"Abych dělal co? Ve Whiskeytownu jsem viděl chlapy, kterým vypršel trest."

"To je jejich problém. Celá planetární ekonomie čeká na vybudování."

"Jo, to určitě. Dřít se do úmoru pro nějakého hokynáře. Anebo pracovat jako Curt Morgan a škludit drobáky."

Tappinger pokrčil rameny. "Jsou tu jiné možnosti. Občanská správa. Anebo naučit se sám obchodovat a stát se plantážníkem. Pro výrobce jsou vždycky dostupné úvěry."

"To bych pořád byl jen otrokář. Chci ven z tohoto systému. Ven z celé té prašivé záležitosti,"

Tappinger si povzdychl a zvedl láhev ke rtům. Na chvíli přestal, aby řekl: "Je spousta věcí, které všichni chceme. Tak co?" Potom láhev dopil.

"Je tu ještě jiná cesta," řekl Mark. "Cesta z toho všeho ven,"

Tappinger rychle zvedl hlavu. "Na to vůbec nemysli! Marku, Svobodný stát, ve který věříš, je jenom sen. Skutečnost je daleko horší, není to nic víc, než jen gang zločinců žijících jako zvířata z toho, co dokážou ukrást. Jsou to ilegálové."

Člověk nemůže žít bez zákona,"

Já můžu zatraceně dobře žít bez takového zákona, jaký tady vládne, říkal si Mark. A samozřejmě, že kradou. Proč by neměli? Jak jinak by se udrželi naživu?

"Kromě toho to stejně dlouho nepotrvá. Guvernér sem povolal pluk žoldnéřů, aby se Svobodným státem skoncovali," Něco takového se dalo čekat, pomyslel si Mark. "Proč ne kondominální mariňáky?"

Tappinger zavrtěl hlavou. "To má moc důvodů. Nejjednodušší odpověď jsou finance. Na udržování míru všude není dost kondominálních sil, protože Velký senát neschválil patřičný rozpočet,"

"Ale říkal jsi přece, že výnos z pěstování drog na Tanithu jde na konto válečného loďstva..."

"Z velké části ano. A protože se jedná o značnou částku peněz, tak se na ní chtějí přizivit také ostatní, chápeš? Sám Velký senát závidí loďstvu jeho podíl, protože se jedná o peníze, které senát nekontroluje. Senát posílá loďstvo všude možně, jenom ne na Tanith, takže plantážníci jsou znovu vysáváni, aby zaplatili za svou ochranu,"

A to se mi právě hodí, pomyslel si Mark. "Žoldnéři budou k ničemu. Nejraději se válejí v kasárnách a pobírají žold," Tak mu to říkali ve škole.

"Viděl jsi někdy nějakého?"

"Ne, samozřejmě, že ne. Podívej, Tapsi, já už jsem unavený. Radši bych měl jít do postele," Otočil se a starého opustil. Ať jde k čertu, říkal si Mark. Starý chlap, stará bába — nic jiného není. Nemá už nervy na to zmizet odsud a postarat se sám o sebe.

No dobrá, to se hodí pro něj. Ale já mám v plánu větší věci.

Sklizeň začala na konci období hurikánů. Boršitové lusky dozrály a byly osekány a lepkavá míza odchycena. Míza se uvařila, scedila, znovu uvařila, až nakonec zůstala jenom nepatrná část ohromných plodin, jež celé léto tak pečlivě hlídali.

A Ewigfeuer se zhroutil na schodech velkého domu. Morgan s ním odletěl do nemocnice v Lederle. Curt se vrátil s nějakým mladíkem — byl to Ewigfeuerův syn, který si vzal z vládního místa ve městě dovolenou.

"Venku s tebou chce mluvit ten starý parchant," oznámil Markovi Lewis.

Mark vzdychl. Po dlouhém dni na poli byl vyčerpaný. Už jej také unavovaly neustálé Tappingerovy přednášky o hrůzách Svobodného státu. Ale starý byl pořád jeho kamarád. Mark popadl láhev a vyšel ven.

Tappinger se nedočkavě láhve chopil. Spolkl několik doušků. Třásl se mu ruce. "Pojď se mnou," šeptal.

Mark jej zmateně následoval. Tappinger jej zavedl do hlubokého stínu nedaleko hlavní budovy. Stála tam Juanita.

"Marku, miláčku, mám strach,"

Tappinger si znovu loknul. JEwigfeuerův kluk se snaží nahrabat peníze," řekl. "Běhá po celém domě a stěžuje si, kolik neužitečných lidí tu jeho otec vykrmuje, křičí, že táta se minuje. Vypadá to, že účty za špitál jsou hodně vysoké. A tahle plantáž je po krk v dluzech. Prodává kontrakty. Její prodal také. Skoro za dva tisíce kreditů,"

"Prodal?" řekl Mark zpitoměle. "Ale jí už nezbyvají ani dva roky!"

"Ano," souhlasil Taps. "Je jenom jeden způsob, jak může farmář dostat takovou sumu zpátky za mladé a hezké děvče,"

"Ať jdou všichni do prdele," soptil Mark. "Tak dobře. Musíme odsud pryč,"

"Ne," řekl Tappinger. "Vysvětlil jsem ti, proč. Ne, já mám lepší nápad. Můžu zfalšovat podpis starého na povolení k sňatku. Můžeš si Juanitu vzít. Na ten podvod se přijde, ale tou dobou..."

"Ne," odsekl Mark. "Copak si myslíš, že tu zůstanu, abych byl částí takového systému? Svobodná společnost bude potřebovat dobré lidi,"

"Marku, prosím tě," pronesl Tappinger. "Věř mi, není to tak, jak si myslíš! Jak můžeš žít v prostředí bez pravidel, ty, s tvými ideály, co je a co není fér..."

"Hovno. Odteďka se budu o sebe starat sám. A o svou ženu a dítě. Ztrácíme čas." Vyrazil ke stájím. Juanita šla za ním.

"Marku, ty to nechápeš," protestoval Tappinger.

"Drž hubu. Musím najít strážného,"

"Je přímo za tebou," Morgan promluvil tiše a pochmurně. "Nedělej žádnou volovinu, Marku,"

"Kde ses tu vzal?"

"Pozoruju vás už deset minut. Copak si myslíš, že se k velkému domu můžeš dostat nenápadně? Ty pitoměj blázne. Měl jsem tě nechat utéct do džungle a tam tě zabít. Ale ty nemůžeš jít sám, ty musíš vzít Juanny s sebou. Myslel jsem, že máš větší rozum. Už víc než

rok jsme tu nikoho nebičovali, ale tebe by tucet ran moh' snad probudit..." Morgan postřehl vzadu nějaký pohyb a začal se otáčet. Potom se svezl na zem. Juanita ho praštila polenem dřeva.

"Doufám, že bude v pořádku," hlesla Juanita. "Až se vzbudí, Tapsi, řekni mu, prosím tě, proč jsme museli utéct,"

"Jo, postarej se o něj," řekl Mark. Spěšně sundával Morganovi opasek se zbraněmi. Všiml si kompasu a potěšeně se ušklíbl.

"Jsi blázen," odsekl Tappinger. "Chlapi jako Curt Morgan se dokáží postarat sami o sebe. Nejsou to lidi jako ty, kteří potřebují pomoc,"

Tappinger ještě něco říkal, ale Mark ho už neposlouchal. Urazil zámek u stájových dveří a potom otevřel skladiště uvnitř. Mezi postroji našel skládací jídelní misky. Byla tam také umělohmotná nádoba s petrolejem. Mark s Juanitou osedlali dva koně. Vyvedli je na okraj pozemku. Tappinger stál u vylomených stájových vrat.

Na vteřinku se ohlédl, zamával a vjeli do džungle. Než mu zmizeli z očí, Tappinger dopil poslední kapku Markova ginu. Prchali na jih. Každý zvuk jim připadal jako ozvěna Morgana a jeho stíhací skupiny se psy. Potom už slyšeli jen bezejmenné zvuky džungle. Konec byli stejně vystrašení jako oni sami.

Ráno našli trávníček hnědé trávy, nepatrný kousek volného prostranství na pahorku. Neodvážili se rozdělat oheň a k jídlu měli jenom pár sušenek a zrní. Z malého hájku na vrcholku planiny zaútočila Weemova šelma a Mark ji zastřelil.

Plýtl val municí a střelil znovu a znovu, dokud si nebyl jist, že je mrtvá. Potom se báli zůstat a museli vyrazit dál. Pořád jeli na jih. Mark naslouchal, když trestanci mluvili o Svobodném státě. U mořského zálivu, na jih, v džungli. To bylo vše, čím se mohl řídit. Narazili na krokodýla, ale projeli rychle kolem. Mark pevně svíral pušku, zvíře na ně upřeně hledělo. Nebyl to samozřejmě opravdový krokodýl, ale vypadal velice podobně jako jeho pozemský protějšek. Paralelní evoluce, uvědomil si Mark. Jaký jiný tvar by se lépe přizpůsobil životu v této džungli?

Osmého dne narazili na malou zátočinu a drželi se jejího levého břehu. Pokračovali hlouběji do džungle s mořem po pravé straně a zeleným peklím po levé. Cesta se kroutila podél koryta zapomenuté řeky, vyschlé v důsledku geologických posunů před dávnými časy. Tenké pramínky vody se zavrtávaly do útesů po obou stranách koryta a řítily se třicet metrů přes chlazené okraje skal do zelené pěny na dně. Byly to největší útesy, jaké Mark při svých nečetných cestách na Tanithu viděl.

V noci druhého dne poté, co našli zátočinu, se Mark odvážil riskovat oheň. Zastřelil korunoklásku a urožnili jej. "To nejhorší máme za sebou," řekl Mark. "Teď jsme svobodní. Svobodní!"

Stulila se mu do náručí. Tvář měla ustaranou, ale spokojenou, a měla vrásky, jež ji dělaly starší než Mark. "Nikdy ses mě nezeptal," zašeptala.

Usmál se. "Vezmeš si mě?"

"No jasně,"

Společně se rozesmáli. Džungle se zdála nebezpečně blízko a vystrašení koně se k sobě nervózně tiskli. Mark přiložil na oheň. "Jsme svobodní," opakoval. Pevně ji tiskl a byli neskonale šťastní.

Vlil.

Lysander položil vidličku a obrátil se ke své hostitelce. Ann Hollis Cangová působila daleko elegantněji zde, v jídelně guvernérova soukromého bytu, než když ji Lysander viděl v guvernérově kanceláři. Stříbřitě šedivé vlasy se jí vlnily v rozpuštěných pramenech. Přidržel je hřeben zdobený zářivě modrými drahokamy a šaty prostého střihu ji halily způsobem, jenž lichotil její poněkud hubené postavě. Přesto se úplně nezavila nádechu vysoké vládní úřednice. Chovala se pozorně k hostům na svém konci stolu, ale neuniklo jí také nic z toho, co říkal guvernér na opačném konci. Před chvílí se zmínila o tom, že její manžel pracuje jako hlavní chemik v lederleské společnosti a nikdy nezastával žádnou vládní funkci, oficiální ani neoficiální.

Lysander se usmál. "Madam Cangová, ta pečené je vynikající,"

"Děkuji vám. Ale skutečné díky patří paní Reillyové,"

"Ach," otočil se doprava. "Opravdu?"

"Ne tak docela," Alma Reillyová byla drobná žena oblečená v nákladné róbě, ale ruce měla široké a energické.

Lysander odhadoval, že je jí asi pětadvacet, o pár let méně než jejímu manželovi. Reillyovi bývali chemiky, ale nyní to byli plantážníci. Vlastnili jednu z největších a nejvýkonnějších stanic. Šaty Almy Reillyové byly zdobené zlatými penízky a sepnuté vel-

kou opálovou broží, ale jediným jejím prstenem byl obyčejný zlatý kroužek. "Předák nám náhodou před třemi dny zastřelil divočka a věděli jsme, že se blíží večere, a já vím, že pan guvernér miluje marino-vaného divočka, a tak..."

Zasmála se. "Ale já moc mluvím..."

"Ó nikoliv," ujistil ji Lysander. "Pokračujte. Je tady hodně divoké zvíře?"

"Víc než bychom si přáli," odpověděla Alma. "Henry — náš syn — se minulý týden dostal do křížku s Weemovou

sehnou a je pořád ještě v nemocnici,"

"Ach..."

"Není to nic, co by regenerátory nezvládly, ale vůbec nebude schopen dokončit svůj letošní školní rok,"

"To je mi líto. Jestli tomu tedy dobře rozumím, vy s povstalcí žádné problémy nemáte?"

Alma Reillyová se nervózně rozhlédla kolem stolu. "Problémy? S nimi jsme neměli skoro žádné problémy, Vaše Výsosti. Většina z nich jsou naši přátelé,"

"Ach. Ale rozhodně nejste na jejich straně?" Podíval se významně na plukovníka Johna Christiana Falkenberga, který seděl vedle guvernéra Blaina v čele stolu.

"Ne, my jsme svou sklizeň odevzdali. S Chrisem jsme přesvědčeni, že Carleton Elaine je tím největším požehnáním pro Tanith od té doby, co jsme tady. Ale není to snadné. Některé z reforem se našich přátel dotkly opravdu necitelně,"

Pohlédla přes stůl na Ursulu Gordonovou. "Ne že by guvernér Elaine neměl ve většině věcí pravdu, abyste věděl. Ale není to vůbec snadné. Na Tanithu můžete dosáhnout jen vzácně nějakého zisku."

Při zmínce o zisku vzhledl od svého talíře doktor Phon Nol a přikývl. "Dřív jenom nepatrně, a dnes musíme ještě navíc investovat do... milice," řekl. "Pokud

budou zběhové a piráti zabíjet, tak se ty peníze vyplatily, ale musím říci, že služby plukovníka Falkenberga jsou daleko dražší, než jsem očekával,"

Kapitán Jesus Alana se slabě usmál. "Chápu vaše problémy, doktore Nole, ale jestli by někdo z obyvatel Tanithu měl rozumět ekonomice, tak jste to vy. Bez munice bychom tu byli zbyteční a většinu svých zásob a prakticky veškerou výzbroj musíme dovážet,"

"Já to chápu, já vám fandím," souhlasil Nol. "Ale dovolte, vaše výdaje mě nezajímají,"

Kapitán Jesus Alana a kapitánka Catherine Alanova se tomu zasmáli. "My bychom se o ně nejraději nezajímali také," řekla Catherine. "Umím si představit, že plukovník je daleko šťastnější než vy," Podívala se na Ursulu po své pravici.

"To je nádherná toaleta. Koupila jste ji u Harroda?"

"Upřímně řečeno ne. Ly — princ Lysander mi ji koupil v malém krámku v zahradní čtvrti. Hledal něco, co je vyrobené tady,"

"Ach, to je velice prozíravé," řekl doktor Nol. "Řekněte mi. Vaše Výsosti, znal jste našeho guvernéra, než jste přiletěl na

Tanith?"

"Vůbec ne. Slyšeli jsme o něm, samozřejmě. Má pověst člověka oddaného své práci."

"To také je," ozval se Hendrik ten Koop, sedící po pravici Almy Reillyové. "Podle některých až příliš oddaný," Služebníci v bílých sakách sklídili ze stolů a přinesli ozdobený třípatrový zmrzlinový dort. Po zákusku postavili na stůl karafy z křišťálového skla s růžově zbarveným likérem. Guvernér Elaine vstal, aby pronesl první přípitek.

"Na našeho hosta, prince Lysandra ze Sparty. Ať vždy panuje přátelství mezi planetami Tanith a Sparta,"

To je odvážný přípitek, pomyslel si Lysander. Když uvážíme, že Sparta je suverénní a Tanith není. Dosud ne.

Nicméně poděkoval za přípitek úklonou. "Máte naše díky. Nechť jsme vždy přátelé a nechť vaši nepřátelé jsou našimi nepřáteli," Na okamžik se rozhostilo ticho. Lysander vrhl přes stůl uklidňující úsměv nejdřív na Ursulu, potom ke guvernérovi. Plukovník Falkenberg zachytil jeho pohled a zdálo se, že se pousmál. Lysander se otočil po své levici. "A rád bych pronesl přípitek na zdraví naší šarmantní hostitelky, madam Čangové,"

Hendrik ten Koop se nahlas rozesmál. Tělnatý holandský plantážník již vypil čtyři sklenice portského, ale zdálo se, že na něj neúčinkují ani v nejmenším. "Dobrá, dobrá. Mohu to doplnit? Na skutečného guvernéra Tanithu,"

"Ale no tak..., děkuji vám," řekla paní Čangová. "A ráda bych se připojila s přípitkem na nový pořádek na Tanithu,"

Vrhla významný pohled na Ursulu Gor-donovou. "Ale nemůžu jen tak nechat bez povšimnutí, co řekl Hendrik ten Koop. Na nejlepšího guvernéra, kterého Tanith dosud měl," Pozvedla svou sklenici směrem k Blainovi.

Opět se rozhostilo ticho, ještě delší než první. Potom zvedl svou sklenici Falkenberg. "To byly dobré přípitky," Kapitán Ian Frazer a oba Alanovi okamžitě zvedli své skleničky. Doktor Nol zkřivil koutky úst ve slabém úsměvu. "Jestli s tím plukovník Falkenberg souhlasí, tak to tak musí být,"

Dalším mluvčím byl Christopher Reilly. "Rozhodně. To by stačilo, doktore Nole," usrkl ze svého likéru.

"Chápu," řekl Hendrik ten Koop. "Je mi to jasné," Vyprázdnil svou sklenici jedním douškem.

Venkovní zdi vládního paláce byly ponuré a opevněné, prosvětlené jen málo okny. Vnitřní zdi lemovaly zastřešené verandy, obklopující velké nádvoří zaplněné kašnami a velkou prosvětlenou voliérou. Vodní tříšť prorážela perlivé stezky mnohobarevnými světly reflektorů a zurčení fontán občas protrhl svým křikem nějaký pták.

Stejně jako uvnitř, i zde byly stropní větráky. Lysander pozoroval pár jasně zbarvených modročervených slepiček, vykračujících si v kleci, potom se otočil k ostatním, kteří se shromáždili kolem něj u zábradlí verandy. "Myslel jsem si, že Tanith je mladá planeta," řekl. "Ale ptáci jsou přece dost pokročilým stádiem evoluce?"

"Zcela správně, Vaše Výsosti," řekla Catherine Alanová. "Přestože tahle planeta vypadá, jako že je stále v období křídý, je ve skutečnosti jen o jednu éru za současným vývojovým stádiem Země."

"Aha. To jsem nevěděl. A ještě se neobjevil žádný inteligentní život. Ani tady, ani nikde jinde..."

Ursula se usmála. "Kromě Země, samozřejmě."

"Někdy si říkám," vmísil se Christopher Reilly a pohlédl na fontány dole, "když jsme tak inteligentní, proč jednáme tak stupidně?"

"Ale vy se přece nechováte stupidně," řekla kapitánka Alanová. "To ti ostatní. Oni přece nevyhrají, tak proč nás nutí bojovat? Pro všechny to bude příliš nákladné," Pohlédla přes verandu k manželovi, který tam stál s plukovníkem Falkenbergem. "Pro všechny to bude příliš drahé,"

"Ta by to měla vědět," poznamenala Beatrice Fraze-rová. "Catherine je hlavní plukovní účetní,"

"Aha. Kapitánka Alanová je v uniformě, ale vy nejste, paní Frazerová," naznačil Lysander.

"Ne, já jsem civil," zasmála se. "Pokud vůbec máme ve Falkenbergově legii nějaké civily. Výučuji v plukovní škole,"

"Je ve vašem pluku hodně žen?" zeptala se Ursula.

"Docela hodně, pokud počítáte i rodinné příslušnice," řekla Beatrice. "Většina mužů je ženatých, takže máme skoro tolik žen jako mužů. Počítám, že Catherine by vám dokázala říci přesně, kolik z nás je v uniformě. Upřímně řečeno neděláme tak velký rozdíl mezi ženami v uniformě a rodinnými příslušnicemi. Staráme se o všechny stejně,"

"Bojujete také?" zeptal se Lysander Catherine Alanové s pohledem upřeným na její pouzdro s pistolí.

"Myslíte nás ženy? Jenom když musíme. Pluk je organizován tak, že může jít do pole bez nás a my se staráme o týlové záležitosti, abych tak řekla. Občas ale všechno nevychází podle plánu," Modré oči kapitánky Alanové zamžikaly.

"Mohu se vás také na něco zeptat? Máte na starosti celou planetu? Nebo budete mít?"

"Není to tak docela definitivní," řekl Lysander. "Sparta je dualistická monarchie a v každé královské rodině je trůn dědičný. Potom tu ale ještě máme senát a radu,"

"Jak by vás mohli obejít?" zeptala se Catherine.

"No, každopádně by to bylo dost hloupé, nemyslíte?" zasmál se na ni Lysander a otočil se přímo k ní, takže byl k ostatním zády. JKapitánko, zdá se, že vy víte všechno. Řekněte mi, prosím, co vlastně znamená celá tahle vzpoura plantážníků?"

"Jsem si jistá, že na to přijdete brzy sám," odpověděla Catherine. "A určitě to bude hodně brzy. Máte tady guvernéra a jestli vám to ještě nikdo nevysvětlil, tak on obnovil zvyk zvat mužské po večeri do své kanceláře na doutník,"

Guvernér Elaine k nim přivedl plukovníka Falkenberga. Stejně jako jeho důstojníci, také Falkenberg byl oblečen v bílé uniformě. Lysander se pro sebe usmál. Již si všiml, že plukovník a jeho štáb byli jediní hosté, oblečení ve slavnostním bílém úboru.

"Vaše Výsosti, plukovník Falkenberg mě požádal, abych vás zítra dopoledne dopravil na stanoviště jeho pluku," řekl Elaine. "Jestli máte zájem, není nic jednoduššího,"

"Ale rozhodně," řekl potěšeně Lysander. "To je od vás moc milé, plukovníku, že jste mě pozval,"

"Potěšení na mé straně. Požádám proviantního náčelníka, aby připravil k večeri nějakou specialitu. Můžeme s vámi počítat už k obědu?"

"Jistě, pokud vám to nezkomplikuje situaci,"

"Vůbec ne,"

Elaine se otočil k Uršule. "Dámy, omluvíte mě teď na okamžik? Pánové, buďte tak laskaví a pojdte se mnou do kanceláře, zvu vás na pravé havanské doutníky. Jsou samozřejmě balené na Tanithu, ale tabák byl dovezen z Kuby. Bude to ještě nějaký rok trvat, než vypěstujeme svůj vlastní,"

"Doufám, že to nebude trvat moc dlouho," řekl Lysander. "Musím se přiznat, že jsem pravé havana ještě nekouřil.

Děkuji za pozvání," Pohlédl na Ursulu. "Omluvíš mě?"

Nervózně se rozhlédla. Beatrice Frazerová zachytila Falkenbergův pohled a usmála se na Lysandra. "Vaše Výsosti, s vaším dovolením zabavíme vaši mladou dámu některými nudnými historkami ze života našeho pluku."

"Aha. Ano. Děkuji vám." Stíkl Uršulinu paži a otočil se k Blainovi. "Guvernére, už se nemohu dočkat, až ochutnám ty vaše doutníky."

Na monitoru se zobrazila podrobná mapa močálu. Elaine ukázal na mořský záliv. Měřítka se zmenšovala, až nakonec obrazovku zaplnilo Vládní náměstí, a potom se znovu zvětšilo, takže mapa zobrazovala oblast několika set kilometrů kolem města. Obraz na monitoru se na několik okamžiků ustálil, a potom se měřítko znovu změnilo.

"Poslední piráti jsou tady dole, mezi námi a jižní provincií," řekl Elaine. "Říkají si Svobodný stát."

Hendrik ten Koop vyprázdnil svou sklenici portského a nalil si další. "Svobodný stát. Ano, takhle si říkají. Minulý měsíc zabili pět mých lidí a unesli tři ženy z mé jižní stanice. Potom spálili všechno, co nemohli odnést,"

"Ano. Nuže, plukovníku Falkenbergovi by nemělo dlouho trvat je odtud vykořenit," Elaine zaměřil mapu na oblast několik set kilometrů západně od Lederle. "Jsou to vzbouření farmářů, kteří nám všem přidělávají daleko víc starostí. Většina z nich je tady v téhle oblasti," Ukázal na mapu.

"Já bych nezacházel až tak daleko, abych jim říkal vzbouřenci," řekl doktor Noi, S požitkem potahoval ze svého doutníku. "Vynikající tabák, musím říci. Guvernére, je to moudré uvažovat o našich přátelích jako o vzbouřencích?"

"Možná, že ne," Elaine nasadil přemýšlivý výraz. "Budeme-li o nich uvažovat jako o vzbouřencích, tak se opravdu vzbouří. Dobrá připomínka. Ale přesto — jak jim tedy máme říkat?"

"Opozice?" navrhl Christopher Reilly.

"Stěží je to konstruktivní opozice," řekl Elaine. "Ale budiž. Ať je to tedy »opozice«,"

"S vaším dovolením, guvernére," přidal se Lysander. "Jestli to nejsou vzbouřenci, co tedy provedli, že se proti nim chystáte poslat jedny z nejlepších vojáků v galaxii?"

"Zadržují svou sklizeň," řekl Elaine.

"Nehodlají zaplatit daně," dodal ten Koop. "Často se divím, proč se k nim vlastně nepřidám také,"

"Ze stejného důvodu, jako to neudělám já," řekl Reilly. "Sklizeň by nám sebralo válečné námořnictvo anebo někdo podobný. Lepší, když nám zbude něco než vůbec nic,"

"Zabijí všechny ty zlatonosné slepice?" zeptal se ten Koop.

"Předpokládám, že to závisí na nosnosti," řekl Falkenberg opatrně. "Padesát slepic snášejících stříbrná vejce může mít stejnou cenu jako jedna slepice nesoucí zlaté, pokud ta zlatonosná jí příliš mnoho,"

"To pro vás ovšem musí být znepokojující představa," řekl Christopher Reilly. "Plukovníku, jsem moc rád, že jste zrovna na naší straně,"

"To tedy ano, já také," přidal se ten Koop. Otočil se k Lysandrovi. "Předpokládám, že pro prince ze Sparty tohle není nic nového. Slyšel jsem, že tam máte vzbouřence také,"

"Naneštěstí ano. Byl bych rád, kdyby se to změnilo,"

"Takže, plukovníku," pokračoval ten Koop, "řekněte nám, až zabijete všechny piráty, co uděláte s... opozicí?"

"Jste si jist, že legie musí vůbec něco udělat?" zeptal se Falkenberg. "Ti lidé musí přece vědět, jak málo vojenské síly dokáží postavit do pole. Ne, tohle je politický problém, pánové. S trochou štěstí určitě najdete politické řešení,"

"To jistě, v to pevně doufám," řekl Elaine.

Ten Koop neodpovídal. "Ano, ano. Tak to bude určitě lepší," mumlal si pro sebe.

Lysander si nebyl zcela jist, ale zdálo se mu, že jeden či dva další vrhli na holandského plantážníka postranní pohled.

Řekl si, že tohle si musí zapamatovat, a obrátil se zpátky k mapě na monitoru. "Jak velké vojenské síly má vůbec ta opoziční skupina? Počítám, že ve srovnání s Falkenbergovou legií moc velké ne?"

"Přesně tak," řekl Christopher Reilly. "Jsem si jist, že budou mít rozum,"

Falkenberg přikývl. "To všichni doufáme. Mezitím tu máme piráty, s kterými se musíme vypořádat,"

"Ven z postele, ospalý zajíčku."

Ursula zívla a přetáhla si přikrývku přes hlavu. "Nééé..., ještě pět minutek..."

"Ani jednu další vteřinu!" Lysander shodil přikrývku z postele a vstal. Otočil ovladač klimatizace na maximální ochlazování.

Ursula se viditelně chvěla. "To není fér. Já ještě nemusím vstávat!"

"Ale ano, musíš. Řekl jsem ti, že jedeš se mnou,"

Posadila se a přitáhla si kolena pod bradu. "Lysan-dře, já jsem nebyla pozvaná,"

"O to se nestarej. Chci té mít s sebou. Co se ti zase nelíbí?"

"Vezmi si Harva,"

"Ten taky nebyl pozvaný. Jeden neočekávaný host stačí,"

Odvrátila se od něj.

"Ursulo..."

"Připravíš mě o místo a kde potom budu?"

"Ale no ták..."

"Taky že ano. Jedno slovo plukovníka Falkenberga guvernérovi a můžu se připravit na túru po dělnických barácích na plantážích."

"To je strašlivá představa!"

"To se stává!"

"Podívej, plukovník Falkenberg by nikdy nic takového neudělal, a i kdyby, nevěřím tomu, že by guvernér dovolil, aby k tomu došlo."

"Proč ne?"

"Prostě si to myslím — koneckonců jsi byla hvězdou jeho včerejšího usmířovacího večírku."

"To byla krásná večere." Napřáhla k němu náruč. "Nemáme ještě pár minut?"

"Ne, ty koketo. Koukej se oblékat. Do cestovního."

Tábořiště legie se prostíralo na vrcholku nízkého kopce třicet kilometrů od hlavního města. Bylo uspořádáno velice podobně jako klasické římské tábory, bylo ovšem daleko větší a mezi stany a domy mělo rozlehlejší prostranství. Byly tu i jiné odlišnosti. V rozích tábořiště se neúnavně otáčely diskové radarové antény. Prostor mezi řadami stanů byl poset nízkými bunkry, kryty pro personál a ochrannými pytlými valy proti leteckým útokům.

Když vrtulník zakroužil v uctivé vzdálenosti od tábora, guvernérův pilot promluvil opatrně do mikrofonu v přilbě a viditelně se mu ulevilo, když bylo jeho hlášení potvrzeno. Letěli přímo do tábora. Když se přiblížili, všiml si Lysander tří tanků a dvou bojových vozidel pěchoty. Věděl, že jich existuje o hodně víc, ale nebyly nikde vidět. Na přistávací ploše stály dva bitevní vrtulníky a jedno malé průzkumné letadlo s pevnými křídly.

Mezi vzorně vyřízenými řadami stanů se pohybovali vojáci v maskovacích uniformách do džungle. Zdálo se, že žádný se o přilétající vrtulník nezajímá.

Po přistání je přivítal mladý důstojník. "Já jsem poručík Bates, pane. Plukovník Falkenberg vás očekává." Ukázal na čekající džíp. "Něfekli mi, že přiletí také dáma. Jízda může být trochu nepohodlná."

"Já to zvládnu." Ursula se usmála. "Díky."

Na nedlážděných cestách kolem tábora stála bahni-

ta voda. Strážní je zdravili, když projížděli kolem bran. Namířili si to k velitelskému stanovišti. Když dorazili k cíli, uslyšel Lysander zvuk trubek. V několika vteřinách vyběhli ze stanů muži, rozložili cely a začali na ně vyndávat výstroj.

Seržanti a centu-riové procházeli kolem vyrovnaných řad a vybavení kontrolovali.

"Stěhujete se?" zeptal se Lysander. "Anebo je to kvůli mně?"

"Já nevím," řekl Bates.

Ursula potlačila zachichotání.

Velitelství byla nízká omítnutá budova. Falkenberg a Beatrice Frazerová na ně čekali na verandě. "Jsem rád, že jste přijeli," přivítal je Falkenberg.

"Děkuji. Doufám, že vám nebude vadit, když se tu porozhlédne i slečna Gordonová...,"

"Vůbec ne," lehce se směrem k Ursule uklonil. "Rád vás vidím, slečno Gordonová. Požádal jsem paní Frazerovou, aby dohlédla na to, že budete mít pohodlí. Jste samozřejmě zvaná na oběd,"

"Děkuji vám," řekla Ursula.

"Vynikající. A teď nás, prosím, omluvte. Pluk vyráží zítra do pole a musím s princem Lysandrem prodiskutovat několik věcí,"

Kanceláři vévodil bohatě vyřezávaný dřevěný psací stůl. Další dřevěný nábytek s ním ladil. Stěny byly ověšeny fotografiemi a vlajkami.

"Urazil jste dlouhou cestu, Vaše Výsosti." Falkenberg ukázal na židli. "Něco k pití?"

"Ne, děkuji. Máte tu působivou výstavku,"

"Bylo to tak myšleno. Předpokládám, že máte špatné zprávy,"

"Ne tak docela špatné,"

"Ne tak docela špatné," opakoval Falkenberg. "Ale

ani ne tak docela dobré. Nepřijel jste proto, abyste nás vzal na Spartu?" Podíval se na Lysandra s mírným úsměvem.

"Navzdory tomu představení, které jsme pro vás uspořádali,"

"Velice bych si přál, abych to mohl udělat, jenže zatím ještě nemáme dostatečné prostředky. Ale pořád o vás stojíme.

Rozhodně máme zájem, aby vytrvala vaše dobrá vůle,"

"Děkuji vám," odpověděl Falkenberg. "Obávám se, že za dobrou vůli moc munice nenakoupíme,"

"Ne, to samozřejmě nikoliv,"

"Poněkud nenadálá změna plánů?" zeptal se Falkenberg.

"PJím, ano, pane, obávám se, že ano," řekl Lysander. Zatraceně nenadálá. Jeden den otec plane po tom, aby měl Falkenberga na Spartě, a druhý den se handrkuje o peníze. Rozpočet je napjatý, ale ne zase tolik. Já mu opravdu nerozumím. Hádám, že ani nemusím. "Plukovníku, přivezl jsem směnku jako zálohu pro případ potřeby v budoucnu. Něco jako opci na vaše služby."

"Služby kdy?"

Lysander se rozhlédl po místnosti. Falkenberg se pousmál. "Vaše Výsosti, jestli je tenhle pokoj odposloucháván, tak na téhle planetě není bezpečné místo."

"Tomu docela věřím. No tak dobře, řekli mi, abych s vámi jednal na rovinu. Nebudeme připraveni se stěhovat po čtyři až pět dalších pozemských let. Admirál Lermontov s tím souhlasí. Za předpokladu..." Větu nedokončil.

"Za předpokladu, že záležitosti na Zemi se do té doby samy nezamotají," dokončil za něj Falkenberg. "Ano. Teď mi řekněte, jak reálné je to přátelství Tanithu se Spartou, na něž narážel guvernér Elaine?"

"Já myslím, že je velice reálné. V každém případě"

alespoň tak reálné, jak to spolu s otcem dokážeme zařídit,"

"To jsem si myslel. Dobrá. Ale má váš otec pod kontrolou zahraniční politiku Sparty?"

Lysander se zamyslel. "Kolik toho víte o naší ústavě?"

"Počítám, že nic," řekl Falkenberg.

"Dobře, takže jinak," pokračoval Lysander. "Znáte mého otce?"

"Jednou jsem se s ním setkal. Už je to dávno," odpověděl Falkenberg.

"Ano. No, podívejte, spartská vláda byla utvořena, jak bych to řekl... intelektuály. Intelektuály, kteří byli zklamáni tím, co se stalo Spojeným státům, kde kolem roku 2000 členové obou sněmoven Kongresu z čistě praktických důvodů vykonávali své funkce doživotně a jedinou opravdu volitelnou funkcí byl úřad prezidenta. Ten ovšem, strávil tolik času učením, jak svůj úřad vykonávat, že se to nikdy nenaučil,"

"To je zajímavý způsob, jak věci vysvětlovat,"

Lysander se ušklíbl. "Upřímně řečeno, cituji svého dědečka, který samozřejmě byl jedním z těch znechucených intelektuálů. Každopádně Sparta byla založena na zcela odlišných principech. Dvojvládná monarchie má pod kontrolou zahraniční politiku. Dva králové mají korigovat jeden druhého, ale můj otec a jeho kolega se ve všem převážně shodují. Kdyby se něco stalo otci, je téměř jisté, že na jeho místo nastoupím já. Jako mladší král, samozřejmě. Takže, plukovníku, určitě si nemusíte dělat žádné starosti o změny spartské politiky,"

"Kdo má na starosti finance? Vaše legislativa?"

"Přesně řečeno, my vlastně legislativu nemáme," řekl Lysander. "Ale je to tak, senát a rada mají z větší části na starosti spartský rozpočet. Ale ne úplně."

Kontrola určitých částí státního důchodu je zabudována v ústavě. Existují fondy rezervované pro monarchii a další kontrolované senátem, a senát... No, je to dost komplikované. Některá křesla jsou volitelná v okresech a některá jsou doslova dědičná. Jiná jsou obsazována odbory a obchodními společnostmi. Dost nerad bych vám to celé vysvětloval,"

"Chcete tím ale naznačit, že v současném okamžiku nemůžete ty peníze dostat,"

"Chci tím naznačit, plukovníku, že my ty peníze teď nemáme. Ale jsme si zcela jistí, kde je získat,"

Falkenberg seděl netečně.

"Jestli vás to nějak uspokojí, admirál Lermontov s námi souhlasí," pokračoval Lysander. "Překvapuje mě, že vás nezasvětil do svých názorů,"

"Zasvětil," řekl Falkenberg.

"Aha. Chápu. Takže víte, že konečný cíl se nezměnil," zamračil se Lysander. "Jedna věc mi dělá starosti, plukovníku. Tahle... Blaine nechce, abychom tomu říkali vzpoura, ale to nám nemusí vadit. Jestli zadržují své sklizně, co to udělá s rozpočtem admirála Lermontova?"

"To by mohlo být zlé. Z toho důvodu je také Blaine nechce nechat, aby bylo po jejich,"

"Ano. Napadlo mě to. Je tady v sázce víc než jen Blaine a jeho reformy. Jak velká část sklizně je zadržována?"

"Nejméně čtvrtina. Možná, že dokonce třetina,"

Lysander tiše hvízdal. "Plukovníku..., to by mohlo znamenat... kolik? Polovinu rozpočtu na operace loďstva?"

"Tolik ne. Velký senát stále ještě na operace do určité míry přispívá. Ale samozřejmě by to znamenalo vyčerpání všech tajných fondů velkodmirála Lermontova,"

"Nemohu říci, že by mě tohle trápilo. Ale přesto, plukovníku, co s tou svojí sklizní budou dělat, když ji neprodají vládě? Přece nesplní tu svou hrozbu, že ji zničí?"

Falkenberg se zasmál. "S takovými penězi v sázce? To sotva. Mám obavy, princí Lysandře, že existuje spousta dalších trhů. Někteří zájemci zaplatí víc než vláda."

"Ale..."

"Nejpravděpodobnějším zákazníkem je společnost ve vlastnictví rodiny Bronsonů."

"Ach. Chápu. Velkosenátor Bronson. S jeho ochranou..."

"Přesně tak. Jeho frakce sice nemá většinu ve Velkém senátu, ale to ani nemusí, že ano? Nikdo jiný většinu stejně nemá. Slyšel jsem, že je v tom spousta čachrování."

"Ano," Lysander se podíval na protější stěnu. Visely tam holografie. Na jedné byla legie účastníků se nějaké přehlídky s vlajícími prapory a fábory za vítězství. "Něméně rozumím tomu dobře, že nepředpokládáte žádné problémy se záchranou sklizně?"

"Já vždycky předpokládám problémy, Vaše Výsosti,"

"Plukovníku, budu upřímný. Admirál Lermontov s vámi ve svých plánech počítá velmi vážně, ale my jsme se v nich angažovali ještě vážněji. Cokoliv je změni či zdrží... Tedy na Spartě bychom to brali velice vážně," Rozhodil ruce. "Já jsem samozřejmě jenom posel. Nemám pověření vést jednání,"

Falkenberg pozvedl obočí. "Inu, když to říkáte. Ale jste poslem z nejvyšších míst. Vaše Výsosti, musíte chápat moji situaci. Jsem si jist, že se ta zamotaná záležitost s opozičními plantážníky vyřeší za pár týdnů, nanejvýš měsíců. Bude muset. Až to skončí, pluk nebude moci zůstat na Tanithu příliš dlouho. Určitě ne pět let. Jejich ekonomika by to nevydržela a kromě toho nemohu odsoudit své lidi k pěti letům na tomhle místě,"

"Co budete dělat?"

"Máme nějaké nabídky. Jednu z nich budu muset přijmout,"

"Dáte jistě přednost nějaké takové, jež vás neuváže na příliš dlouho,"

"Pravděpodobně. Ale takové rozhodnutí je na plukovní radě,"

"Plukovníku, můj otec... my všichni litujeme, že jsme vás dostali do téhle situace."

"O tom nepochybuji," řekl Falkenberg. "Jak dlouho se zdržíte na Tanithu?"

"Není to definitivní, ale... řekněme pár týdnů. Nanejvýš měsíců,"

Falkenberg se pousmál a přikývl. "Dobře. Předpokládám, že byste si rád prohlédl krajinu za hlavním městem, když už jste tady. Řeknu kapitánu Rottermil-ovi, aby vám vybral nějakého průvodce, jestli chcete,"

"To by od vás bylo velice laskavé. Mohl by být užitečný," Lysander se zamračil. "Plukovníku, jakým dojmem na vás působí guvernér Elaine?"

Falkenberg se usmál pod vousy. "Když risknu, že by to mohlo vyznít urážlivě, tak mi velice připomíná lidi, kteří založili vaši vlastní vládu. Doufejme, že se poučí ze zkušeností stejně tak, jako se poučili váš otec a děd,"

"Chápu. Myslíte si, že to zvládne?"

"Dosud si vede docela dobře,"

"Plukovníku, mám k tomu důvod, ptát se na váš názor. Jsem zmocněn říci guvernérovi Blainovi určité věci, týkající se Lennontovova plánu, pokud s tím budete souhlasit,"

Falkenberg stiskl tlačítko po straně svého psacího stolu. "Whisky a soda. Led. Dvě sklenice, prosím,"

Otočil se zpátky k Lysandrovi. "Opakuji. Dosud si vede docela dobře,"

"S vaší legií za zády. Co se stane, až odjedete?"

"Toť otázka, není-liž pravda?" Falkenberg stiskl nějaké ovladače v zásuvce psacího stolu. Šedivý monitor na stole zobrazil pestře vybarvenou mapu oblasti kolem Lederle. "Hlavní opozičníci proti Blainově nové politice jsou tady v buši. Až do nedávna nebyli schopni vytvořit účinnou organizaci. Ted' se jim to podařilo. Dokonce si najali prapor žoldnéřů. Většinou lehkou pěchotu,"

"O tom jsem neslyšel," řekl Lysander.

"Guvernér Blaine není příliš hrdý na to, že nechal dojít věci tak daleko,"

Ozvalo se zaťukání na dveře. Služba přinesla tác a postavila jej na stůl. "Ještě něco, pane?"

"Díky, ne," Falkenberg nalil oběma skleničku. "Na zdraví,"

"Na zdraví. Plukovníku, všiml jsem si, že vy jste guvernérovi nic neřekl... Jestli ano, tak je velice diskrétní,"

"Je diskrétní, ale popravdě řečeno jsem čekal, až se dozvím názor vašeho otce. Mimochodem dal bych si pozor, kdy a kde mu cokoliv řeknu. Tahle místnost je bezpečná, ale nevsázal bych na guvernérovu kancelář. Ani na pracovnu v jeho bytě, co se toho týče,"

"Kdo?"

Falkenberg pokrčil rameny. "Kdy byla kancelář nějakého politika vůbec bezpečná? V tomto případě je ještě větší pravděpodobnost, že dochází k únikům informací. Vzpomínáte si na Mynheeru ten Koopo-vou?"

"Jistě,"

"Nejsem si jist, jestli se o tom mluvilo při Blainově večeři, ale ten Koopova nejstarší dcera je vdaná zajistěho Hiram Girera — který je čistou náhodou jedním z vůdců plantážnického bojkotu. To je jen jedna z podivných aliancí, na něž můžete narazit v guvernérově paláci,"

"Oho. Takže bude pravděpodobně nejlepší počkat, až se tahle aféra s bojkotem vyřídí, než se rozhodneme, jakou roli bude Tanith hrát v...," Pokrčil rameny. "Nemáme žádné jméno pro Lermontovův velký plán,"

"Tak je to v pořádku,"

"Asi ano. V každém případě, plukovníku, neumím si představit, že i s tím žoldněřským praporem dokáží plantážníci proti vaší legii postavit nějakou velkou sílu,"

"Vojensky ne. Ale najali si Bartoňovy Bastardy a major Bartoň není žádný pošetilec," Falkenberg se pousmál. "Kdyby byl, rozhodně bych to tajil. Kdysi byl kapitánem ve dvaačtyřicátém pluku,"

"Cože? Proč odešel?"

"Jeho kontrakt vypršel a dostal lepší nabídku," odpověděl Falkenberg. "Nějakou dobu potom jsme byli spojenci,"

"Aha," Klasická situace? To by Lysander rád věděl. Dva kondotíerští kapitáni čelí jeden druhému, nikdo z nich se nepustí do bitvy, protože ztráty by byly příliš nákladné. Dlouhé nepřátelství, ale žádné bojování. Žoldněřský ráj. To přece rozhodně není Falkenbergův styl? "Co budete dělat?"

"To záleží především na tom, co podnikne opozice, nemyslíte?" Falkenberg se nakláněl nad mapovým stolem. "Jedna věc je jistá. Tu sklizeň budou muset někomu dodat, pravděpodobně nějakému Bronsonovu agentovi. Major Bartoň na to dohlédne. Je to jediný způsob, jak si může zasloužit svůj plat, a on potřebuje peníze,"

"Takže kdybyste mohl uhlídat tu dodávku...,"

"Tak je konflikt u konce, samozřejmě. Guvernér Elaine dostane své daně, válečné námořnictvo bude mít svou drogu a Lermontov své tajné fondy," Falkenberg pohlédl na hodinky a vstal. "Ale pěkně po pořádku. Tento týden musíme vyčistit to hnízdo pirátů na jihu."

"Samozřejmě, plukovníku. Nechci vás zdržovat od práce, ale mám tu ještě jednu věc. Mohl bych... hrozně rád bych při té výpravě doprovázel vaše vojáky,"

Falkenberg o tom chvíli uvažoval. "Myslím, že tentokrát ještě ne. Normálně bych nic nenamítal proti tomu, vzít sebou jako dobrovolníka nějakého nováčka, ale tohle vypadá jako práce pro specialisty. Takové jsou obvykle všechny operace, kde jde o rukojmí,"

"Tak tedy jindy?"

Falkenberg se znovu zamyslel. "Snad by to mohlo jít. Je to vlastně stejně dobrý způsob, jak získat pro vašeho otce zpravodajské informace, jako kterýkoliv jiný. Až se vrátíme z téhle akce, budete vítán na palubě,"

IX.

Mark Fuller se vzbudil s nožem na hrdle. Ohromný, do tmavá opálený šeredný chlap s holou hrudí pokrytou bílými jizvami dřepěl na bobku před nimi. Pohlédl z Marka na Juanitu a ušklíbl se. "Tak copak to tady máme?" zeptal se. "Párek zběhů?"

"Mám všechno, Arte," řekl někdo za nimi.

"Jo. Oukej, kámo, vstávat a jde se. Pohni kostrou. Nemáme na to celý den,"

Mark pomohl Juanitě na nohy. Jedna paže mu zdřevněla, jak ji ve spánku držel. Když se postavil, šeredný chlap obratně vytáhl z jeho pouzdra pušku. "Kdo jste?" zeptal se ho Mark.

"Říkej mi Arte. Jsem šéfu seržant. Tak pojď, jdeme,"

Bylo tam pět dalších mužů, všichni na koních. Art je vedl džunglí. Když se Mark pokusil říci něco Juanitě, Art se otočil. "Řeknu ti to jenom jednou. Drž hubu. Promluv na někoho jiného než na mě a zabiju tě. Řekni mně něco, co nechci slyšet, a podřiznu tě. Je ti to jasný?"

"Ano, pane," hlesl Mark.

Art se zasmál. "Vidím, že ti to došlo,"

Dál jeli mlčky.

Svobodný stát sestával převážně z jeskyní v kopcích nad mořem. Žilo v nich přes pět set mužů a žen. Jiná útočiště uprchlíků byla dále v džungli, řekl Art. "Naše je ale největší. Jsme dost vopatrný — když přepadneme nějakou plantáž, vždycky to zařídíme tak, aby to vypadalo, že to udělala nějaká jiná parta. Guvernér stejně nemá moc vojska. Sem za náma nemůžou,"

Mark chtěl poznamenat něco o žoldnících, které guvernér najímá. Pak si to rozmyslel.

Šéf byl silný chlap s dlouhými, bezbarvými vlasy, dosahujícími mu až na záda. Měl knír jako řídítka a vyvalené modré oči. Seděl v otvoru jedné jeskyně ve velkém vyřezávaném křesle, jako kdyby to byl trůn, a na kolenou měl položenou pušku. Za křeslem stál velký černochoch, který měl oči všude, ale byl zticha.

"Zběhové, co?"

"Ano," řekl Mark.

"Ano, šéfe. Na to nezapomínej,"

"Ano, šéfe,"

"Co umíš dělat? Umíš bojovat?"

Když Mark neodpovídal, šéf ukázal na menšího chlapíka stojícího v davu, jenž se mezitím shromáždil, "Vem si ho, Choame,"

Chlapík se přitočil k Markovi. Vymrštil nohu a kopl jej do žeber. Potom se dostal ještě blíž. Mark se snažil ho udeřit, ale chlap uhnul a dal Markovi facku. "To stačí," řekl šéf. "Bojovat neumíš. Co umíš jiného?"

"Já..."

"Jo." Otočil se přes rameno k černochovi. "Chceš ho, Georgi?"

"Ne."

"Dobře. Arte, tys ho našel. Je tvůj. Já si vezmu tu holku."

"To nemůžete!" zařval Mark.

"Ne!" vykřikla Juanita.

Přihlízející muži se podívali na šéfa. Ten se smál. Všichni se smáli. Art a dva další chytli Marka za paže a snažili se ho odvléci. Dva jiní postrkovali Juanitu do jeskyně za šéfovými zády.

"Ale to není spravedlivé!" vykřikl Mark.

Smích zaburácel. Šéf se postavil. "Možná ti ji vrátím, až budu hotov. Jedině že by ji potom chtěl Art. Arte, co říkáš?"

"Já už babu mám,"

"Jo," Šéf zamířil do jeskyně. Potom se ještě otočil k Markovi a k mužům, kteří jej drželi. "Nech toho kluka tady, Arte. Rád bych si s ním promluvil. Tu holku umyjte," zakřičel přes rameno. "A vy ostatní koukejte odsud zmizet!"

Všichni ostatní odešli až na černocho, stojícího za šéfovým trůnem. Popošel pár kroků a sedl si pod skalní převis. Byl tam patrně chládek. Vytáhl dýmku a začal ji nácipávat.

"Pojd' sem, kluku. Jak se jmenuješ?"

"Puller," řekl Mark. "Mark Fuller,"

"Pojd' blíž ke mně. Sedni si tady," Šéf ukázal na placatou kamennou lavici hned za ústím jeskyně. Zdálo se, že jeskyně je dost hluboká. Zaslechl odtud nějaké ženské hlasy. "Posaď se, řekl jsem. Pověz mi, jak ses sem dostal," Šéfu tón byl konverzační, téměř přátelský.

"Zúčastnil jsem se nějakých studentských akcí," Mark napínal uši, ale už se mu nepodařilo z hloubi jeskyně zaslechnout nic víc.

"Student, aha. Dej si pohov, Fuliere. Nikdo tvé dívce neublíží. Ta tvoje starostlivost je dojemná. To se tady moc nevidí. Řekni mi o těch akcích. Kde to bylo?"

Šéf byl dobrým posluchačem. Když se Mark odmlčel, kladl otázky — zvědavé otázky, jako kdyby ho Markův příběh opravdu zajímal. Občas se usmál.

Venku se pohybovaly pracovní skupiny. Sběrači dřeva, skupina kopající z nepochopitelných důvodů příkopy v kamenité zemi před jeskyněmi, ženy přinášející

vodu. Nezdálo se, že by se někdo z nich zajímal o šéfu rozhovor. Místo toho Markovi připadalo, že se téměř bojí podívat se směrem k jeskyni — až na černocho, který seděl v chladivém stínu výčnělku a snad ani na okamžik od nich neodvrátil zrak.

Kousek po kousku vyličil Mark své zatčení, odsouzení a život na Ewigfeuerově plantáži. Šéf přikyvoval. "Takže ses těšil, jak najdeš Svobodné státy. A co jsi čekal, že najdeš?"

"Svobodné lidi! Svobodu, ne..."

"Ne despotismus." V těch slovech jakoby bylo něco laskavého. Šéf se uchechtl. "Viš, Fullere, to je pozoruhodné, jak se tvůj příběh podobá mému. Až na to, že já jsem vždycky uměl bojovat. A hledat si přátele. Dobré přátele." Kývl

hlavou k černochovi. "Támhle George, například. Není nic, co bychom spolu nezvládli. Ty pošetilý blázne, co sis proboha myslel, že tu budeš dělat? K čemu jsi dobrý? Neumíš bojovat, fňukáš o tom, co je spravedlivé a co ne, neumíš se postarat ani sám o sebe a vyrazil jsi do džungle, abys náš našel. Věděl jsi, co jsme zač."

"Ale..."

"A teď jsi celý bez sebe kvůli té tvé ženské. Nevezmu jí nic, čeho by neměla spousty nazbyt. To se neopotrebuje." Vstal a zakřičel na jednoho muže před jeskyní. "Pošlete sem Art!"

"Takže vy hodláte Juanitu znásilnit." Mark se rozhlížel po nějaké zbraní, po čemkoliv. Vedle šéfova křesla stála puška. Hodil po ní očima.

Šéf se zasmál. "Zkus to. Ale ty to neuděláš. Krucifix, Fuliere, měl bys pravdu. Dokonce by ses možná něco naučil. Ale teď mám rande."

"Ale..." Kdyby se tak na to dalo něco říci, pomyslel si Mark. "Proč to děláte?"

"A. proč ne? Protože tak ztratím tvou vzácnou odanost? Hele, něco si vyjasníme, Fullere. Je to takhle. Není odsud kam utéct. Žij tady a nauč se něco, anebo skoč támhle z toho útesu. Anebo se seber a vrať se do džungle. Uvidíš, jak daleko se dostaneš. Myslíš si o sobě, jak jsi bystrý. Možná jsi. To uvidíme. Možná se naučíš být nám nějak k užítku. Možná. Arte, vem toho kluka do svého družstva a dohlédni na to, aby tam zapadl."

"Jasně, šéfe. Tak jdeme," Art chytil Marka za paži. "Podívej, jestli na mě chceš něco zkoušet, tak ven s tím, ať s tím skoncujeme. Nechci tě porad hlídat,"

Mark se otočil a bezmocně šel za Artem. Ty zatracený blázne, jak jsi bezmocný. Zasmál se. "Cože?" řekl Art. "Co je tady k smíchu?" "Svobodný stát. Svoboda. Svobodní lidé..." "My jsme svobodní," řekl Art. "Víc než ti ztroskotanci ve Whiskeytownu. Možná to jednoho dne taky poznáš. Až budeme vědět, že ti můžeme věřit," Ukázal na okraj útesu. Za ním byla mořská zátočina. "Každý, komu nevěříme, skončí támhle. Pádem dolů se pokaždé nezabijou, ale ještě jsem neviděl nikoho, kdo by to zmákl na břeh,"

Art mu našel místo v jeskyni. Bylo tam šest dalších chlapů a čtyři ženy. Chvíli si všichni Marka prohlíželi, pak se vrátili ke svým činnostem, ať už dělali cokoli. Mark seděl s očima upřenýma na podlahu jeskyně a zdálo se mu, že ze šéfovy jeskyně slyší mužský smích a dívčí pláč. Poprvé od té doby, co mu bylo dvanáct, se Mark snažil modlit.

Co si chtěl vymodlit? Nevěděl. Nenávídím je všechny. Všechny je nenávídím.

Kdy už konečně vezmeš, Marku Fullere, svůj život do vlastních rukou? Ale to nejde samo od sebe. Musím pro to něco udělat. Nějak.

Uplynul jeden týden. Byla to smysluprostá existence. Vařil pro své družstvo, sbíral dříví, myl nádobí a v noci naslouchal zvukům, jež vyluzovali muži se svými ženami. Nikdy ho nenechali samotného.

Pláč ze šéfovy jeskyně umkl, ale Juanitu nikdy neviděl. Když sbíral dříví, bylo u toho pár žen ze šéfova okruhu, a zaslechl je, jak si pochvalují úlevu, že Chambliss — patrně to bylo šéfovo jméno — má nového zajíčka. Nezdálo se, že by v nejmenším žárlily.

Hraj to s nimi, říkal si Mark. Hraj to s nimi až — až co? Co můžu dělat? Utéct? Dostat se zpátky na plantáž? A jak? A co se stane potom? Ale já se k nim nemohu přidat, nedokážu být částí něčeho takového. Nedokážu!

Po týdně vzali Marka na lov. Byl neozbrojen — jeho úkolem bylo nadhánět vysokou. Museli se od jeskyň vzdálit několik kilometrů. Chambliss nedovoľoval lov v blízkosti tábořiště.

Mark byl ve dvojici s Artem. Starší muž nebyl ani přátelský, ani nepřátelský. Choval se k Markovi jako k užitečnému nástroji, k něčemu, co se používá k práci.

"To je všechno, co tu děláte?" zeptal se Mark. "Dovíte, posedáváte v táboře, jíte a..."

"...A trochu šoustáme," doplnil Art. "Co do prdele chceš, abysme dělali? Zakládali farmy, aby guvernér věděl, kde jsme? Děláme, co chceme. Nikdo nám nebude vykládat, co máme dělat,"

"Kromě šéfa,"

"Jo. Kromě šéfa. Ale nikdo nás neovládá. Můžu si žít po svém. Usměj se kluku, bude ti líp, až se ti vrátí ženská. Jednoho dne se jí nabaží. Anebo seženeme nějaký jiný, až zas někoho přepadneme. Jde jediné vo to, že si ženskou musíš vybojovat. Měl bys to udělat líp než posledně,"

"Copak ona... copak ženy nemají právo mluvit do toho, s kým je dají do páru?" zeptal se Mark. "A proč by měly?" Desátého dne byl poplach. Někdo měl dojem, že zaslechl vrtulník. Šéf nařídil noční hlídky.

Marka dali do dvojice s nějakým Calem. Seděli mezi balvany na kraji paseky. Cal měl pušku a nůž, ale Mark byl neozbrojen. Džungle byla temná a nebylo dokonce ani vidět hvězdy na obloze.

Nakonec menší muž vyndal z kapsy tabák a papír. "Kouříš?"

"Díky. Jednu bych si dal."

"Jistě," Ubalil dvě cigarety. "Možná to zvládneš, co? Když jsi přišel, měl jsem o tobě pochybnosti. Víš, je zázrak, že tě šéf nenechal shodit ze skály po tom, co sis na něj tak vyjel. Žádná ženská za to nestojí, abys věděl,"

"jo,"

"Znamená pro tebe hodně?" zeptal se Cal.

"Dost," Mark těžce polkl. V ústech cítil hořkost. "Samozřejmě jak mají dojem, že jim patříš, tak nemůžeš moc dělat."

Cal se zachechtal. "To teda jo. Jednou jsem měl v Baltimoru takovou starou. Jednou v noci mě bodla za to, že se točím kolem její sestry. Odkud seš, kluku?"

"Ze Santa Maria. To je část San-Sanu,"

"Tam jsem jednou byl. V severním San-Sanu, ne v té části, odkud jseš ty. Tumaš," Podal Markovi cigaretu a škrtl pro oba sirkou.

Kouřili mlčky. Nebyl to jenom tabák, jak zjistil Mark. V té cigaretě byla značná dávka borloje. Mark si dával pozor, aby

nešlukoval, ale mluvil, jako kdyby zadržoval dech. Cal nasával z plných plic.

"Dobrá sorta," řekl Cal. "Měl jsi něco vzít s sebou, když jsi utíkal,"

"Musel jsem zmizet narychlo,"

"Jo," Poslouchali zvuky džungle. "To je zpropadenej život," řekl Cal. "Kdybych se tak jenom mohl dostat zpátky na Zem. Na nějaký zaopatřovací ostrov, kamkoliv, kde není tak zatraceně horko. Líbilo by se mi žít na Aljašce. Byls tam někdy?"

"Ne. Nedá se... nemáš nějaké plány? Neexistuje nějaký způsob, jak to vylepšit?"

"No, šéf vo tom mluví, ale nic se neděje," řekl Cal. "Tu a tam přepadneme nějaký místo a dostaneme pár nových ženských. Poslední dobou máme docela klid, a to je něco,"

Mark se otřásl, "Cale?"

"Co je?"

"Dáš mi ještě cigaretu?"

"Budu to mít u tebe,"

"Jasně,"

"Cukej," Cal vytáhl papír a tabák a ubalil další dvě cigarety. Jednu podal Markovi. "Tak jsem přemějšlel. Musí existovat něco lepšího než tohle, ale fakt nevím, co by to mohlo být," Když Cal škrtl sirkou, Mark zavřel oči, aby ho neoslepila. Potom zvedl kámen, který nahmatal ve tmě a praštil s ním vši silou Gaia do hlavy. Muž se zhroutil, ale Mark jej udeřil ještě jednou. Cítil na prstech něco lepkavého a teplého a otřásl se.

Udělalo se mu špatně, ale musel se činit. Sebral Galovi pušku, nůž a zápalky. Nic jiného užitečného neměl. Mark se dostal od balvanů na úzký pruh kamenité země. Nikdo ho neohrožoval. Utekl do džungle bez jediné myšlenky na to, kam půjde.

Snažil se přemýšlet. Nemá cenu, aby se do rána schovával. Najdou Gaia a budou ho hledat. A Juanita byla tam. Mark utíkal lepkavým blátem. Draly se mu

do očí slzy, bránil se jim, ale pak se rozvzlykal. Kam utíkám? Kam? A proč si s tím mám lámat hlavu?

Utíkal, až ucítil, že se něco pohybuje vedle něj. Nadechl se, aby vykřikl, ale pusou mu zacpala nějaká ruka. Další mu sevřela zápěstí. Ucítil na hrdle špičku nože. "Jeden zvuk a seš mrtvěj," zašeptal hlas. "Jasný?"

Mark přikývl.

"Dobrá. Jenom na to nezapomeň. Oukej, Ardwayi, můžeme vyrazit,"

"Souhlas," odpověděl nějaký hlas.

Napůl ho nesli džunglí pryč od tábora. Bylo tu několik mužů. Nevěděl, kolik. Pohybovali se tiše. "Můžeš jít?" zeptal se někdo.

"Ano," zašeptal Mark. "Kdo jste..."

"Drž hubu. Ještě jednou a vyřízeme ti ledviny. Budeš umírat týden. Teď jdi za chlapem před sebou."

Mark nadělal víc hluku než všichni ostatní dohromady, ačkoliv se snažil jít potichu. Prodírali se dlouhou dobu po kolena vodou a hustým blátem, potom se dostali na pevnou půdu. Zdálo se mu, že stoupají trochu do kopce. Potom zmizely obrysy stromů. Byli na mýtině.

Noc byla černá jako smůla. Jak dokážou vidět? divil se Mark. A co jsou zač? Zdálo se mu, že dokáže rozeznat tmavou siluetu před sebou. Byl to spíš pocit než cokoliv jiného, ale potom se dotkl něčeho měkkého. "Projdi to," řekl mu jeden z jeho strážců.

Byla to nějaká zácłona. Za zády se mu spustila jiná a další se otevřela před ním. Oslepilo ho světlo. Stál a mžoural nevidoucima očima.

Byl uvnitř stanu. Kolem mapového stolu stálo půl tuctu mužů v uniformách. Na konci stanu, naproti Markovi, stál vysoký štíhlý muž. Mark nedokázal odhadnout jeho věk, ale ve vlasech měl šedivé pramínky. Jeho maskovací uniforma do džungle byla pečlivě vy-

žehlená. Podíval se bezvýrazně na Marka. "No tak, seržant-majore ?"*)

"Je to divné, plukovníku. Tenhle chlap seděl ještě s jedním na stráži. Nikdo z nich nevěděl, co má dělat. Pozorovali jsme je pár hodin. Potom tenhle vyrazil tomu druhému kamenem mozek z hlavy a utekl rovnou do džungle."

Žoldnéři, pochopil Mark. Přišli, aby... "Potřebuji pomoc," řekl Mark. "Mají tam... mají tam moji ženu."

"Jméno?" zeptal se plukovník.

"Mark Fuller."

Plukovník otočil hlavu vpravo. Jiný důstojník měl před sebou malou klávesnici. Vytákal Markovo jméno a přes displej se rozběhla písmenka. Plukovník chvíli četl. "Uprchlý trestanec. Juanita Corlee utekla s tebou. To je tvoje žena?"

"Ano."

"A ty ses rozkmotřil se svobodnými státníky?" "Ne. Tak to vůbec nebylo." Mark ze sebe vysypal svůj příběh.

*) Anglická hodnost sergeant-major se obvykle překládá do češtiny jako staršina. To je však podle mého názoru poněkud zavádějící, a proto jsem raději ponechal tuto hodnost v původním tvaru. Slovo "major" tu neznamená české major, ale "nejvyšší" či "hlavní". Postavení a vyznám českého "staršiny" a anglosaského hlavního seržanta se ovšem diametrálně liší. Zatímco staršina býval jakýmsi administrativním pomocníkem velitele útvaru, sergeant-major je na nejvyšším stupni hierarchie poddůstojníků v armádách, kde poddůstojníci jsou vojáci z povolání, tvořící páteř armády. Sergeant-major v každodenním styku s vojáky, s kterými důstojníci přijdou sotva do styku. Dohlíží na jejich výcvik, vede je v boji a je pro řadové vojáky "druhým mužem po Pánu Bohu". Zatímco nadaný důstojník má kariéru jaksí zajištěnou díky absolvování vysoké školy, hodnost sergeant-major je mezi profesionálními poddůstojníky nejvyšší metou jen pro ty nejlepší z nejlepších, je bájným závřením kariéry, které zdaleka není garantováno. Z tohoto hlediska je nutno chápat význam názvu, který u nás nemá tradici. (Pozn. překl)

Plukovník se znovu podíval na displej. "A tebe to překvapuje," Pokýval sám pro sebe hlavou. "Vím, že školy na Zemi jsou k ničemu. Tady se píše, Fullere, že jsi inteligentní chlap. Až dosud jsi to moc nedokázal,"

"Ne. Pane Bože, to teda nedokázal. Kdo... Kdo jste? Prosím,"

"Já jsem plukovník John Christian Falkenberg. Můj pluk byl najat guvernérem Tanithu, aby zničil takzvané Svobodné státy. Tebe zajal seržant-major Calvin a tohle jsou moji důstojníci. Tak, Fullere, a co mi teď můžeš říci o uspořádání tábora? Jaké mají zbraně?"

"Moc toho nevím," řekl Mark. "Pane," Proč jsem jenom řekl tohle?

"V táboře jsou další zajaté ženy," poznamenal Falkenberg.

"Tady," řekl jeden z důstojníků. "Ukaž nám, co víš, Fullere. Jak přesná je tahle mapa podle družicové fotky?"

"Pro krista, Rottermille," přerušil jej třetí důstojník. "Nech toho kluka moment,"

"Majore Savagi, mám na starosti zpravodajství,"

"A taky trochu lidského soucitu. Iane, mohl bys tomu klukovi sehnat něco k pití?" Major Savage přikývl na Falkenbergovu otázku a zavedl Marka do vzdálenějšího koutu stanu. Nějaký důstojník vytáhl zpod stolu nylonový ruksáček a vyndal z něj polní láhev. Podal ji Markovi. Uvnitř bylo brandy.

Falkenberg naslouchal Savageovi. Potom přikývl. "Můžeme se o to jenom pokusit. Fullere, zahlédl jsi v táboře nějaké příznaky elektrárny?"

"Ne, pane. Vůbec tam nemají elektřinu. Jenom bateriové lampy,"

"Nějaká speciální výzbroj,"

"Plukovníku, viděl jsem jenom pušky a pistole, ale slyšel jsem je mluvit o kulometech. Nevím ale, kolik jich mají,"

"Aha. Ale přesto je nepravděpodobné, že by neměli laserové zbraně. Rottermille, nechybějí ve zbrojnicích nějaké samonaváděcí rakety? Jaké jsou šance, že nemají žádné protiletadlové střely?"

"Malé, plukovníku. Prakticky žádné. Alespoň nevím o tom, že by byly nějaké ukradené,"

"Prošetřete to, prosím. Jeremy, možná, že máš pravdu," řekl Falkenberg. "Souhlasím, že bychom mohli použít vrtulníky jako bitevníky,"

Na okamžik se rozhostilo ticho. Potom důstojník, který dal Markovi brandy, namítl: "Plukovníku, to je zatraceně riskantní. Ty stroje jsou jen strašně málo pancéřované,"

"Mašiny ne o moc lepší než naše představovaly před sto lety páteř bitevního letectva, kapitáne Frazere," Falkenberg studoval mapu. "Podívej, Fullere, mohli jsme to hnízdo sprovodit ze světa už mockrát. Náš hlavní problém představují rukojmí. Kvůli nim musíme držet leteckou eskadru zpátky a dostat tam své pěšáky. Přes tyhle bažiny jsme nedokázali dopravit těžkou výzbroj ani mnoho kusů osobní bojové zbroje,"

Ne, pochybuju, že byste to dokázali, pomyslel si Mark. Snažil se představit si velkou skupinu pohybující se tiše bažinami. Zdálo se to nemožné. Co by udělali, kdyby na ně zaútočila zvířata? Určitě by nikdo ve Svobodném státě neslyšel žádné výstřely. Proč by se měl ozbrojený člověk nechat zabít, když by mohl střílet?

"Předpokládám, že by životy jejich vězňů byly ohroženy, kdyby věděli, že jsme tady," řekl Falkenberg. "Samozřejmě, že budeme vyjednávat tak dlouho, jak to bude možné. Za jakou dobu podle tebe budou schopni bojovat, jakmile poznají, že nechceme vyjed-
náváním doopravdy dospět k nějaké dohodě?" zeptal se Marka.

"To nevím," přiznal Mark. Tohle bylo něco, co si ještě před dvěma lety nedokázal představit: lidé, kteří zabíjejí a mučí, někdy vůbec bez jakékoliv příčiny. Ne. Žádní lidé. Bestie.

"Inu dobrá, tys tu akci stejně urychlil," konstatoval Falkenberg. "Najdou tvého mrtvého partáka za pár hodin. Kapitáne Frazere,"

"Ano, pane!"

"Vy jste zkoumal tuhle mapu. Kdybyste vy bránil tenhle tábor, jaká opatření byste učinil?"

"Opevnil bych se tady na tomhle odkrytém prostranství a doufal bych, že někdo bude natolik pošetilý, aby na nás zaútočil tudy, plukovníku,"

"Ano. Seržant-major!"

"Ano, pane!"

"Ukažte mi místa, kam umístili hlídky," Falkenberg sledoval Calvina, jak kreslí pevnůstky. Potom přikývl. "Zdá se, že tenhle Chambliss má nějaký základní vojenský důvtip. Řetěz hlídek. Do hloubky vybudovaná obrana. Můžete tou obranou proniknout, seržant-major?"

"Pravděpodobné ne, pane."

"Ano." Falkenberg stál chvíli bez hnutí. Potom se otočil ke kapitánu Frazerovi. "Pane, vezmeš si své průzkumníky a polovinu pohotovost pěchoty. Připravíte se na útok na tu odkrytou oblast. Dáme jí kódové označení Zelená A. Není to úplně předstíraný tah, Iane. Bylo by fajn, kdybys dokázal tudy prorazit. Nicméně nemyslím si, že bys mohl mít úspěch, takže šetři své muže."

Frazer ztuhl v pozoru. "Provedu, pane."

"My tě neopustíme, Iane. Až tam nepřítel dostatečně upoutáš, použijeme vrtulníky, abychom tě odtud dostali. Potom vyrazíme po obou jejich bocích a převálcujeme je," Falkenberg ukázal znovu na mapu. "Tahle prohlubeň vypadá dost bezpečně na přistávací plochu. Kódové označení Zelená A jedna,"

Major Jeremy Savage držel sirku nad hlavičkou své dýmky a pečlivě potahoval. Když byl s tahem spokojen, řekl: "Potřebujeme přesné načasování, Johnne Christiane, lanovo postavení je v malé, jakmile vypustíme vrtulníky,"

"Znáš nějaký lepší způsob, Jerry?" zeptal se Falkenberg.

"Ne,"

"Správně-. Fullere, dokázal bys navádět vrtulník?"

"Ano, pane. Dokonce jej umím i pilotovat,"

Falkenberg znovu přikývl. "Ano? Však jsi také syn plátce daní, ne? Fuliere, poletíš s vrtulníkem číslo 3. Kapitán Owensford,"

"Ano, pane!"

"Chci, abys vedl záchranu rukojmí. Seržant-majore, chci do trojky velitelské družstvo úderných tělesných strážců s kompletní bitevní zbrojí. Fuller navede pilota co možná nejbliže k jeskyni, kde jsou drženy ženy. Kapitán Owensford poletí s vrtulníkem číslo 2 s dalším úderným družstvem. Vynaložíme veškeré úsilí, abychom rukojmí dostali živé,"

"Provedu, pane!" řekl Owensford.

"Pullere, je ti to jasné?"

"Ano, pane!"

"No tak dobrá. Nebudete mít čas jít do toho s nimi. Až budou vojáci pryč, tak ty helikoptéry musí rychle zmizet.

Budeme je potřebovat na záchranu lanový party."

"Plukovníku?" ozval se Mark.

"Ano?"

"Ne všechny ty ženy jsou rukojmí. Počítám, že ně-

které budou možná bojovat. Nevím, kolik jich je. A ne všichni muži jsou... ne každý je tam dobrovolně. Někteří by rádi utekli, kdyby mohli."

"A co čekáš, že s tím udělám?"

"To nevím, pane."

"Já taky ne, ale kapitán Owensford to povede v patrnosti. Seržant-majore, do hodiny tohle velitelské stanoviště přestěhujeme. Až do té doby chci, Fullere, abys ukázal kapitánu Rottermillovi všechno, co víš o tom táboru."

Tak se to nepovedlo, pomyslel si Mark. Modlil jsem se, aby zemřela. Akorát, že nevím, jestli se jí chce umírat. A teď umře. Znovu se napil z láhve a cítil, jak mu ji někdo vzal z rukou.

"Později," řekl Rottermil. "Teď mi řekni, co víš o té partě."

x

"Našli toho mrtvého strážného," Spojovací poddůstojník si srovnal sluchátka. "Zdá se, že je to dost vyvedlo z míry," Falkenberg se podíval na hodinky. Do východu slunce zbývala ještě nejméně hodina. "To jim to trvalo dost dlouho," "Skoda, že Fuller nemohl navádět tu helikoptéru ve tmě," řekl Jeremy Savage.

"Ano. Seržant-majore, požádejte kapitána Frazera, aby připravil své muže, a své přepadové partě vyhleďte poplach,"

"Provedu, pane!"

"Mám z toho docela dobrý pocit, Johnne Christiane," Savage si vyklepal dýmku o podpatek boty. "Docela dobrý pocit,"

"Doufám, že máš pravdu, Jeremy. Fuller nevěří tomu, že to vyjde,"

"Ne, ale ví, že je to její jediná šance. Teď už je celkem vyrovnaný. Realistický odhad pravděpodobnosti. Drží se docela dobře, když uvážíš všechny ty okolnosti,"

"Na ženáče," Ženatí muži dávají sliby, které žádný člověk nemůže dodržet, pomyslel si Falkenberg. Stiskl trochu rty při vzpomínce a na okamžik prosvětlil černotu džungle Gracin úsměv. "Seržant-majore, ať si posádky vrtulníku Oblečou zbroje,"

"Je to vždycky takhle?" otázal se Mark. Seděl na levém sedadle vrtulníku. Ve vrtulníku je pravé sedadlo vždycky sedadlem prvního pilota, na rozdíl od letadel s pevnými křídly.

Tělesná zbroj a přilba představovaly nezvyklou váhu a uvnitř silné vrstvy odění se potil. Sluchátka v přilbě praskala povely, určenými pro jiné. Okolo bylo slyšet střelbu. Útok kapitána Frazera začal před hodinou. Na východě se nyní nad džunglí objevila slabá červenavě šedá záře.

Poručík Bates se zašklebil a zahýbal s ovládací pákou. "Obvykle je to horší. Dostaneme ji odtud, Fuliere. Musíš nás akorát navést na tu správnou jeskyni,"

"To udělám, ale stejně to nevýjde,"

"Ale vyjde,"

"Nemusíš mě povzbuzovat, Batesi,"

"Že ne?" Bates se na něj znovu přátelsky zašklebil. Nebyl o moc starší než Mark. "Možná potřebuju sám povzbudit. V tomhle okamžiku mám vždycky strach,"

"Opravdu? Nevypadáš na to,"

"To je všechno, co se od nás vyžaduje. Nevypadat na to," Stiskl tlačítko mikrofonu. "Náčelníku, jsou tam všichni na svých místech?"

"Aye-aye, sire!"*)

Rozhovory ve sluchátkách Markovy přilby se utišovaly. Nějaký hlas řekl: "Střely na cestě." O pár vteřin později nový a odměřenější hlas řekl: "Všechny vrtulníky, nastartovat motory. Opakuji, nastartovat motory."

*) V anglosaském válečném námořnictvu znamená tato odpověď "provedu", a to již od 18. století. Pro naprostou svéráznost této souhlasné odpovědi ponechávám ji záměrně v originále, protože je vědomým zdůrazněním námořní tradice, přenesené do kosmického věku. Výraz se objevuje od 16. století, jeho původ je ovšem nejasný. Snad je to dialektická forma přitakání yes,ja. (Pozn. pfekL)

"To je pro nás," Bates se natáhl ke startéru a turbíny zahučely. "Moc světla tedy není,"

"Vrtulníky, hlase připravtenost."

"Připraven, aye-aye," řekl Bates.

"Aye-aye? Co to je?" zeptal se Mark.

"Jsme starý pluk kondominiální námořní pěchoty," vysvětloval Bates. "Alespoň hodně z nás. Zůstali jsme se starým, když senát rozpustil jeho pluk,"

"Na to nejsi dost starý,"

"No já teda stěží. Tohle byla Falkenbergova námezdni legie dlouho před tím, než jsem se nalodil,"

"Proč? Proč se člověk dá k žoldákům?"

Bates pokrčil rameny. "Jsem rád, že patřím k pluku. Plat je dobrý. O co ti jde, myslíš si, že tahle práce nemá význam?"

"Odstartujte. Zahojte úder vrtulníky."

"Odstartovat, aye-aye," Vytí turbín zesílilo a letoun se začal spirálovitě zvedat. Bates zaujal v trojčlenné formaci místo na pravém křídle.

Mark dokázal dole rozeznat nezřetelné zelené skvrny a viditelnost se každou minutou zlepšovala. Teď už dokázal mezi nekonečnými zelenými močály rozpoznat tvary malých mýtin.

"Tak to s ní zkus," řekl Bates. Ruce měl připraveny nad ovladači, aby mohl svého miláčka v případě potřeby spasit před tímhle cizincem.

Mark uchopil nepovědomou řídicí páku. Lišila se od kniplu důvěrně známé rodinné mašiny, s kterou se učil létat, ale princip byl stejný. Vrtulník není o moc víc než jenom velký létající nákladník a takový řídil jednou o prázdninách na Yükonu. Kanadská jezera mu teď připadala nekonečně vzdálená, jak v čase, tak v prostoru.

Schopnost pilotovat se mu rychle vrátila. Vzpomněl si na divoké triky, jež zkoušel, když dostal pilotní průkaz. Jednou uspořádala jeho školní parta piknik na

ostrově Miguel a Mark přistál v malé zátoce; spustil se během vichřice na úzkou, nepřístupnou pláž mezi vysokými útesy. Byla to pěkná blbost, ale divoce vzrušující. Od té doby jej vždycky nechali pilotovat, když chtěli nějaké vzrušení. Pro tohle to byla docela dobrá průprava, řekl si. A já mám pěkně nahnáno a vůbec nevím, co udělám, až bude po všem. Vydá mě Falkenberg? Prodají mě nějaké důlní společnosti? Nebo něco horšího?

Před nimi byly nízké kopce, v časném ranním světle temně hnědé. Na kamenitém prostranství se krčili lidé. Někteří leželi bez života, oběti bombiček, vystřelených z první salvy raket. Kulomety v prostoru za Markovými zády praskaly jako škvařící se slanina. Výstřely následovaly nemožně rychle za sebou, jako nepřetržitý přívál kraválu. Vrtulník přeorával Svobodný stát. Malé střely odlamovaly ze skal odštěpky. Ostatní vrtulníky také zahájily palbu a šest drah trasovacího střeliva se kroutilo v bláznivých vzorcích, proplétajících se navzájem jako při nějakém namlouvacím tanci.

Na kamenité zemi umírali muži a ženy. Padali jako podřátí v hromadách, rudá krev zbarvovala půdu kolem nich, přesně jako v nějaké televizní scéně. Tohle ale není hrané, říkal si Mark. Ti už nevstanou, až přestanou kamery snimat.

Zasloužili si to? Zasloužil si to vůbec někdo?

Najednou však měl plně ruce práce s naváděním vrtulníku, takže nemohl myslet na něco jiného. Prostor před jeskyní byl malý, příliš malý — rozšíří jej rotory? Udeřil do nich silný poryv větru z moře a vrtulník se nebezpečně zakymácel.

"Sleduj ji..." Ať už chtěl Bates říci cokoliv, nikdy větu nedokončil. Přepadl na řídicí páku a nezalehl ji jenom proto, že jej držely ramenní popruhy. Na Markovu pravou paži a ruku cáklo něco vlhkého a lepkavého.

Mozek. Velkorážní projektil zasáhl Batese zespodu do čelistí a potom se od vnitřku jeho přilby odrazil zpátky. Mladý poručík byl téměř bez tváře. Posad ji dolů, opakoval si monotónně Mark, klídek, holka, jdeme dolů, teď ji srovnej, máme tu další větrný poryv, klídek, holka...

Muži vyskakovali z přistávajících vrtulníků. Mark měl dost času být ohromen. Skákali dolů a vbíhali do jeskyně současně s tím, jak se kolem nich káceli jejich kamarádi. Potom Marka něco píchlo do levé paže a před sebou v plexiskle uviděl čisté přístřely. Muži vbíhali do jeskyně. Ve svých velkých přilbách jakoby neměli tváře, vypadali jako roboti pohybující se kupředu a kácející se na hromadu...

Dobrý Bože, oni jsou báječní. Musím ji dostat na zem. Náhle to byla nejdůležitější věc v jeho životě. Přistát s vrtulníkem a vběhnout s těmi muži do jeskyně. Najít Juanitu, ano, samozřejmě, ale jít s nimi, udělat něco pro sebe, protože to chci udělat...

"Batesi, přestaň se flákat a mazej okamžitě ke shromaždišti Zelená A!"

Zatraceně! Mark horečně manipuloval s knoflíky vysílačky. "Bates je mrtev. Tady je Fuller. Přistávám s helikoptérou," Hlas ve sluchátkách se změnil. Někdo jiný hovořil. "Jsou vojáci pořád ještě na palubě?"

"Ne. Jsou venku,"

"Tak dopravte letoun okamžitě k Zelená A-jedna,"

"Moje... moje žena je tam!"

"Plukovník si je toho vědom," Hlas Jeremy Savage byl klidný. "Potřebujeme tu mašinu, a to hned,"

"Ale..."

"Fullere, pluk riskoval životy většiny těch rukojmí. Potřebujeme tu helikoptéru naléhavě. Nebo si opravdu myslíš, že budeš uvnitř něco platný?"

Ach, pro Krista! Uvnitř jeskyně se střílelo a někdo tam křičel. Chci ho zabít, honilo se Markovi hlavou. Chci zabít toho světlovlasého parchanta. Chci ho vidět, jak umírá. Sluchátka v přilbě se zahltila hlasy. Řízné povely a zprávy se slévaly dohromady a vytvářely kulisový šum. Frazerův hlas: "Jsme tady přibíti na místě. Posílám je zpátky k A-jedna, jak nejrychleji dovedu,"

Stíelba v jeskyni houstla.

"Aye-aye!" řekl Mark. Rozturoval motor a zvedl se ve vířivé křivce, aby zmátl střelce na zemi. Někdo byl pořád na palubě. Rachotil jeden kulomet a dráhy jeho jasných stiel projížděly mezi balvany na otevřeném prostranství pod nimi. Kde je Zelená A-jedna? Mark mrkl na navigační displej před řídicí pákou. Přes skleněné stínítko se táhla dlouhá rudá šmouha a šedé a bílé krupičky. Mark musel zdvihnout Bálešovu hlavu, aby mohl zjistit směr. Prsty si umazal od krve a po levé paži mu stékalo něco horkého.

Potom byla cílová oblast před ním, výrazná prohlubeň obklopená kopci a skalami. Kolem vrcholku prohlubně leželi muži. Osádka minometu pracovala mechanicky, spouštěla miny do trubice, shýbala se, zvedala a spouštěla další. Všude vybuchovaly oslnivé záblesky. Mark se snesl do prohlubně a záblesky zmizely. Slyšel jenom zvuky výstřelu a bum! bum! minometu. Nahoře se rozběhlo jedno družstvo a začalo do stroje nakládat zraněné muže. Potom ho seržant odmávl a Mark pospíchal do týlového prostoru, kde čekal chirurg. Přeletěl další vrtulník, směřující do prostoru bojů. Zdravotníci vykládali raněné.

"Počkej tady, Fullere, seženeme ti jiného pilota," uslyšel ve sluchátkách klidný Savagův hlas.

"Ne. Já poletím sám. Znáám cestu,"

Chvilí bylo ticho. "Dobrá. Tak se tedy do toho dej,"

"Aye-aye, sire!"

Vstupní prostor šéfovy jeskyně byl chladný a lékař sem přemístil polní nemocnici. Z hloubi jeskyně se nepřetržitě táhl proud mužů: zajatci vynášeli své mrtvé a Falkenbergovi vojáci nesli své soudruhy. Mrtvé z řad příslušníků Svobodného státu skládali na hromady na okraji útesu. Když je identifikovali, shazovali je dolů. Plukovní mrtvé odnášeli na mýtinu, kde leželi zakryti. Stáli u nich na stráž ožbrojení vojáci.

Copak mrtvým na tom záleží? uvažoval Mark. Proč by mělo? K čemu jsou všechny ty ceremonie kolem mrtvých žoldáků? Ohlédl se na nehybnou postavu na posteli. Vypadala malá a bezmocná, z hrdla vycházelo chrčivě dýchání. Z láhve nekonečně odkapávala krev.

"Přežije to,"

Mark se ohlédl na plukovního doktora.

"Dítě už jsme nedokázali zachránit, ale není důvod, proč by nemohla mít další,"

"Co se jí stalo?" dožadoval se Mark vysvětlení.

Chirurg pokrčil rameny. "Kulka v podbřišku. Naše, jejich, kdo ví? Pláštěvá střela, neudělala moc škody. Plukovník vás chce vidět, Fullere. A tady nejste k ničemu," Doktor jej uchopil za loket a vyvedl jej do párného denního světla.

"Támhle tudy,"

Venku pracovalo na otevřeném prostranství více skupin. Zajatci stále odnášeli mrtvé. Kolem tmavě rudých skvrn na křemenitých skalách bzučel hmyz. Vypadají tak mrtví, pomyslel si Mark. Tak zatraceně mrtví. Odněkud zazníval ženský pláč.

Falkenberg seděl se svými důstojníky v otevřeném stanu na mýtině. Byl s nimi nějaký další muž, zajatec se stráží.

"Takže tě chytili živého," poznamenal Mark.

"Vypadá to, že jsem přežil. George zabili," Šéfova ústa se zkroutila v úsměšku. "A tys jim pomáhal. Skvělý způsob, jak se nám odvděčit za to, že jsme se vás ujali,"

"Ujali! Tys ji znásilnil...,"

"Proč si myslíš, že to bylo znásilnění?" vyzývavě pronesl šéf. "Ne že by ta tvoje pomoc měla velkou cenu, co? Nejseš k ničemu, Fullere. Tvoje pomoc neměla cenu ani za mák. Mělo vůbec někdy něco cenu, co jsi v životě udělal?"

"To stačí, Chamblissi," přerušil jej Falkenberg.

"Jistě. Teď tu velíte vy, plukovníku. Porazili jste nás, tak tu teď můžete rozkazovat. My dva máme hodně společného,"

"Možná," řekl Falkenberg. "Desátníku, odvedte Chamblisse do střeženého prostoru. A ručíte mi za to, že neuteče,"

"Provedu, pane!" Strážní šéfa pobídl pažbami. Ten odešel v jejich čele. Vypadalo to, že je vede.

"Co se s ním stane?" zeptal se Mark.

"Předáme ho guvernérovi. Předpokládám, že bude pověšen. Problém, Fullere, je, co s tebou. Trochu jsi nám pomohl a já nemám rád nevyrovnané dluhy,"

"Co mám na vybranou?" zeptal se Mark.

Falkenberg pokrčil rameny. "Můžeme ti dát koně a zbraně. K farmám na jihu je to dlouhá cesta, ale kdyby ses tam dostal, tak už tě pravděpodobně nechytí. Pravděpodobně. Pokud se ti to nezamlouvá, můžeme se přimluvit u guvernéra,"

"Co z toho budu mít?"

"Přinejmenším by mohl souhlasit, že zapomene na tvůj útěk a přesvědčí tvého patrona, aby tě nepotrestal za krádež koní a zbraní,"

"Ale pak budu znovu trestancem. Budu znovu otrokem. Co se stane s Juanitou?"

"Pluk se o ni postará,"

"Co to k čertu znamená?" vyjel Mark.

Falkenbergův výraz se nezměnil. Mark nemohl uhádnout, co si plukovník myslí. "Tím chci říci, Fullere, že je nepravděpodobné, že by vojáci souhlasili, abychom ji vydali guvernérovi. Může s námi zůstat do té doby, než její učební doba skončí,"

S Markem lomcovaly emoce. Otevřel pus, pak svá slova spolkl. Takže ty jsi další takový šéf!

"Plukovník Falkenberg tím má na mysli," ozval se major Savage, "že s námi bude moct zůstat tak dlouho, jak si bude sama přát. Nemáme nouzi o ženy a kromě toho mezi námi a tvým Svobodným státem jsou určité další rozdíly. Plukovník Falkenberg velí pluku. Nevládne davu,"

"Jistě. Co když bude chtít jít se mnou?"

"Pak se postaráme o to, aby šla. Až se zotaví," řekl Savage. "To bude její volba. Takže co chceš teď udělat? Nemáme na to celý den,"

Co chci udělat? Dobrý Bože, já chci jít domů, ale to není možné. Zahnojený farmář, navždycky uprchlík. Anebo otrok ještě alespoň dva roky. "Nedali jste mi na vybranou žádné příjemné věci,"

"Měl jsi jich méně, když jsi sem přišel," upozornil ho Savage.

Do stanu byla dostrkána skupina zajatců. Postávali tu a nervózně okukovali sedící důstojníky, zatímco strážní se zbraněmi si dali pohov. Mark si olízl rty. "Slyšel jsem, že verbujete některé lidi ze Svobodného státu,"

Falkenberg přikývl. "Pár. Ne moc,"

"Hodil by se vám pilot vrtulníku?"

Major Savage se usmál pod vousy. "Říkal jsem ti, že o to požádá, Johnne Christiane,"

"Dneska dopoledne se držel dobře," připojil se kapitán Frazer. "A piloty potřebujeme,"

"Víš, do čeho jdeš?" zeptal se Falkenberg. "Vojáci nejsou otroci, ale musejí poslouchat rozkazy. Všichni,"

"Otroci musejí také poslouchat."

"Je to na pět let," řekl major Savage. "A dezertéry chytáme,"

"Ano, pane," Mark se podíval po řadě na každého důstojníka. Seděli netečně. Nic neříkali. Nedívali se jeden na druhého, ale patřili jeden ke druhému. A ke svým mužům. Mark si vzpomněl na party, jež zakládaly děti z jeho sousedství. Patřil k některé z nich bylo důležité, ačkoliv nikdy nedokázal říci proč.

"Vidíš v pluku pouze další z nepříjemných alternativ," řekl Falkenberg. "Jestli to pro tebe neznamená nic víc, nebude to stačit,"

"Přijal se k nám, plukovníku," řekl Frazer. "A nemusel,"

"Mám to chápat tak, že ho podporujete?"

"Ano, pane,"

"No tak dobrá," řekl Falkenberg. "Pochybuji, pane Fullere, že si uvědomujete, jak jste byl poctěn. Seržant-majore, chlapi ho berou?"

"Žádné námitky, pane,"

"Jeremy?"

"Žádné námitky, Johnne Christiane,"

"Pobočníku?"

"Mám jeho záznam, plukovníku," Kapitán Fast ukázal počítačovou sjetinu. "Bude z něj hrozně dobrý branec,"

"Doufám, že ne nezbytně hrozný letecký důstojník?"

"Ne, pane. Zabodoval dost vysoko. Mám ale pochyby o jeho motivaci."

"Ano. My se ale o motivaci svých chlapů obvykle nestaráme. Vyžadujeme jenom, aby se chovali jako vojáci. Máš nějaké námitky, Amosi?"

"Ne, plukovníku."

"Takže je to v suchu. Fuliere, bude to na zkoušku. Nebude to ta nejsnadnější zkušenost vašeho života. Chlapi si musí svoje místo v pluku zasloužit," Náhle se usmál. "Úděl služebně nejmladšího praporčíka není vždycky záviděníhodný,"

"Ano, pane!"

"Můžeš jít. Až se vrátíme do našeho vlastního tábora, tak bude formální přísaha. A kapitán Fast bude bezpochyby potřebovat informace pro svou databázi. Odchod."

"Provedu, pane!" Mark opustil velitelský stan. Doba vymknuta z kloubů, pomyslel si. Je to ten správný verš? To je jedno. Ovládá vůbec někdo svůj vlastní život? Já to neumím. Policie, námořní pěchota, šéf, teď tihle žoldnéři — všichni nám říkají, co máme dělat. Kdo to říká jim?

Teď jsem jedním z nich. Námezdný voják. Zní to šeredně, ale já nemám stejně na vybranou. Není to žádná životní dráha. Jenom cesta z otroctví.

A přesto...

Vzpomněl si na dopolední boj a cítil se při té vzpomínce provinile. Tehdy cítil, že žije. Kolem něj umírali muži a ženy, ale on se cítil víc na živu než za celý svůj předchozí život.

Procházel kolem hrobů. Čestná stráž stála ztuhle v pozoru, bez ohledu na bzučící hmyz, bez ohledu na cokoliv jiného. Vojáci tam stáli nad těly zabalenými ve vlajkách, ležícími v pečlivě vyrovnaných řadách. Teď jsem jedním z nich, pomyslel si, ale nedokázal říci, jestli tím myslí strážce nebo mrtvolu.

XI.

"Pane prezidente!"

"Pane viceprezidento!"

"S lítostí vám musím oznámit, že kapitán Owensford porušil zákony důstojnické jídelny a své pití si přinesl ke stolu, pane!"

Kapitán Jesus Alana se postavil na opačném konci stolu a upřel na Owensforda chladný pohled. "Kapitáne Owensforde!"

Owensford se postavil. "Pane prezidente?"

"Co můžete říci na vysvětlení svého hnusného zločinu?"

"Bylo to dobré pití, pane!"

"To je nehorázné, kapitáne. Hlaste se u vědra s grogem,"

"Provedu, pane!" Owensford napochodoval na konec místnosti.

"Předpokládám, že něco podobného provozujete i na Spartě," zeptal se major Savage.

"Snad nezachováváme všechny ty staré tradice," řekl Lysander. Potom se zvesela ušklíbl. "Po pravdě řečeno, zachováváme jich velice málo, ale až se vrátím, asi to změním,"

Owensford s pomocí křbových kleští vytáhl z kontejneru označeného symbolem radiačního větráku kouřící láhev.

Opatrně naplnil kovový pohárek plný kouřící-

ho nápoje, potom si nasadil tavičské rukavice a zdvihl pohár. "Na zdraví našich hostů, prezidenta jídelny a 42. pluku!"

Vyprázdnil pohár, obrátil jej dnem vzhůru, dal si jej na hlavu a zasalutoval.

"Pane prezidente!"

"Pane viceprezidente!"

"S lítostí vám musím oznámit, že kapitán Owensford zapomněl zsalutovat jídelně před nasáváním, pane!"

"Kapitáne Owensforde, co můžete říct na svou obranu?"

"Přechozí drink byl opravdu skvělý drink, pane!"

"Tak vám to promíjím. Pro tentokrát! Vraťte se na své místo!"

^Děkuji vám, pane!"

Dámy, kromě těch v uniformě, již dávno jídelnu opustily. Catherine Alanova na sobě měla civilní šaty a když doprovodila Ursulu do jejího pokoje v plukovním křídle pro hosty, už se nevrátila. A já budu dneska spát sám. Lysander se podíval na opačný konec stolu, kde netečně seděl Falkenberg. To je zajímavé, že naše pokoje vybral tímhle způsobem.

Hosté nemuseli zvyklosti jídelny napodobovat, ale i bez putování k vědru s grogem toho Lysander vypil víc než obvykle. Před večeří se podávaly koktejly, během večeře víno, po večeři portské a po portském brandy. Potom dal Falkenberg znamení a číšníci přinesli whisky, skotskou tak vláčnou, že chutnala spíše jako brandy.

Teď plukovník zachytil Alanův pohled. Prezident jídelny přikývl. "Kapelníku!"

"Ano, pane!" Do jídelny napochodoval tucet dudáků. Číšníci přinesli další whisky.

"Dobrotivý Bože, majore," hlesl Lysander. "Pořádáte tohle často?"

"Jenom když máme dobrou záminku,"

A já se vsadím, že si vždycky dokážete nějakou najít. "Samozřejmě vaše vítězství minulý týden si zaslouží oslavu,"

"Správně. To už máme za sebou, abyste věděl. Dnešní záminkou jste vy." Savage pohlédl na hodinky. "Vlastně čekám, že to brzy skončí. Ráno je porada štábu." Vstal. "Vzhledem k tomu bych se vám chtěl omluvit. Musím se ještě připravit."

"Předpokládám, že nepotřebujete pomoc?"

Savage se zašklebil. "To by bylo příliš. Víte co, až půjdu z jídelny, tak promluví s prezidentem."

O deset minut později si dudáci udělali přestávku na občerstvení a kapitán Alana oznámil formální konec stolování. Lysander nejistě povstal.

Kapitán Owensford k němu přistoupil a zašeptal. "Některé tu ještě zůstanou celou noc. Chcete, abych vás dovedl do pokoje?"

"Ano. Prosím!"

Venku byl téměř chládek a Lysander se cítil méně opilý.

"Upřímně řečeno, ten kravál na mě působí skoro stejně jako whisky," řekl Owensford. "Já jsem dudy nikdy moc nemiloval. Cítíte se teď v pořádku?"

"No, jde to..."

"Já mám na to recept."

"Ano?"

"Máme na to takový lektvar. Vitamíny. Tonik. A další látky. Pokaždé to zabere. Chtěl byste to zkusit?"

"Kapitáne, dal bych život za sklenici toho léku. Anebo dvě sklenice? Prosím vás."

Owensford se vesele zašklebil. "Pojďte tudy." Zavedl Lysandra do malého baru na vzdáleném konci jídelny a posadil ho ke stolu. "Billingsi, nalijte nám dvakrát převčirem, prosím."

"Ano, pane!" Barman byl starý muž, ale držení měl vojenské. Místo levé ruky měl protézu, uzpůsobenou k výkonu barmanského povolání. Zazubil se a postavil na stůl dvě vysoké sklenice, otočil se za sebe a podal jim džbán vody.

"Srkejte to," upozornil Owensford, "a pak to zapijte alespoň dvěma sklenicemi vody. Má to zázračné účinky,"

Lysander si usrl a ušklíbl se odporem.

"Neříkal jsem, že to chutná dobře," řekl Owensford. "Na zdraví," Usrkával svůj nápoj. "Slyšel jsem, že se scházíte s guvernérem dost často,"

"Ano. Věci se daly trochu do pohybu, zatímco jste byli v poli,"

Owensford přimhouřil oči. "Jak to?"

"Ke kartelu se připojili další majitelé plantáží. Několik dalších tuctů. Boykot funguje lépe, než kdokoliv očekával."

"Doprčic. Ale mne to nepřekvapuje."

"Jak to, že ne?"

"Znám už Ace Bartoňa nějaký ten pátek."

"Bartoň. To je ten major v čele žoldnéřů na druhé straně?"

"To je Ace."

"Jak to, že ho znáte?"

"No... vlastně díky němu jsem se dal do legie. To je dlouhá historie."

Lysander usrl další doušek nápoje a znovu se zašklebil. "Chvíli mi to bude trvat, než tohle spolýkám..."

Owensford se zaklonil do opěradla a upřel zraky do stropu. "Je to už dost dávno, tak dávno, že se to snad stalo někomu jinému. Byl jsem tenkrát samozřejmě o hodně mladší..."

XII.

"Protože zemřel za spasení lidstva, nechť my zemřeme za jeho osvobození..."

Píseň se nesla lodí, šedivými chodbami zašpiněnými mastnými otisky prstů tisíců, které na ní cestovaly předtím. Pronikala zápachem tisíců na palubě a zápachem pozůstalým po předchozí lodní várci trestanců.

Peter Owensford vzhlédl od ocelového psacího stolu, jenž byl odklopen ze stěny jeho maličké soukromé kajuty. Chlapi nezpívali moc dobře, ale zpěv jim šel od srdce. Bylo slyšet slabý bzukot uvolněného nýtu, jenž se chvěl pod nápor

nějakého silného basu. Owensford pokýval hlavou. Zpěvákem byl Alian Roach, kdysi profesionální zápasník, a Peter jej navrhl k povýšení na poddůstojníka, jakmile doletí do Santiaga.

Cesta ze Země na planetu Thurstone trvala transportní lodí Migračního úřadu tři měsíce a pro ně pro všechny to byl ztracený čas. Peterovi bylo jasné, že úředníci Kondominia na palubě lodi věděli, že všichni muži se dobrovolně přihlásili do války. Proč by jinak devadesát sedm mužů dobrovolně letělo do Santiaga? Ale stejně to bylo jedno. Stromand, zástupce velitele pro věci politické, se obával nějaké pasti. Stromand se vždycky bál nějakých pastí.

Za celé tři měsíce měl Peter Owensford jenom ne-

celý tučet přednášek. Našel prázdné oddělení v sousedství skladiště odpadků a shromažďoval muže tam. Ale Stromand je vyslídil. Došlo ke scéně, v níž Stro-mand trval na tom, aby mu Peter říkal "komisaři" a muži aby jej oslovovali "pane". Peter mu místo toho říkal Stromande a muži při oslovení mumlali něco, co znělo jako "komik-cáři". Stromand byl celý zsinálý a Peterovy přednášky zakázal.

Teď tu měl Peter devadesát šest chlapů, kteří nevěděli o válce nic. Byli to vzdělaní muži. Měl tady studenty, dělníky idealisty. Ale bylo by lepší, kdyby byli všichni rváči s dlouhým rejstříkem mladistvých gangsterských prohřešků. Vrátil se ke svým lejstrům, procházel poznámky, co všechno se musí udělat, až přistanou. Snad bude mít nějaký čas na výcvik, než se dostanou do boje.

Bude ho mít zapotřebí,

Thurstone je obvykle charakterizován jako rozpálená, suchá kopie Země, a Peter neshledával žádné důvody, proč by s tím nesouhlasil. Kondominální ostrov je právně součástí Země, ale Thurstone je vzdálen dvacet parseků, takže cestující procházejí celní kontrolou. Peterova rozdrbaná skupina si sbalila veškeré vojenské vybavení, jež si opatřila soukromě, a vystrojila se do šortek a blůz oblíbených mezi podnikateli z New Yorku. Peter se ve frontě u východu ocitl při vyloďování těsně za Allanem Roachem.

Alian se smál.

"O co jde?" zeptal se Peter.

Allan se otočil a posunky ukazoval na chlapy za ním. Všech šestadevadesát chlapů se vmísilo mezi prvních dvě stě pasažérů opouštějících loď Migračního úřadu, všichni v jednotném oblečení. "liga za humanitu se rozhodla ušetřit peníze," konstatoval Roach.

"Jak podle tebe Kondominium naloží s naší operet-ní armádou?"

Ať už si kondominální inspektoři mysleli cokoli, nedali nic najevo, do zavazadel se sotva podívali a dobrovolníci byli vypoklonkováni z kondominální budovy do doků. Přikradl se k nim malý Rus v pytlovitých kalhotách.

"Svoboda," pronesl. Měl těžký akcent.

"No pasaran!" odpověděl komisař Stromand.

"Mám pro vás jízdenky," řekl Rus. "Půjdete na člun." Ukázal na výletní loď s odpadávajícím nátěrem a zašlým pozlaceným zábradlím.

"Ty vole, ten vypadá, jako kdyby přišel o své poslední kredity," zašeptal Allan Roach Owensfordovi.

Peter přikývl. "Co se toho týče, raději bych za ty lístky zaplatil, než vlezl na ten člun. Museli ho postavit hned, jak byl Thurstone poprvé osídlen,"

Roach pokrčil rameny a zvedl své zavazadlo. Potom, jako by mu něco došlo, zvedl i Peterovo.

"Nemusíš tu moji zatracenou bagáž tahat," protestoval Peter.

"Právě proto to dělám, poručíku. Nechci nosit Stro-mandovu." Vstoupili na palubu člunu, stáli u zábradlí a upírali zraky na jasné nebe nad Thurstonem. Dobrovolníci byli jediní pasažéři a loď odrazila od břehu, aby se pomalu vlekla přes mělké moře. Na pevninu to nebylo ani padesát kilometrů a než muži uvěřili, že už jsou doopravdy z vesmírného prostoru a opět na nějaké planetě, byli ve Svobodném Santiagu.

Pochodovali ulicemi. Lidé je radostně zdravili, ale těmito ulicemi už procházela spousta dobrovolníků, a tak nezdravili moc hlasitě. Owensfordovi chlapi moc pochodovat neuměli a neměli žádné zbraně, tak jun Stromand alespoň nařídil, aby zpívali vojenské písně.

Moc písní také neuměli, a tak většinou zpívali Bo-

jovou píseň republiky. *) Bylo v ní ostatně vyjádřeno všechno, co cítili.

Tlupa otrhanců se dovlekla do místního farního kostela. Někdo strhl z budovy kříž a věž a předělal oltář na přednáškový pult. Bylo už skoro po setmění, když se Owensfordovi vojáci uvelebili v kostelních lavicích.

"Poručíku?"

Allan Roach a nějaký další dobrovolník stáli před ním. "Ano?"

"Pár chlapům se to nelíbí, že jsme tady, poručíku. Máme v jednotce nějaké věřící,"

"Chápu. Ale co s tím mám podle vás dělat?" zeptal se Peter. "Sem nás poslali," A proč nám nepřišel v docích někdo naproti, místo aby mi poslal vzkaz po nějakém klukovi? Ale nemělo cenu chlapy znepokojoval.

"Mohli bychom se utábořit venku," navrhl Roach.

"Blbost. Pověrečné haraburdí," ozval se za ním rezavý pedantsky hlas, ale Peter se nepotřeboval ohlížet. "Svobodní lidé nepotřebují žádnou takovou víru. Řekněte mi jména těch, kterým to vadí,"

Allan Roach pevně stiskl rty.

"Trvám na tom," rozčiloval se Stromand. "Ti lidé potřebují školení a já jim je poskytnu. Nemůžeme v rotě trpět pověry,"

"Ať jsou pověry zatraceny," prohlásil Peter. "Je tu tma, je to tu ponuré a nepohodlné. Pokud chlapi chtějí spát venku, ať je po jejich,"

"Ne,"

"Připomínám vám, že tady velím já," Peter zvýšil

*) Bojová píseň republiky, americká vlastenecká píseň, neoficiální hymna unionistických vojsk během občanské války.

Napsala ji v roce 1861 Julia Ward Howeová a zpívala se na nápěv písně John Brown mrtev jest. Později se z ní stal protestantský hymnus a protestní píseň. Kondominiální válečné lodstvoji přijalo za svou neoficiální hymnu krátce po svém vzniku. (Pozn. překl.)

hlas, navzdory úsilí se ovládat. Bylo mu třiaadvacet pozemských let, zatímco Stromand byl čtyřicátník, a tohle byla Peterova první velitelská funkce. Věděl, že se jedná o zásadní spor a všichni chlapi zbystřili pozornost.

"Já připomínám vám, že politické školení spadá zcela do mé kompetence," odsekl Stromand. "Pro muže to bude dobré školení, když zůstanou tady."

"Hovno," Peter prudce vstal. "Tak dobrá, všichni ven. Utáboříme se na tom zrušeném hřbitově. Roachi, postavíte kolem tábora noční hlídky,"

"Provedu, pane!" zašklebil se radostně Roach.

Komisař Stromand sledoval, jak se muži trouzí ven. O pár minut později je následoval.

Probudil je důstojník v kalhotách a blůze ze syntetické kůže. Neměl žádné označení hodnosti, ale Peterovi bylo jasné, že ten člověk je profesionálním vojákem. Jednoho dne, říkal si Peter, budu vypadat stejně jako on. Ta myšlenka jej povzbudila.

"Kdo tady tomu velí?"

Stromand a Owensford odpověděli zároveň. Důstojník se na ně chvíli díval, a potom se otočil k Peterovi. "Jméno?"

"Poručík Peter Owensford,"

"Poručík. A proč byste měl být poručík?"

"Jsem absolventem West Pointu, pane. Jaká je vaše hodnost?"

"Kapitán, synku. Kapitán Anselm Bartoň, k vašim službám, Bůh vám žehnej. Vaše tlupa byla přidělena do dvanácté brigády, druhý prapor, kteréhož bataliónu mám tu smůlu být adjutantem. Nějaké další otázky?" Upíral oči na Petera a na komisaře. Než mohl kdokoliv z nich odpovědět, ozvalo se burácení a víchr je pokryl oblakem rudého prachu. O chvíli později se kolem rohu přehnala kavalkáda terénních vozidel a zastavila před kostelem.

"Oukej," zařval Bartoň. "Na auta. Vy taky, pane komik-cáři. Poručíku, vy pojedete v kabině se mnou. Padáme, padáme, nemáme na to celý den. Nemůžete je zvednout na nohy, Owensforde?"

Ani dva z nákladňáků nebyly stejné. Jeden mercedes se hrdě vyvyšoval nad ostatní podřadnější plemena a Bartoň k němu zamířil. Po chvíli zaujal Stromand neobsazené sedadlo vedle řidiče v kabině dalšího nákladňáku, starého fiat.

Navzdory časně hodině bylo slunce již žhavé a jasné a bylo fajn sedět uvnitř.

Mercedes jel hladce, ale bylo nutné často zastavovat kvůli poruchám na ostatních vozidlech. Fiat se držel nad povrchem vozovky sotva deset centimetrů. Peter si všiml v prašné cestě vyjetých kolejí.

"No jistě," ujistil ho Bartoň. "Máme tu pásové dopravní prostředky. Spousty. Také povozy tažené zvířaty. Kolejovou dopravu. Kolik toho víte o tomhle místě?"

"Moc ne," připustil Peter.

"No, že víte aspoň to," řekl Bartoň. Zvýšil otáčky mercedesu, aby dostal vůz přes úsek silnice s hlubokými výmoly, a konvoj se hrabal na vrcholek hřebenu. Když se Peter ohlédl, spatřil přístavní městečko s jeho téměř prázdnými ulicemi a vířícím rudým prachem.

"Vidíte ten hřeben támhle?" zeptal se Bartoň. Ukazoval na tenkou modrou čáru daleko za vzdálenějším okrajem jejich kotliny. Vzduch byl tak jasný, že Peter viděl do dálky šedesáti kilometrů či více. Těžko se tu odhadovaly vzdálenosti.

"Ano, pane!"

"To je ono. Za tou frontou je území Donů,"

"Nejedeme přímo tam, že ne? Chlapi potřebují výcvik,"

"Klidně můžete rovnou na frontu, bez ohledu na výcvik, který by dostali. Naučili vás něco ve vojenské akademii, ne?"

"Já jsem se snad něco naučil," Peter nevěděl, co odpovědět. Akademie byla "humanizována" a on věděl, že nedostal takový výcvik, jaký tu byl kdysi obvyklý. "To, co mi řekli a co jsem si přečetl v knihách."

"No, však uvidíme," Bartoň si vyndal z jedné kapsy umělohmotné párátko a strčil si je do zubů. Později Peter zjistil, že tenhle zvyk si osvojila spousta lidí. "Senný tabák nevedeme" byla běžná cedule na obchodech v Santiagu. Když ji Allan Roach poprvé viděl, prohlásil, že jestli se tu vyrábí tabák ze sena, tak žádný nechce. "Už jste dlouho z akademie?" zeptal se Bartoň.

"Absolvoval jsem v sedmasedmdesátém,"

"Takže jste akorát venku. Armáda Spojených států vás nechtěla?"

"To je čistě osobní záležitost," řekl Peter. Párátka tančilo v usmívajících se rtech. Peter zíral ven na cáry prachu, poletující kolem nich. "Teď mají nové pravidlo. Pro službu v Kondominiu se musíte rozhodnout už v prvéku. Což jsem udělal. Ale v kondominiálních silách pro mě neměli žádné místo,"

Bartoň zabručel. "A armáda Spojených států nechce žádné pseudokomouše, kteří dávají Kondominiu přednost před vlastní zemí,"

"Takhle je to,"

Jeli dál mlčky. Bartoň si něco tiše pobrukoval, melodii, již by Peter určitě poznal, jen kdyby ji Bartoň notoval dostatečně hlasitě. Potom zachytil nezřetelný refrén. "Kéž vychová našeho kmotřence tak, aby se pyšnil vojenským sukmem..."

Bartoň si změřil svého spolucestujícího a vesele se ušklíbl. "Kolik světél je v síni Cullem, pane Némý?"

"Tři sta čtyřicet, pane," odpověděl Peter automaticky. Potom očima hledal absolventský prsten, ale Bartoň žádný nenosil. "Kdy jste absolvoval vy, pane?"

"Ve dvaasedesátém. Dobrá, takže Spojené státy vás

nechtěly a Kondominium rozpouští pluky. Jsou tu také jiné jednotky. Falkenberg přijímá nové rekruty..."

"Nejsem žoldák," řekl Peter odměřeně.

"Ó dobrotivý Bože. Takže jste tady, abyste pomohl ušlápnutým masám svrhnout utlačovatelské jámo. To jsem si mohl myslet."

"Ale samozřejmě, že jsem tady, abych bojoval proti otroctví! Všichni vědí o Santiagu."

"Všichni vědí i o těch jiných planetách," Párátka se znovu roztančilo. "No dobrá, jste osvoboditel trpícího lidstva. Bůh ví, že cokoliv vám pomůže cítit se tu líp, má cenu. Ale abyste pomohl mně cítit se líp, tak nezapomínejte na to, že jste profesionální důstojník,"

"Nezapomenu na to," Přejeli další hřeben. Údolí za ním se nijak nelišilo od předchozího a na jeho konci se zvedal další hřeben.

"Co si myslíte, že tamti lidé chtějí?" zeptal se Bartoň.

"Svobodu,"

"Možná jenom abychom je nechali na pokoji. Možná by byli šťastní, kdybychom všichni odešli,"

"Zůstali by otroky. Někdo jim musí pomoci...", Peter sám přestal. Nemělo to cenu a bylo jisté, že si z něj Bartoň dělá legraci.

Ale výraz staršího muže místo toho změkkl a přešel z obvyklého sardonického úsměšku v hořký úsměv. "Nemáte se za co stydět, Pete. Většina z nás četla ty rytířské romány. Nebyli bychom v armádě, kdybychom neměli něco podobného v sobě. Ale pamatujte si, musíte většinu z toho potlačit, jinak to nevydržíte,"

"Možná bez něčeho podobného ani vydržet nechci,"

"Dělejte podle svého. Ale ať vám to nezlomí srdce,"

"Když na to máte takovýhle názor, proč jste tady? Proč nejste v jedné z těch žoldáckých jednotek?"

"Takovéhle otázky kladou zpravidla komisaři," za-

mračil se Bartoň. Roztočil zuřivě motor a mercedes se s burácením hnál dopředu.

Bylo už pozdní odpoledne, když dojeli do Tarazo-ny. Město bylo architektonickým gulášem, jako kdyby je projektoval tučet amatérů. Kostel přeměněný nyní v nemocnici byl vystavěn v moderním edvar-diánském slohu. Hlavní pošta byla ve stylu americké gotiky a většina ostatních domů napodobovala rokoko. Dobrovolníci vysedli uvnitř kasáren vystavěných z plastové oceli, jež byly nepovedenou kopií nádvoří ve West Pointu. Nádvoří mělo reliéfní portály, falešné padací mříže a podobné okrasy a římsy zdobily umělohmotné středověké štíty.

Uvnitř bylo na chodbách harampádí a na podlahách krev. Peter určil muže k úklidu.

"Co se týče té krve," řekl kapitán Bartoň. "Zdá se, že to vaše muže zaujalo,"

"Je to první krev, kterou někteří z nich vidí," konstatoval Peter. Bartoň jej stále bedlivě pozoroval. "PJobrá. Já také," řekl.

Bartoň přikývl. "O původu té krve jsou dvě verze. Donové tu měli posádku. Když revolucionáři obsadili město, drželi se tu. Někteří říkají, že tady Donové vyvraždili své zajatce. Jiní říkají, že když republikáni obsadili kasárna, naši vojáci vyvraždili posádku."

Peter pohlédl přes zaprášené nádvoří směrem ke kopcům, za kterými se bojovalo. Zdály se hodně vzdálené. Nebylo nic slyšet a odpolední slunce bylo nesnesitelně žhavé. "Která verze je podle vás správná?"

"Obě." Bartoň se vydal zpátky k městu. Potom se na okamžik zarazil. "Po večeri budu v bistru. Zajděte za mnou, jestli budete mít možnost," Odešel a jeho chodidla vykopávala obláčky prachu, vznášející se nad silnicí.

Peter stál dlouho na nádvoří a zíral přes pole prostí-

rající se padesát kilometrů ke kopcům. Půda byla rudá a horký vítr rozfoukával prach do každé škvíry a dutiny. Krajina se zdála příliš pustá na to, aby mohla být ohniskem zápasu za svobodu v nějaké známé galaxii.

Planeta Thurstone byla kolonizována začátkem kondominiální éry, ale byla příliš chudá, aby přitahovala bohaté společnosti. Třetí expedice na Thurstone byla financována karlistickým křídlem španělské monarchie a Carlos XII. se skupinou následovníků — nespokojenců, stejně jako byla většina dobrovolných kolonistů — založil Santiago.

Někteří ze santiagských kolonistů protestovali proti restauraci Bourbonů ve Španělsku. Dalším se nelíbilo znovusjednocení křesťanstva Janem XXVI. Jiní si zase stěžovali na krutý osud, smůlu v lásce, hašteřivé manželky a nemožně vysoké dluhy z hazardních her. Karlisté získali nejmenší a nejchudší ze tří kontinentů na Thurstonu, ale vedli si docela dobře.

Po třicet let Santiago přijímalo pouze dobrovolné přistěhovalce ze španělských katolických enkláv. Karlisté si mezi přistěhovalci vybírali velmi pečlivě, a tak bylo dost dobré půdy pro všechny. Království svatého Jakuba mělo málo moderní technologie a nikdo tu nezbohatl, ale také tu bylo málo opravdových chudáků.

Nakonec Komise pro regulaci počtu obyvatelstva označila Thurstone za otevřenou planetu a Migrační úřad sem začal posílat lidi. Všechny tři vlády na Thurstonu protestovaly, ale na rozdíl od planet Xanadu či Dunaj nevzniklo na Thurstonu nikdy válečné loďstvo. Jediná fregata z kondominiální flotily je přesvědčila, že nemají žádnou šanci.

Lodě Migračního úřadu přivezly na Thurstone dva milióny nedobrovolných kolonistů. Trestanců, podvodných uživatelů sociální podpory, kriminálků, révo-

lucionářů, buřičů, gangsterů, lidí, kteří nějak urazili úředníky Migračního úřadu, občanů se špatnou barvou očí a těch, kteří měli prostě smůlu. Všichni byli naloženi na nezdravé transportní lodě a vystrčeni ze Země. Ostatní národy na Thurstonu měly v Migračním úřadu přátele a peníze na zaplacení výhod, takže většinu nových přistěhovalců obdrželo Santiago.

Karlisté se snažili. Zařizovali dopravu na neobsazenou půdu pro všechny, kteří o ni projeví zájem, a většinu z těch, kteří zájem neměli. Původní osadníci Santiaga uprchli před průmyslem a stavěli jen velmi málo. Nyní byli náhle zaplaveni obyvateli měst z různých kultur, kteří na půdu ani nepomysleli, natož aby si ji zamilovali.

Ani ne za deset let se hlavní město změnilo z ospalého městečka na rozpínající se hromadu chatrčí. Karlisté nejhorší z nich zbouřovali. Na opačné straně města začaly vyrůstat nové. Z malých městeček začala vznikat nová města.

Když se v nich objevil průmysl, původní osadníci se vzbouřili. Utekli před zprůmyslněným životem, neboť o nic podobného nestáli. Král byl sesazen a na otcův trůn byl dosazen nedospělý princ. Cortéz vzal vládu do svých rukou a zotročil všechny, kdo na ni nechtěli doplácet.

Nenazývalo se to otroctví, ale "zadluženost vůči úřadu sociálního zabezpečení". Dluhy však byly dědičné a přenositelné. Mohly být spekulativně kupovány a prodávány a každý si je musel odpracovat.

Během jediné generace byla polovina obyvatelstva zadlužena. V další generaci převýšili otroci množství svobodných lidí. Nakonec se vzbouřili a ze Santiaga se přes noc stal slavný soudní případ.

V kondominálním Velkém senátu podporovaly Spojené státy, postřkované ostatními vládami na Thurstonu a společnostmi, jež nakupovaly ze Santiaga zemědělské výrobky, karlisty, ale nepřiliš přesvědčivě. Sovětští senátoři podporovali republikány, ale nepřiliš přesvědčivě. Kondominální válečné loďstvo dostalo rozkaz uvalit na válečnou zónu karanténu.

Loďstvo mělo pár nových lodí, jež mohlo vyčlenit pro tento účel. Námořníci uzemnili v Santiagu všechna vojenská letadla a vesmírná plavidla a zakázali dovoz jakéhokoliv druhu těžkých zbraní. Jinak bylo Santiago ponecháno samo sobě.

Pro Ligu za humanitu nebylo nikdy obtížné vyslat do Santiaga dobrovolníky, pokud přicházeli beze zbraní. Protože dobrovolníci neměli žádné zkušenosti, liga také hledala profesionální důstojníky, aby je vedli.

Liga samozřejmě odmítala žoldnéře.

XIII.

Peter Owensford seděl v příjemném chládku san-tiagského večera u poškrábaného stolku, jenž mohl docela snadno být dubový, ale nebyl. Kapitán Ace Bartoň přinesl džbán temně rudého vína a posadil se k němu.

"Myslel jsem si, že mě přidělí k technické branži," řekl Peter.

"Mluvíš mandarinsky?" Peter překvapeně vzhledl. Bartoň se zašklebil. "Republikáni najímají techniky z Xanadu. Kvůli karanténě nemáme moc moderního technického vybavení. To málo, co máme, nahradí hordy Číňanů,"

"Takže jsem u pýchoty,"

Bartoň pokrčil rameny. "Musíš bojovat, Pete. Zrovna jako já. Dají ti pak rotu. Tu, kterou jsi přivezl s sebou, a možná další stovku rekrutů. Všichni budou tvoji. Dostaneš také Stromanda jako politického důstojníka,"

Peter se ušklíbl. JK. čemu mně bude?"

Bartoň se nenápadně rozhlédl. "Bud' opatrný," Jeho úsměv zůstal, ale mluvil vážně. "Politrucci jsou u vrchního velitelství daleko populárnější než my. Nezapomínej na to,"

"Pokud já vím, tak vrchní velení není moc kompetentní..."

"Ježíši," zakvílel Bartoň. "Podívej, Pete, za takovéhle řeči by tě mohli zastřelit. Jestli to nevíš, tak tohle není námezdní vojsko řídicí se žoldnéřským kodexem cti. Tohle je vlastenecká válka a uděláš dobře, když na to nebudeš zapomínat,"

Peter zíral na udusanou hliněnou podlahu. Sedával u tohoto stolku každý večer už celý týden a začínal rozumět Bartoňovu cynismu. "Nemám dost bojové zbroje pro své lidi. Ani pro ty, co jsou tady. Říkáš, že mi dají další chlapy?"

"Nová skupina přijíždí zítra. Bez důstojníků. Určitě ti je dají sem. Kam jít? Vojáci musejí dostat výcvik,"

"Výcvik!" odsekl Peter. "Máme dost nemourlonu na výrobu zbroje asi pro polovinu vojáků, ale já jsem jediný v celé rotě, kdo ví, jak se to dělá. Nedostali jsme žádné zbraně, žádnou optiku, žádné vysílačky..."

"Jo, kdo to má dneska lehké," nalil jim Bartoň další sklenici vína. "Co chceš od neindustriální společnosti v karanténě Kondominia?"

Peter se zhroutil do opěradla dřevěného křesla. "No jo, já vím. Ale... nemůžu jim dát ani takový výcvik, na který stačíme. Kdykoliv chlapy shromáždím, Stromand spustí školení."

Bartoň se usmál. "Velitel interbrigády Čermák si myslí, že američtí vojáci mají všivou morálku. Přirozeným způsobem, jak to napravit, je pořádat školení."

"Jejich morálka je všivá, protože neumějí bojovat."

"Dalším Čermákovým řešením problémů s morálkou je střilet defetisty," řekl Bartoň měkce. "Varoval jsem tě, mládenče,"

"Zpropadeně, jediné, co se mi muži v posledním týdnu naučili, je zpívat a které bordely jsou bezpečné,"

"Někteří nezvládli ani to. Dej si ještě skleničku,"

"Díky," přikývl Peter rezignovaně. "Není to špatné víno."

"Správně. Docela dobré, ale ne dost kvalitní na vývoz," řekl Bartoň. "A taková je celá tahle zpropa-dená země, abys věděl. Docela dobrá, ale ne dost dobrá,"

Příštího dne dali Peteru Owensfordovi dalších sto sedm nových branců ze Země. O týden později za- stihl Peter Ace Bartoň u svého oblíbeného stolku v bistru.

Bartoň mu nalil sklenici vína a Peter se posadil. "Vypadáš na to, že potřebuješ skleničku. Myslel jsem, že ti dali rozkaz pokračovat s výcvikem mužstva i po večerech,"

Peter se napil. "Je to pořád stejné, Aci. Samé školení a proslovy. Vypařil jsem se. Bylo jasné, že tam nemám co na práci,"

"To je dost riskantní," řekl Bartoň. Seděli mlčky a Bartoň byl zamyšlený. "Napadlo tě někdy, Pete, že jsi nepotřebný?"

"Chovají se tak ke mně, ale jsem pořád jediný člověk v celé rotě, který má nějaký vojenský výcvik,"

"No a co? Republika tvoje vojáky nepotřebuje. Ne tak, jak ty si myslíš. Hlavní účel dobrovolníků je zaručit, aby u moci zůstala ta správná strana."

Peter seděl zahalen v upjatém mlčení. Slíbil sám sobě, že nebude reagovat zbrkle na nic, co Bartoň řekne. "Tomu nemůžu věřit," hlesl nakonec. "Dobrovolníci přišli odevšad. Nebojují, aby pomohli nějaké politické straně, jsou tady, aby osvobodili lidi,"

Bartoň byl zticha. Po tváři mu tancovalo rudé párátko a na jeho pravidelných rysech se rozprostíral široký úsměv.

"Koukej, vždyť tomu nevěříš ani ty sám," řekl Pe-terovi. "Hele, Pete, uvažoval jsi někdy o tom, kolik prachů vydělávají tam doma ve Státech? Peněz od lidí, kteří mají pocit viny kvůli tomu, že se dobrovolně nepřihlásili?"

"Ne. Tady žádný prachy nevyděláváme. To přece víš,"

"Peníze existují, ale dostávají je technici," řekl Bartoň. "To má alespoň nějaký smysl. Xanadu posílá své ostré mládence skoro zadarmo, a k čemu by bez nich byli takoví blátošlapové, jako jsme my?"

Peter se opřel v křesle. "To potom dostaneme docela dobrou technickou podporu...,"

"Asi tak dobrou, jako mají Donové. Dopřič, to znamená, že žádná strana nebude mít sebemenší výhodu. Kdyby některá skupina získala tímhle způsobem převahu, znamenalo by to, že je po válce, ne? Ale nikdo nemůže obejít kondominiální karanténu, takže jediné, co všichni Donové i republikáni mohou dělat, je zabít jeden druhého puškami, noži a granáty. Ne že bysme těch proklatých granátů měli dost,"

"Nemáme dokonce ani pušky,"

"Ty dostanete. Mezitím si dej pohov. Oznámil jsi na brigádě, že tví muži nejsou připraveni bojovat. Žádal jsi víc zbraní a nemourlonu. Stěžoval sis na Stromanda. To všechno už jsi udělal. Teď drž hubu, nebo tě zastřelí jako defétistu. To je rozkaz, Pete."

"Provedu, pane!"

Nákladáky se vrátily do Tarazony o týden později. Přivezly z Nového Aberdeenu, největšího města Thurstonu, bedny ve tvaru rakví plné pušek a bodáků. Pušky byly konzervovány tukem a nebylo po ruce žádné rozpouštědlo k jejich vyčištění. Většinou se jednalo o kopie automatů Remington model 2045, ale byly tu také nějaké výrobky zbrojovek Krupp a Škoda. Většina mužů nevěděla, jaká munice se do kterých typů používá.

"To nejsou špatné bouchačky," obrátil Bartoň pušky v rukou. "Už jsme měli horší,"

"Já jsem ale neprodělal pořádný výcvik v ostrostře-lecké taktice," stěžoval si Peter.

Bartoň pokrčil rameny. "Nejsou tady žádné elektrické generátory, žádné údržbářské lodě. Pár minometu a raket, jež nestojí za řeč. Žádná přepychová munice. Není tu žádná základna, odkud by se mohlo vypalovat něco složitějšího než chemické prskavky, Pete. Zapomeň na ty srágoři, co ses naučil, a uvědom si to,"

"Ano, pane!"

Ozvala se píšťalka*) a někdo křičel od nákladáků: "Vemte si své saky paky a koukejte padat na palubu!"

"Cože?" Owensford se otočil na Bartoň. "Na palubu kvůli čemu?"

Bartoň pokrčil rameny. "Radši bych měl jít po svém. Možná stěhují celý prapor nahoru, když už máme nákladáky," Měl pravdu. Muži, kteří měli zbroj, si ji oblékli na sebe a každý si natáhl bojovou uniformu ze syntetické kůže. Většina měla prilby, ohavné polokulovité modely zesílené hřebeny na nejvíce zranitelných místech. Několik chlapů své prilby ztratilo, a tak nasedli do nákladních vozů bez nich.

*) Používání píšťalek ve válečném námořnictvu lze vystopovat až do dnů křížových výprav, léta Páně 1248. V Anglii, odkud námořnictvo Spojených států převzalo řadu tradičních prvků, byla bocmanská píšťalka až do doby tudorovské odznakem úřadu Lorda velkoadmirála. Na lodích byla bocmanská píšťalka odznakem funkce hlavního lodmistra, ubytovatele a loďmistru. "Pískání" rozkazů na bocmanskou píšťalku je tradičním způsobem vydávání rozkazů a sdělování informací na palubě lodí a každý námořník musel umět bocmanskou píšťalku používat a musel umět pískat rozkazy. Slouží také pro ceremoniální pískání na palubě při návštěvě velících důstojníků a dalších hodnostářů. (Pozn. překl.)

Konvoj se valil přes pláně do zelené krajiny farmářů. Po setmění se vzduch pod čistou bezmračnou oblohou rychle ochladil. Řidiči pospíchali a jeli bez rozsvícených světel příliš rychle. Peter seděl na zádi vedoucího vozu, kolena tiskl pevně k sobě a zuby mu neovladatelně drkotaly v rytmu otřesů vozidla. Nikdo nemluvil.

Za svítání sesedli v jiném údolí. Kolem nich ležela pošlapaná sklizeň.

"Je tu dobrá půda," řekl vojin Lunster. Zvedl jednu hroudu a rozmělnil ji mezi prsty. "Moc dobrá půda,"

Peterovi to z neznámých příčin zlepšilo náladu. Seřadil muže do tvaru a ujistil se, že každý umí nabít svou zbraň. Potom je všechny nechal vystřelit na rozpadající se vepřovicovou stěnu. Vybral velký cíl, aby se nemohli minout. Přijely další nákladní vozy a vyložily těžké generátory a protitankové lasery. Když se Owensfordovi muži snažili přiblížit k těžkým zbraním, dělostřelci je křikem zahnali zpátky. Zdálo se, že tito vojáci jsou se svými zbraněmi důvěrně obeznámeni, a to bylo povzbuzující.

Každý mluvil tiše, a když kdokoliv zvýšil hlas, bylo to jako výkřik. Stromand se snažil přinutit muže ke zpěvu, ale bez úspěchu.

"Ji to nebude dlouho trvat, co?" zeptal se seržant Roach.

"Počítám, že ne," odpověděl mu Peter, ale nic bližšího nevěděl, a tak se vydal hledat nákladák s proviantem. Chtěl si být jist, že jeho lidé dostanou toho dne dobré jídlo.

Rozkaz dát se na pochod přišel v průběhu večera. Jejich průvodce zašeptal Peterovi do ucha, aby jej následoval, a vyrazili přes neznámou půdu. Tam někde vpředu byli Donové se svou armádou rolnických branců, žoldnéřů a rodinných příslušníků. Peter a jeho rota ještě neušli ani padesát metrů, když u starého stromu na ně někdo zašeptal.

"Všechno bude v pořádku," ozval se ze stínů Stromandův hlas. "Všichni nepřátelé jsou politicky nedospělí. Jejich kovbojové utečou a ti odvedení rolníci zahodí zbraně. Nikdo z nich nemá důvod být loajální,"

"Tak proč ta válka, k čertu, trvá už tři roky?" zašeptal někdo za Peterovými zády.

Peter počkal, až se od stromu hodně vzdálili. "Roa-chi, to nebylo chytré. Stromand tě dá zastřelit pro defétismus."

"Kdyby to chtěl zkusit, to by byl pěkný brajgl, poručíku. Hej, chlape, zvedej pořádně nohy. To chceš sletět do té

rokle?"

"Tiše," napomínal je průvodce. Pokračovali v nočním pochodu, dolů ze svahu, potom vzhůru do dalšího, kolem mužů zakopaných na úbočí. Nikdo nepromluvil.

Peter si všiml, že kráčí podél zbytků kolejí. Většina pražců byla pryč a kolejnice také zmizely. Nakonec se průvodce zastavil. "Zakopejte se tady," zašeptal. "Ať žije svoboda,"

"No pasaran!" odpověděl Stromand.

"Prosím vás, buďte zticha," naléhal průvodce. "Jsme na doslech od nepřítele,"

"Aha," hlesl Stromand. Průvodce se otočil k odchodu a politruk se chystal jej následovat.

"Kam jdete?" zeptal se jej hlasitým šeptem desátník Grant.

"Podat hlášení majoru Harrisovi," odpověděl Stromand. "Velitel praporu by měl vědět, kde jsme,"

"To my taky," ozval se nějaký hlas.

"Kdo to byl?" chtěl vědět Stromand. Jedinou odpovědí bylo hlasité uprdnutí.

"Ten zkurvysyn na to nemá právo," ozval se hlas vedle Petera.

"Kdo je tam?"

"Rotwasser, pane," Rotwasser byl rotní běžec. Jako posel měl titulární hodnost monitora, ale nevelel žádnému manipulu. Místo toho vyřizoval Owensfordovi stížnosti mužstva.

"Já se dokážu obejít bez politruka lépe než bez kohokoliv jiného," zašeptal Peter. "Tebe potřebuji tady, ne vzadu na praporu. A teď se začneme zakopávat,"

Na úpatí kopce bylo chladno, ale kopáním se muži zahřáli. Úsvit přicházel pomalu a nepřinášel žádné oteplení. Peter vytáhl svůj dalekohled zesilující světlo a pečlivě prohlížel krajinu před sebou. Dalekohled byl dárkem od matky a představoval jediný dobrý optický přístroj v rotě.

Krajina se členila na malé strmé hřebeny a údolíčka. Ailan Roach si lehl vedle Owensforda a tiše zapískal. "Obsadíme ten hřeben před námi, potom přesně ten samý za ním. A další. Tímhle způsobem nikdo tuhle válku nevyhraje...,"

Owensford mlčky přikývl. V údolí pod nimi byly stromy, pomerančovinky a datlovníky dovezené ze Země a zkřížené s místními ovocnými stromy, jako by nějaký obr rozsypal všude kolem semena. Mezi stromy bylo vidět rozstřílené zbytky bíle omítnuté vepřovicové rolnické chalupy.

Cink! Něco, co mohlo být sršněm, ale nebylo, zabzučelo zlostně Peterovi nad hlavou. Z dálky přes údolí se ozvalo duté prásknutí a potom další zlostná zabzučení. Ze země vyletovaly spršky hlíny.

"K zemi," vykřikl Peter.

"O co jim jde, chtějí nás zabít?" zakřičel Ailan Roach. Ozval se výbuch smíchu. "Pane, proč proti nám v noci nepoužili infračervené zaměřovače? V té zimě jsme museli třet jako..."

Peter pokrčil rameny. "Možná, že žádné nemají. My je taky nemáme."

Muži, kteří odbyli své zákopy, je teď prohlubovali a vršili vykopanou hlínu v násep před sebou. Při práci se smáli. Byla to dost ubohá technika a Peter se obával dělostřelby, ale nic se nestalo. Nepřítel byl vzdálený asi čtyři sta metrů přes údolí, rozmístěný na úbočích hřebenu shodného s tím, jež držel Peter. Žádná pýchota na světě by nedokázala obsadit kterýkoliv z těchto hřebenů útokem přes údolí. Obě strany byly v bezpečí, dokud se tu neobjeví něco těžšího.

Na jejich postavení bylo zaměřeno jedno velkorážní dělo. Střílelo na všechno, co se pohnulo. Byl tam i laser s několika zrcadly, jež se dala mezi záblesky přestavět. Sám laser byl bezpečný. Rovněž tak i zrcadla, protože monarchisté nikdy nevypálili dvakrát ze stejného místa.

Muži se snažili dělo zasáhnout, jakož i zrcadla, dokud jim Peter nenařídil přestat plýtvat municí. Ale z hlediska morálky stejně nebylo dobré jen tak ležet a nestřílet v odvetu.

"Vsadím se, že bych dokázal to zasrané dělo najít," řekl desátník Bassinger Peterovi. "Mám nejlepší oči v rotě,"

Peter si v duchu vybavil Bassingerův záznam. Dvě bývalé ženy a s každou jedno přiznané dítě. Stal se dobrovolníkem poté, co léta pracoval v Brooklynu jako pojišťovák. "Tu věc nemůžete zahlédnout,"

"Ale můžu, poručíku. Půjčte mi svůj dalekohled, určitě ho zahlédnu,"

"Dobrá. Buďte opatrný. Střílejí po všem, co zpozorují."

"Jsem opatrný."

"Nech mě podívat, človče!" křičel někdo. Tri muži se shlukli v zákopu kolem Bassingera. "Nech nás podívat!" "Nebud' srab, my se chceme taky podívat!" "Soudruhu, nech nás podívat..."

"Jděte odsud," hromoval Bassinger. "Slyšeli jste poručíka, je to nebezpečné dívat se přes násep."

"A co ty?"

"Já jsem pozorovatel. Kromě toho já jsem opatrný." Doplazil se do postavení a vyhlížel malou škvírou, již vyrobil v hlíně před sebou. "Podívejte, je to bezpečné. Myslím, že to vidím..."

Bassingera to odhodilo na protější stěnu zákopu. Zasypano jej rozbité sklo a přestal dýchat v okamžiku, kdy uslyšel ránu, jež jej zasáhla mezi oči.

Toho dne to ještě dvěma mužům odstřelilo prsty na nohou a museli být evakuováni.

Na kopci leželi týden. Každou noc ztratili pár dalších lidí v důsledku drobných poranění, jež pravděpodobně nemohla být způsobena nepřítelem. Potom nechal Stromand zastřelit družstvem vojenské policie ze štábního velitelství dva muže se zraněním chodidla.

Zranění ustala a rozmrzeli chlapi leželi v zákopech, dokud nebyla rota vystřídána.

Strávili dva dny v městečku nedaleko fronty, potom byli důstojníci svoláni k poradě. Přednášející důstojník měl silný akcent, avšak německý, nikoliv španělský. Instruktáž byla určena Američanům, a tak probíhala v angličtině.

"Provádět celkový útok. Všichni mezinárodní dobrovolníci okamžitě přesunovat. Použít infiltrační taktiky."

"Co to znamená?" chtěl vědět kapitán Bartoň.

Štábní důstojník se zatvářil ublíženě. "Až prolomit jejich linie, jít přímo k jejich technickým postavením a rozbít je. Až to provést, tak být po válce."

"Kde jsou jejich vojáci z technického zabezpečení?"

"To se dozvědět, až prolomit jejich linie,"

Zbytek instruktáže nedával Peterovi žádný smysl. Když byli propuštěni, přidal se na odchodu k Bartoňovi. "Prohlížel sis svůj úsek fronty?" zeptal se Bartoň.

"Jak jen to šlo nejlíp," odpověděl Peter. "Nemáš nějakou slušnou mapu?"

"Ne. Jenom staré kondominální družicové fotografie a pár skic. Nic lepšího, než máš ty,"

"Co se dá rozeznat, tak vypadá špatně," řekl Peter. "Je tam olivový háj a potom nějaká proláklina, do níž nevidím. Mají tam kryt?"

"Radši tam vyšli hlídku a zjisti to."

"R vysílání hlídek musíte mít svolení velitele praporu," ozval se za nimi přísný hlas.

"Měl byste se zbavit toho zvyku plížit se za lidmi, Stromande," řekl Bartoň. "Jednoho dne někdo nepozná, že jste to vy," Pohlédl dotčeně na Petera. "Raději požádej o svolení,"

Major Harris řekl Peterovi, že brigáda hlídky zakázala. Bude nutný moment překvapení a hlídky by mohly nepřítele upozornit na chystaný útok.

Když se vracel zpátky ke své rotě, Peter si uvědomil, že Harris byl právním zástupcem strany osvobození, ještě než dobrovolně narukoval do Santiaga.

Měli vyrazit druhého dne dopoledne. Noc byla příliš dlouhá. Muži svírali zbraně a šeptem se bavili. Někteří z nich kreslili v blátě zákopů nesmyslné grafy. Asi uprostřed noci dorazilo k rotě čtyřicet nových dobrovolníků. Neměli žádnou jinou výzbroj než pušky a opustili přístavní město přede dvěma dny. Většina z nich přicházela z planety Churchili, a protože mluvili anglicky a jejich vozidla mířila do tohoto sektoru, byli přiděleni k nim.

Major Harris svolal ráno důstojníky. "Technikům z Xanadu se podařilo sehnat nějaké rakety," řekl jim. "Vypálí je na Dony, ještě než vyrazíme. Owensforde, vy se dáte na pochod poslední. Zastřelíte každého chlapa, který neodejde před vámi,"

"To je moje práce," protestoval Stromand.

"Chci, abyste vy byl v čele," řekl Harris, "Bombardování začne v osm patnáct. Máte všichni vhodné hodinky?"

"Ne, pane," řekl Peter. "Moje hodinky ukazují jenom pozemský čas..,"

"Krucifix," sakroval Harris. "No tak dobře, čas na Thurstonu je o 1,08 pozemské hodiny delší. Budete si to muset z toho vypočítat..," Zatvářil se zmateně.

"To nebude problém," ujistil ho Peter.

"Cukej, takže zpátky na svá stanoviště."

Hodina nula proběhla bez jediného signálu. Uplynula další hodina. Potom začala střílet republikánská brigáda na severu a pár mužů vyběhlo ze svých děr a přesunovalo se terénem údolí.

Jakmile nepřítel zahájil palbu, zbarvily hřebeny za jeho zády poryvy palby a záblesky zrcadel. Republikánští vojáci byli postříleni a těch několik, kteří nebyli zasaženi, se spěchalo ukrýt do zákopů.

"Střeleckou podporu!" řval Harris. Owensfordovo kvákadlo vydávalo nesrozumitelné zvuky, účinně rušené stejně jako veškeré elektronické přístroje, jež Peter viděl v Santiagu, ale slyšel, že rozkaz obíhá zákopy. Jeho rota vypálila na nepřítele a monarchisté palbu opětovali.

Za pár minut bylo jasné, že údolí ovládl nepřítel. Za nepřátelskými liniemi vylétlo několik velikých raket a udeřily nazdařbůh do republikánských postavení. Na obloze se křížovaly další záblesky, když technici z Xanadu nepřátelské rakety zaměřili a zahájili odvetnou palbu. Nakonec střelba ustala kvůli nedostatku cílů.

Bylo přesně jedenáct hodin, když Peter zahlédl sérii výbuchů osvětlujících okraj monarchistických valů. Další vlna raket se přelila přes nepřítele a republikáni na severu šli znovu do útoku.

"Připravte se vyrazit!" křičel Peter. Čekal na rozkazy.

Uplynula skoro minuta ticha. Na nepřítele už žádné rakety nedopadaly. Potom se protějščí hřeben znovu rozzářil ohněm a republikáni začali sestupovat anebo se hrabat zpátky do svých postavení.

Na Peterově kvákadle se ozval poplašný signál a Peter přiložil přístroj k uchu. S překvapením naslouchal nekódované konverzaci. Někdo z velitelství chtěl mluvit s majorem Harrisem.

"Republikáni již postoupili půl kilometru. Jsou ma-sakrování, protože jste je nepodpořil těmi svými drahocennými Američany."

"Hovno!" Harrisův hlas neměl v miniaturním reproduktoru žádnou barvu. "Republikáni už jsou zpátky ve svých dírách. Útok ztroskotál,"

"Neztruskotal. Musíte ukázat, co dokáže vysoká morálka. Vaši muži jsou všichni dobrovolníci. Mnozí z republikánů jsou odvedenci. Jděte jim příkladem,"

"Ale já vám říkám, že útok ztroskotál,"

"Majore Harris, jestli se vaši muži nepohnou do pěti minut, pošlu vojenskou policii, aby vás zatkla jako zrádce,"

Z přístroje se ozývalo už jenom nahodilé kvičení a chrapot, potom se ozvala píšťalka a do zákopů byl předán rozkaz "Vyrazit".

Peter se pohyboval od jednoho okopu ke druhému. "Ven a na ně. Jarvisi, jestli odrůd nevylezete, zastřelím vás. Vy tři padejte," Viděl, že Allan Roach dělá totéž.

Když došli na konec linie, Roach se na Petera ušklíbl. "Mimo nás už nikdo jiný nezůstal, že jo?"

"Teď do toho půjdeme taky," Plazili se kupředu, podél okraje prohlubně, jež je ukrývala. Deset metrů před sebou uviděli nehybně ležícího majora Harrise.

"Praporu teď velí kapitán Bartoň," řekl Peter.

"To bych rád věděl, jestli o tom ví? Vezmu si na starost levou stranu, pane, a budu je dál popohánět, souhlasíte?"

"Ano," "Teď byl víc sám než kdykoliv předtím. Proběhl olivovým hájem, našel tam nějaké chlapy a nepřestával je hnát před sebou. Z nepřátelské strany se neožývala skoro žádná střelba. Postoupili padesát metrů, potom sto a dosáhli vrcholu, sestupujícího do další prohlubně. Byla to stará vinice. Pahýly vinných keřů dosahovaly na zem jako ruce starých žen.

Byli dost hluboko v proláklíně, když Donové začali pálit.

Čtyři z nováčků z Churchilla byli těsně před Owens-fordem. Když salva zasáhla jejich prohlubeň, zalehli v perfektní formaci. Peter se doplazil dopředu k nim, aby je pochválil, jak skvěle zvládli pořadový drill. Všichni čtyři byli mrtví. Byli třicet metrů hluboko v proláklíně. Před nimi byla síť rudých čar, křížujících se metr nad zemí. Tohle už viděl ve vojenské akademii: proplétající se trasy křížové palby řízené laserovými paprsky. Teoreticky by technici z Xanadu měli být schopni určit polohu zrcadel, dokonce i generátorů elektřiny, ale síť se nad zemí vznášela neporušená.

Někteří chlapi nevěděli, co to je, a zaútočili. Po chvíli ležela na okraji prolákliny hradba mrtvých mužů a chlapců. Nikdo nebyl schopen postupovat. Odstřelovači si začínali vybírat nehybné figury, jakmile se snažily pohnout. Peter tam ležel a uvažoval, jestli některá z rot dokázala postoupit. Většina jeho lidí se snažila najít kryt za těly mrtvých kamarádů. Jeden po druhém jeho vojáci umírali, jak tam leželi nekrytí v jasném slunečním svitu v umírajícím vinohradu.

O něco později odpoledne začalo pršet. Nejdřív prvních pár kapek, potom silněji, a nakonec se rozpoutala bouřka, jež znemožnila jakékoliv pozorování. Chlapům, kteří se dokázali plazit, se podařilo dostat se zpátky do okopů. K ústupu nedal nikdo rozkaz.

Peter našel malou skupinku lidí a poslal je zpátky přinést raněné. Bylo těžké přinutit lidi vrátit se do prolákliny, dokonce i v zuřící dešťové bouři, a musel jít s nimi, jinak by se ztratili v bahně a temnotě. Nakonec už žádné další raněné najít nedokázali.

Zákopy skýtaly obraz pekelných jatek v krvavém bahně. Muži padali do okopů a leželi na místě, kam se skáceli, příliš unavení a vyčerpání, aby se mohli pohnout. Některé z raněných v tom blátě zemřeli, další padali na ně a šlapali naslepo po ležících tělech, protože nikdo neměl sílu je odtáhnout. Několik hodin byl Peter jediným důstojníkem celého praporu. Rota byla jeho a muži mu říkali kapitáne.

Uprostřed odpoledne se v zákopech objevil Stro-mand nesoucí batoh.

Bylo to neuvěřitelné, ale Allan Roach byl nezraněn. Ohromný zápasník zastoupil Stromandovi cestu. "Co to má znamenat?" ohradil se politruk.

Roach se nepohnul. "Když jsme šli do útoku, vy jste tiskl letáky?"

"Měl jsem své rozkazy," odsekl Stromand. Nervózně se velkému seržantovi vyhnul. Rukou svíral pažbu pistole.

"Roachi," řekl Peter odměřeně. "Pomozte mi s raněnými, prosím vás,"

Roach nerozhodně stál. Po chvíli se otočil k Pete-rovi. "Ano, pane!"

Za svítání měl Peter osmdesát mužů schopných držet linii. Donové by neměli s obsazením jeho pozice žádné problémy, ale byli podivně klidní. Peter obcházel jeden okop po druhém a snažil se své muže spočítat. Dvě stě zraněných poslal do týlu. Dokázal napočítat sto třicet mrtvých. To znamenalo devadesát čtyři nezvěstných. Mrtvých, uprchlých, pohřbených v bahně; nevěděl.

Nebyl to žádný generální útok. Velitel interbrigády měl za to, že to bude skvělá příležitost ukázat, co dokáže morálka.

Nestalo se tak, nuže dobrá.

Velitelství republikánů zuřilo. Válka byla ve slepé uličce, což znamenalo, že lepší síly Donů zvolna rozemelou republikány na prach.

V zoufalství vyslalo velitelství velkou skupinu stabilizovat frontu na jihu. Předchozí útok byl naplánován do posledního detailu. Tento měl záviset výhradně na překvapení. Zbytky Peterovy jednotky byly posíleny částmi ostatních formací a čerstvými dobrovolníky, poslanými proti nepříteli.

Cílem bylo zemědělské centrum zvané Zaragoza, městečko posazené uprostřed olivových hájů a vinohradů. Peterova kolona se sunula háji směrem k městu.

Překvapení bylo naprosté a bitva byla krátká. Přivaly palby, rychlý útok a nepřítel se stáhl. Spojení nestálo za nic, ale zdálo se, že Peterova skupina postoupila dále než ostatní. Byli předvojem svobody na jihu.

Pochodovali mezi jásajícími davy. Peterovi vojáci vypadali jako hasroši, ale matky zdvíhaly své děti, aby viděly osvoboditele. Trochu to všemu dávalo smysl: stupidité generálů, žáru a prachu a zimě a blátu a všemu — všemu, na co v okamžiku vítězství zapomínali.

Za nimi pochodovaly další jednotky, ale Peterova rota se ubytovala na okraji města. Příštího dne bude armáda postupovat dál. Jestli se z toho vyvine

pohyblivá válka, vybojovaná v rychlých bitvách rychle se přesunujících mužů, může se ještě vyhrát. Určitě, říkal si Peter, určitě na ně lidé ze Santiaga čekali. Měli podporu obyvatelstva. Jak dlouho se Donové ještě mohou udržet?

Těsně před svítáním uslyšeli ve městě střelbu.

Poslal svoji strážní četu poklusem prашnými ulicemi mezi d'olíčkovanými vepřovicovými baráky na hlavní náměstí. Byla tam vojenská policie.

"Nikdy jsem neviděl tak pěkné vojáčky," řekl Allan Roach.

Peter přikývl.

"Kapitáne, kde podle vás vzali na nablýskané boty? A ty nové pušky! My jsme snad nikdy neměli pro vojska takovou výzbroj, ale policajti toho mají vždycky víc než dost..,"

U úpatí kostelní zdi ležela skupinka tel. Kněz, starosta a tři mladí muži. "Monarchisté. Karlisté," šeptal někdo. Některé z obyvatel městečka na mrtvolu plivali.

Vedle jednoho z mrtvých se krčil stařík. Choval hlavu mládence v rukou a mezi prsty mu tekla krev. Upřel na Petera tupý pohled: "Proč jste tady?" zeptal se. "Neexistují bohatší světy, které byste mohli dobývat?"

Peter se odvrátil bez odpovědi. Nevěděl, co by na to odpověděl.

"Kapitáne!"

Petera probudil naléhavý šepot Allana Roache.

"Kapitáne, dolů po proudu se něco pohybuje. Donové to nejsou. Je s nimi pan Stromand, asi pět chlapů. Důstojníci, zdá se mi, že z velitelství,"

Peter se zpřímá posadil. Neviděl Stromanda od toho katastrofálního útoku tři sta kilometrů na severu. Ten chlap by nevydržel v boji se svými bývalými soudruhy víc než pět minut. "Nějaký jiný známý?"

"Albers, nikdo jiný. Volal na mě,"

"Tak jdeme zjistit, co chtějí. Ticho, Allane," Pohybovali se nehlučně v horké noci. Co dělají štábní důstojníci v jeho rotním sektoru, blízko předvoje postupujících republikánských sil? A proč mu nezavolali?

Sledovali skupinku dolů korytem téměř vyschlého potoka k městským hradbám. Když se jejich kořist zastavila, přikradli se blíže, až na doslech.

"Asi tady," ozval se Stromandův mentorský hlas. "To bude dokonalé,"

"Kolik mít času?" Peter rozeznal německý přízvuk štábního důstojníka, který jim dával instrukci před bojem. Další hlas byl ještě větší šok.

"Dvě hodiny. Dost času, ale musíme sebou hodit," Byl to velitel interbrigády Čermák, zástupce vrchního velitele dobrovolnických sil. "Je to načasované?"

"Ano."

"Ani hnout!" vystoupil Peter ze stínu. Mířil na skupinku puškou. Allan Roach se od něj rychle vzdálil, aby jej mohl kryt. Jido jste?"

"Vy víte, kdo jsme, Owensforde," vyštěkl Stromand.

"Ano. Co tady děláte?"

"Do toho vám vůbec nic není, kapitáne," odpověděl Čermák. "Nařizuji vám vrátit se do svého rotního prostoru a nechat si pro sebe, že jste nás tu viděl,"

"Za minutku. Majore, jestli nepřestanete natahovat ruku po pistoli, seržant Roach vám ustřelí hlavu. Allane, podívám se, co to nesou. Kryj mě,"

"Jasně,"

"To nemůžete!" Německý štábní důstojník vykročil k Peterovi.

Owensford reagoval automaticky. Puška zasáhla Němce perfektním zvedákem zespodu do brady. Chlap padl s přiskrčeným zasténáním na zem a zůstal nehybně ležet. Všichni strnuli na místě.

"To je zajímavé, kapitáne," ozval se Allan Roach. "Mám dojem, že se víc bojí, aby je neslyšela naše strana než nepřítel,"

Peter si dřepel vedle přístroje, jež připevnili k hradební zdi. "To je nějaký druh bomby, podle časovačů... Ježíši!"

"Co je, kapitáne?"

"Atomová bomba," řekl Peter zvolna. "Chtěli tady nechat atomovou bombu. Má vybuchnout za dvě hodiny, říkali jste?" otázal se již konverzačním tónem. Myšlenky mu vířily, ale nedokázal najít žádné vysvětlení. A byl ohromen, jak klidný se cítí. "Proč?"

Nikdo neodpověděl.

"Proč vyhodit do vzduchu jedinou postupující sílu v celé republikánské armádě?" zeptal se Peter ohromeně. "To přece nemohou být zrádci. Donové to přece nemohou dostat takhle zadarmo... Ale...Stromande, není tady na oběžné dráze nová kondominální válečná loď? Nové jednotky válečného loďstva, aby zarazily tuhle válku?"

Další mlčení.

"Co to má znamenat?" zeptal se Allan Roach. Jeho puška se ani nehnula a v hlase mu zazníval podrážděný tón. "Proč používat atomovku na vlastní lidi?"

"Zákaz," hlesl Peter. "Jediná věc, kterou Kondominium prosadilo. Žádné atomovky," Stěží si uvědomoval, že mluví nahlas. "Inspektoři Kondominia uvidí, že předvoj republikánského vojska byl zničen atomovou zbraní a budou si myslet, že to udělali Donové. Oni jsou jediní, kdo z toho můžou profitovat. Takže Kondominium vyhladí karlisty a tihle parchanti tady zůstanou u moci, až loďstvo odletí. Tak je to, že ano? Čermáku? Stromande?"

"Samozřejmě," řekl Stromand. "Tak pojdte s námi, vy blázne. Nechte tu zbraň na místě. Je nám líto, že jsme neuvážili, že vás můžeme do plánu zasvětit, ale je to moc důležité... Znamená to vítězství ve válce,"

"Za jakou cenu?"

"Za nízkou. Jeden prapor vojáků a jedna vesnice. Každý týden je zabito víc lidí. Vcelku nekrvavé vítězství,"

Allan Roach si znechuceně odplivl. "Jestli tohle je svoboda, tak já ji nechci. Zeptali jste se někoho z nich?" mávl rukou směrem k městečku.

Peter si vybavil jásající davy. Sehnul se k bombě a pečlivě si ji prohlížel. "Je v tom nějaká finta, jak ji zajistit? Jestli ano, tak nezapomeňte, že stojíte stejně blízko jako já,"

"Počkejte," zakřičel Stromand. "Nedotýkejte se toho, nechte to, pojdte s námi. Budete povýšen, stanete se hrdinou hnutí..."

"Zajistíte ten krám, nebo se o to pokusím sám," řekl Peter. Natáhl závěr a čekal.

Po chvilce se Stromand sehnul k bombě. Nebyla větší než kufík. Vyndal z kapsy klíček, zasunul jej a přetočil číslice.

"Teď je bezpečná."

"Vsak já se podívám," řekl Peter. Nahnul se nad zbraní. Ano, do středu bomby byla zasunuta velká železná závora a

rozbušky tak byly odděleny. Při prohlídce zbraně došlo za jeho zády k nějakému rozruchu.

"Stůj!" vykřikl Roach. Zvedl pušku, ale politruk Stromand už zmizel ve tmě. "Já ho chytím, kapitáne," slyšeli praskot větví v nedalekém olivovém háji.

"Ne. Nikdy ho nechytíš. Ledaže bys kolem toho udělal velký kravál. A kdyby se ta historka rozšířila, tak je celá republikánská věc v háji,"

"No vida, už začínáte být inteligentnější," řekl Čermák. "Proč nás teď nenecháte dokončit plán?"

"To bych musel být proklet," odsekl Peter. "Vypadněte odtud, Čermáku. A vemte si s sebou i tuhle zdechlinu. A jestli na mě a na seržanta hodláte poslat vojenskou policii, tak si buďte jist, že se tahle zatracená historie proflákne — a bomba se dostane do rukou kondominiálních inspektorů. Nemyslete si, že bych to nedokázal zařídít," Čermák zavrtěl hlavou: "Děláte chybu, mladíku..." "Chyba je, že vás nechá jít," ozval se Roach. "Proč ho nezastřelíte, kapitáne? Anebo mu můžu podříznout krk?"

"To by nemělo smysl," řekl Peter. "Jestli ho Čermák nezastaví, tak se Stromand vrátí s vojenskou policií. Ne, necháme je jít,"

XIV.

Peterova rota postoupila v následujících třech dnech o třicet kilometrů. Vojáci překročili údolí s jeho vyschlými řekami písku a rychle postupovali nízkými křovisky na druhé straně. Byli zastaveni na vrcholku hřebene.

Všude kolem nich vybuchovaly rakety a dělostřelecké granáty. Nebylo proti komu bojovat, pouze na vzdáleném hřebeni byl neviditelný nepřítel a dělostřelba bušila do jejich postavení tři dny.

Nepřátelská palba je zdržovala, zatímco zář a žár thurstonského slunce je trestaly. Muži dostávali sněžnou slepotu a kamkoliv se podívali, viděli jenom jednu barvu: palčivě žlutou. Když tráva a stromy vzplanuly, stěželi dokázali poznat rozdíl.

Když jim došla voda, ustoupili. Nedalo se nic jiného dělat. Utekli zpátky přes údolí, za pozice, jež dobyli, a zastavovali se, jen aby nechali projít další jednotky, zatímco zajišťovali silnici. Sedmého dne, když ji opustili, byli zpátky v místě, odkud vpadli do údolí.

Neexistovala žádná organizace. Peter byl jediným důstojníkem mezi 172 muži praporu, který neměl ani velitele, ani štáb. Jenom 172 mužů příliš unavených na to, aby je to trápilo.

"Máme každopádně alespoň jednu noc," řekl Roach. Seděl vedle Petera a vyndal cigaretu. "Poslední tabák v praporu, kapitáne. Vezmete si?"

"Ne, díky. Nech si ji celou,"

"Celá noc k odpočinku," opakoval Roach. "To vypadá jako věčnost, celá noc a nikde nikdo, kdo by na nás střelil,"

O patnáct minut později Peterovo rádio zavřískalo. Napínal uši, aby ve zmeti statických poruch a dalších stanic zachytil rozkazy. "Svolej chlapy," nařídil Peter, když relace skončila.

"Jde o tohle," řekl jim. "Pořád ještě držíme Zara-gozu. S městem nás spojuje úzký koridor, a pokud se tam někdo nevtěsná, aby jej držel otevřený, tak tu díru ztratíme. Jestli k tomu dojde, tak přijdeme o všechny pozice a o celé údolí," "Kapitáne, to po nás nemůžete chtít!" Nikdo tomu nemohl uvěřit. "Jít tam zase zpátky? K tomu nás nemůžete nutit!"

"Ne. Nemůžu vás nutit. Ale vzpomínáte si na Zara-gozu? Vzpomínáte si, jak nás lidé zdravili, když jsme tudy pochodovali? Je to naše město. Nikdo jiný ty lidi neosvobodil. My jsme je osvobodili. A nikdo jiný jim taky nepomůže, aby si svobodu udrželi. Žádné další posily. To je v tom necháme?"

"To nemůžeme," přidal se Allan Roach. "Musíme to zmáknout. Jdu s vámi, kapitáne,"

Jeden po druhém se zvedali na nohy. Roztáhnutá kolona pochodovala dolů z hřebene, z chladných výšin, kde voda byla dostupná, dolů do údolí písečné řeky.

Ráno byli půl kilometru od města. Republikánské jednotky proudily cestou směrem k nim. Ostatní utíkali olivovými háji, lemujícími obě strany cesty. "Tanky!" zařval někdo. "Tanky přijíždějí!" Bylo příliš pozdě. Nepřátelské obrněnce objely Za-ragozu a rychle se k nim přibližovaly. Donská péchota postupovala rychle za tanky. Peter spolkl hořkou pachut' v ústech a nařídil lidem, aby se zakopali mezi olivovníky. Schylovalo se k jejich poslední bitvě.

Za hodinu byli obklíčeni. Dvě hodiny utekly v nesmyslném boji o udržení háje. Tanky již dávno minuly jejich postavení, ale nepřítel byl stále kolem nich. Potom střelba ustala a nad hájem se rozhostilo ticho.

Peter se připlazil k okraji svého obranného pásma — nějakých sto metrů, ne více. Neměl už ani padesát mužů.

Allan Roach ležel v mělké díře na jednom křídle. Částečně ho zakrývaly zralé olivy, setřesené ze stromů, a když se Peter přiblížil, seržant se zasmál. "Člověk se v tom cítí jako salát," řekl a smetl přitom pár oliv. "Tak co uděláme, kapitáne? Proč myslíte, že přestali střílet?"

"Kdo si počká, ten se dočká,"

Netrvalo to dlouho. "Vzdáte se?" ozval se hlas.

"Komu?" chtěl vědět Peter.

"Kapitánu Hansi Ortovi, druhá frýdlandská obrněná péchota,"

"Žoldnéři," sykl Peter. "Jak se sem dostali? Kondominium přece mělo udržovat karanténu..."

"Vaše postavení je beznadějně a svým soudruhům nepomůžete, když ho budete držet," křičel hlas.

"Zabráníme vám ve vstupu do města!" zakřičel Peter v odpověď.

"Jenom na chvíli. Můžeme se tam dostat z druhé strany, kdy se nám zachce. Tak co, vzdáváte se?"

Peter se podíval beznadějně na Roache. Uvědomoval si mlčení mužstva. Nikdo se neozval a Peter byl na ně hrdý. Ale nemám na vybranou, uvědomil si. "Ano," zakřičel.

Frýdlandané měli na sobě tmavě zelené uniformy a ve srovnání s Peterovými hastroši vypadali velice vojensky.

"Žoldnéři?" zeptal se kapitán Ort.

Peter otevřel ústa, aby dal zamítavou odpověď. Přerušil ho nějaký hlas. "Samozřejmě, že jsou to žoldnéři," Přiblíhal se k nim Ace Bartoň.

Ort si je podezřívavě prohlížel. "No tak dobře. Přejete si s nimi promluvit, kapitáne Bartoňe?"

"Jasně. Já vás o pár z nich připravím," odpověděl Bartoň. Čekal, dokud důstojník nebyl z doslechu. "Málenť's to poslal, Pete. Kdybys prozradil, že jste dobrovolníci, Ort by vás vydal Donům. Takhle si vás nechá. A věř mi, buď rád, že budete u něj,"

"Co tady děláš?" dožadoval se Peter.

"Zajali mě na severu," řekl Bartoň. "Tihle mládenci. V týlu je verbíř Falkenbergovy legie. Podepsal jsem a poslali mě najít dalších pár dobrých chlapů. Jestli se chceš přidat, tak můžeš. Vypadneme z téhle planety příští týden. A samozřejmě tady už nebude žádný bojování,"

"Už jsem ti řekl, že nejsem žádný žoldák..."

"A co jsi?" zeptal se Bartoň. "Máš něco, k čemu se můžeš vrátit? Nejlepší, v co tady můžeš doufat, je internace. Ale nemusíš se rozhodnout hned teď. Pojď s námi zpátky do města." Procházeli olivovými háji k hradbám Zaragozy.

"Přihlásil ses ke službě Kondo-miniu, ne?" řekl Bartoň. Nebyla to otázka.

"Ano. Ale ne abych byl jedním z Falkenbergo-vých..."

"Copak si myslíš, že to tady zůstane v míru, až kondominiální loďstvo vypadne?"

"Ne. Ale já si chci svoje války vybírat sám."

"Ty chceš bojovat za nějakou věc. To jsem já chtěl taky. Teď jsem rád, že mám co mám. Zapamatuj si dvě věci, Pete. V jednotce, jako je Falkenbergova, si nevybíráš své nepřátele, ale nikdy nemusíš porušit své slovo. A jak teď chceš vůbec žít?"

Na to neměl žádnou odpověď. Pokračovali v chůzi.

"Někdo tu musí udržovat pořádek," řekl Bartoň. "Přemýšlej o tom,"

Došli do města. Frýdlandští žoldnéři sem nevstoupili. Teď se blížili monarchisté pochodující pořadovým krokem. Boty měli špinavé a uniformy roztrhané, takže se moc nelišili od zbytků Peterovy rot.

Když vešli do městských bran, začali lidé v městečku vybíhat z domů. Zaplnili obě strany ulice. Když karlisté vstoupili na hlavní náměstí, začaly bouřlivé ovace.

Lysander vyprázdnil sklenici. Džbán byl prázdný. "To tedy byl ale příběh, kapitáne. Jedna věc mě zajímá — co jste udělal s tou atomovou bombou?" "Vydal jsem ji Falkenbergovi," "A on...?"

"Ať se propadnu, jestli mám o tom ponětí," "V každém případě major Bartoň ji nemá," ujistil se Lysander.

"Uvědomte si, že tohle všechno se přihodilo před dvanácti lety. Kdyby si Bartoň myslel, že potřebuje atomovku, tak už by ji měl,"

"Dvanáct let a vy si ho stále ještě vážíte," "Pochopitelně. Na tenhle boj se moc netěším," "Možná k žádnému nedojde," řekl Lysander. "Plukovník Falkenberg říkal guvernérů Blainovi, že tohle je politická záležitost a měla by být vyřešena politickými prostředky,"

"Doufám, že se nemýlí, ale Ace se lehko nevzdá,"

"Samozřejmě tu existuje jedno snadné řešení..."

"Ano?"

"Prostě se zmocnit té sklizně, kterou ukrývají,"

"To by pomohlo, samozřejmě," usmál se Owensford pod vousy. "Ale tohle Ace ví stejně jako my. V ukrývání věcí je zatraceně obratný. Rottermill ždímal z lidí krev kvůli družicovým fotkám, ale dosud mají starou bačkoru,"

"Nemůžete některého z těch plantážníků podplatit?"

"To už se zkoušelo. Oni ten úkryt také neznají. Bartoň jim zjevně oznámil jenom místo dodání a jeho vojáci to od nich převzali,"

Lysandrovu duševnímu soustředění večerní líkér příliš neprospěl. Zamračil se. "Musí to být přece pěkně velké místo. I když to je stěsnané, tak to jsou pořád tuny materiálu. To se lehko neschová,"

"Asi ne. Ale jim se to podařilo."

Lysander zavřel dveře a opřel se o ně. Pokojová světla ignoroval. Šedý úsvit mu stačil, aby nevrázel do nábytku, a navzdory Owensfordově zázračné medicíně bílé světlo bylo víc, než byl ochoten snášet. "Spát," mumlal si. Stáhl ze sebe tuniku a kalhoty, hodil je přes křeslo a doklopýtal do postele.

Někdo v ní ležel. "Kdo to tady k sakru...?"

"Ummm? Lynne?"

"Ursulo?"

"Ach můj Bože, kolik je hodin?"

"Čtvrt na šest. Co tady k čertu děláš?"

"Nechtěla jsem spát sama. Proč tam tak stojíš? Je tady zima,"

"Nebude ti dlouho." Vklouzl vedle ní a uvelebil se v záhybech jejího těla. O pár chvil později složil její ruce jemně, ale rozhodně před sebou. "Ne teď, Ursulo, prosím tě."

"Ach... Bolí tě hlava?"

"Už ne tolik."

"Měl seš napít vody..."

"Dobrý Bože, drahoušku, co myslíš že jsem dělal?"

"Tos pil celé čtyři hodiny vodu? Ach... Vaše Výsosti..."

Zasmál se, ale rozbolela ho z toho zase hlava. "Vodu. Vitaminové sajrajty. Poslouchal jsem příběh kapitána Owensforda."

"To tedy musela být historka!"

"Taky že byla. A také jsem se snažil přijít na to, kam ti zatracení farmáři schovali kila a kila drog. Ale nedostali jsme se nikam."

"Ach. No dobrá. Tak dobrou noc."

"Uršulinko... Co chceš dělat ráno?"

"Dát si s tebou snídani. Dobrou noc."

Důstojnická jídelna byla prázdná. Lysander s Uršulou si vybrali stůl v rohu, mimo doslech číšníka, a posadili se ke svým podnosům se snídání.

"Omlouvám se za ten výběr," řekl Lysander a ušklíbl se nad miskou něčeho, co vypadalo jako zelená ovesná kaše.

"Takhle pozdě je klika, že jsme dostali vůbec něco. Ale v každém případě vypadáš mnohem čipeměji než před půl hodinou."

"Vezmu si recept na ten vitamínový dryák s sebou na Spartu. Zařídíme si na něj vládní monopol a za pět let budeme schopni zrušit daně," Ťuknul svým kávovým šálkem o její. "A teď mi snad řekneš, na co jsi myslela řý od té doby, co jsme se vzbudili,"

Usrkla kávy. J.Lynne — ty drogy museli převézt ve vrtulnících, ne?"

"Cože?"

"Ti plantážníci. Vzbouřenci,"

"Aha, ano. Asi to tak udělali. Proč si s tím lámeš hlavu?"

"Neměla bych se o to zajímat? Anebo je to čistě mužský problém?"

"Ale no tak, Ursulo. Tohle si nezasloužím,"

Vzdychla. "Ne. Asi ne,"

"Tak o co tedy jde? Máš nějaký nápad?"

"Možná. Já nevím,"

"No tak mi ho řekni,"

"Já... já se stydím,"

"Cože? To jsem já, vzpomínáš si?" Postavil šálek kávy na stůl a objal ji kolem ramen. "Ať už je to cokoliv..."

"Samozřejmě. No tak dobrá. Stalo se to asi šest týdnů před tím, než jsi přijel na Tanith. Než jsme se seznámili."

"Ano?"

"Vzpomínáš si, jak jsem ti říkala, že některé z nás, z hotelových dívek, jsou posílány na túry po plantážích?"

"Dobrý Bože! Chceš říci, že ty..."

"Ne, ne já. Ne tak docela. Měla jsem víc štěstí. Byla to... Nedívej se chvíli na mě, když ti to povídám."

"Ať už je to cokoliv, tak mi to koukej říct. Tak co je to?"

"Byla jsem... byl to narozeninový večírek pro nějakého plantážníkovu synáčka. Slavil šestnácté narozeniny. Byla jsem... Četl jsi Meadovou a Benedictovou,*) vid'? To je, no, na Tanithu je to zkouška dospělosti." Nevesele se zasmála.

*) Margaret Meadová (1901-1978) a její učitelka Ruth Benedictová (1887-1948) byly americké antropoložky, studující vliv různých kultur na formování lidské osobnosti. Vedle řady vlastních prací vydaly společné dílo Antropolog při práci (1966). Benedictové kniha Chryzantéma a meč (1947) je známá také u nás. (Pozn. překl.)

"TJrši...," Pevněji objal.

"To nevadí. Byl to... byznys. Jde o něco jiného. Tenkrát to pro mě nic neznamenalo, ale teď..." Lysander položil lžici.

"Tak už mi to řekni,"

XV.

"Pozor, prosím," zvolal kapitán Fast formálně. Každý se postavil do pozoru, když Falkenberg vstoupil do místnosti a posadil se do čela dlouhého stolu.

"Pane prezidente důstojnické jídelny, je plukovní rada shromážděna?"

"Ano, pane," řekl kapitán Alana.

"Děkuji vám. Seržant-majore, je místnost zabezpečena? Děkuji vám. Prohlašuji tuto poradu za zahájenou. Posad'te se, prosím,"

Falkenberg přehléd'l dvě řady důvěrně známých tváří, vyšší důstojníky podle hodností po své pravé ruce, seržant-majora Calvina na opačném konci stolu se staršími poddůstojníky. Beatrice Frazerová a Laura Bryan-tová byly přítomny jako zástupkyně žen civilistek. Tváře přicházely a odcházely, ale základní struktura plukovní rady se nezměnila od té doby, kdy byl 42. pluk kondominiální námořní pěchoty rozpuštěn a rozhodl se setrvat společně v rámci Falkenbergovy námezdni legie.

"První bod. Všem vám gratuluji k ukončení tažení proti Svobodnému státu s tak malými ztrátami. Dobrá práce. Samozřejmě to byla poněkud nákladná operace, což nás přivádí k bodu dvě, kterým je zpráva pokladrtí-ka," Zašustily papíry, když vyhledával příslušnou sjetinu. "V uplynulém měsíci jsme spotřebovali sedm set třicetivých bomb a čtyřicet tisíc nábojů do ručních palných zbraní. Při samotné operaci proti Svobodnému státu jsme spotřebovali třicet raket Bearpaw a šedesát min do minometu. Kapitánka Alanova dokáže v rámci rutinních operací dosáhnout podstatných úspor, ale obávám se, že to nestačí. Bude nutné další krácení rozpočtu. Někaké připomínky?" "Stěží můžeme krátit rozpočet na operace jednotky SAS*) proti vzbouřeným plantážníkům. Ani na jejich leteckou podporu," řekl Ian Frazer.

"Samozřejmě, že ne. Domnívám se, že v tomhle případě mluvím za nás za všechny? Děkuji vám. Další připomínky?"

"Máte na mysli snižování platů, pane?" zeptal se seržant-major Calvin.

"Možná. Jako poslední možnost, samozřejmě, ale dojít na to může,"

"Na to teď není vhodná doba, pane,"

Falkenberg se pochmurně usmál. "Seržant-majore, jestli někdo z vojáků chce dezertovat na Tanithu, tak mu přeju hodně štěstí. Předpokládám, že tady najdeme dostatek rekrutů, když budeme muset,"

"Ano, pane,"

"Další bod," pokračoval Falkenberg. "Obdrželi jsme

*) SAS (Speciál Air Squadron), speciální jednotka typu commandos, vzniklá za druhé světové války v rámci britské armády. Provádí nájezdy, záškodnické operace v týlu nepřítele a je používána v boji s teroristy. Do prostoru operací je obvykle vysazována na padácích (její příslušníci mají všestranný výcvik) — odtud slovíčko "air" v jejím názvu.

Operační týmy jsou většinou organizovány ve čtyřčlenná družstva, jež jsou v akcích odkázána sama na sebe. Při výběru uchazečů se dává přednost "previtům s mozky, ne supermanům se svaly". Heslem jednotek SAS je Vítězství přeje odvážnému. Uvnitř družstev panuje neformální atmosféra, hodnosti téměř nic neznamenají, velitelé získávají autoritu osobním příkladem. (Pozn. přátel.)

směnku najedná celá pět desetin miliónu kreditů jako předběžnou zálohu ze Sparty. Měla by do jednoho měsíce pokrýt naše pohledávky v tanithských bankách. Jestli se nastávající tažení příliš neprodraží, mělo by to trochu vylepšit naši ekonomickou situaci,"

"Předběžná záloha," ozval se major Savage. "Chápu to správně, že nemusíme spěšně balit?"

"Naprosto správně. Věřitel si zamlouvá přednostní právo na naše služby na dalších pět let, ale mezitím si budeme muset najít nějakou jinou práci,"

Chvilí bylo ticho. Beatrice Frazerová se tvářila nešťastně. "Musím říci, že se všichni těšíme na nějaký trvalý domov," řekla.

"To nevyklučuje trvalý domov pro pluk. To jenom znamená, že možná budeme muset čekat déle, než jsme si mysleli.

První otázka: přijímáme spartskou zálohu?"

"Za jakých podmínek?" zeptal se centurio Bryant.

"Právo první volby na naše služby s obvyklým ustanovením, že nás nejdříve nechají dokončit stávající práci,"

"Ty peníze by se nám samozřejmě hodily," řekla Catherine Alanova.

"Já tomu rozumím tak, že odmítnutí téhle zálohy by pořádně zamotalo naše dlouhodobé plány," ozval se Jeremy Savage. "Navrhují, abychom plukovníkovi nechali v téhle záležitosti volnou ruku,"

"Podporuji návrh," řekl seržant-major Calvin.

"Nějaké připomínky do diskuse?"

"Co je tady k diskutování?" zeptal se Ian Frazer.

"Docela hodně, pokud tu nabídku odmítneme," řekl Jeremy Savage zlověstně. "Protože nemáme nejmenší ponětí, kam se vrátíme."

"To jsem měl na mysli," řekl Frazer. "Mám dotaz, plukovníku. Jestli tu zálohu opravdu vezmeme, jaké máme šance, že se bude pokračovat v našem plánu?"

"Dobré, řekl bych,"

"Děkuji, pane,"

"Další diskusní připomínky?" Falkenberg přikývl. "Protože žádné nejsou, kdo je pro? Proti? Děkuji vám. Nedávejte to do zápisu, ale budu se ještě handrkovat o podmínky, nicméně spartskou zálohu přijmu,"

"Další bod. Kapitáne Faste, jaké máme nabídky?"

"Na planetě Fulson došlo k povstání vězňů..."

Několik důstojníků se zasmálo. Laura Bryantová se zhrozila. "Tam je to horší než tady!" vyhrkla.

Falkenberg přikývl. "Obvykle jsou nabídky z Fulso-nova světa nejvýnosnější, ale předpokládám, že Laura promluvila za nás za všechny?"

Každý horlivě přikyvoval.

"Nový Washington," řekl kapitán Fast. "Skupina disidentů chce pomoci, aby se mohli odtrhnout od Fran-klínu. Vláda Franklinu si pozvala Frydlandské a některé další námezdní jednotky a má docela dobrou vlastní armádu,"

"Tohle vypadá riskantně," konstatoval major Savage. "Pravděpodobně to zabere dost času. Nicméně na Novém Washingtonu je dobrý život. Je tam chládek,"

Praporeční velitel se tvářil zamyšleně. "Jakou tihle disidenti mají armádu?"

Falkenberg se zlehka usmál. "Spoustu vojáků, ale stěží armádu,"

Centurio Bryant se zamračil, ale potom se usmál pod vousy. "Plukovníku... jestli oni nemají armádu, a my máme, tak když vyhrájeme..."

"Ta myšlenka mě také napadla," řekl Falkenberg. "Mohli bychom docela dobře být jedinou organizovanou vojenskou silou na bohaté — tedy relativně bohaté — planetě,"

"Žádné obchody s drogami," poznamenala Beatrice Frazerová. "Nemuseli bychom být pod takovým tlakem Velkého senátu. Ani admirála Lermontova. Já vím, že ho milujete, plukovníku, ale někteří z nás by uvítali, kdybychom se ho zbavili,"

Ozvalo se souhlasné mručení.

"Chvilí by to trvalo, než bychom tam mohli dopravit rodiny," řekl Falkenberg. "Museli byste to vydržet tady."

Beatrice se nepatrně otřásla. "Lepší tady než na Fulsonově světě. A než se potloukat celou galaxií,"

"Tak tedy jsme zajedno," uzavřel Falkenberg. "Budeme se těšit na situaci na Novém Washingtonu. Kdo je pro..."

Ozval se sborový souhlas.

"Vidím, že nikdo není proti. Kapitáne Faste."

"Plukovníku, existují krizové situace na třech dalších místech, ale nemáme žádnou pevnou nabídku. Chcete to probrat teď?"

"Já myslím, že byste nám o nich nejdřív mohl sehnat víc informací," namítl Falkenberg. "Nemusíme upnout všechny své naděje k Novému Washingtonu. Souhlasí všichni? Děkuji vám. Další bod. Paní Frazerová,"

"Školní vybavení se v tomhle horku a vlhku rozpadá," řekla. "Asi polovina našich čtecích zařízení na V-disky je rozbitá a zbytek udržujeme pohromadě jen přetěžováním techniků. Jestli s tímhle technickým vybavením vyrazíme do pole, tak se to rozsype,"

"To zní jako dobrý námět, jak investovat část naší spartské zálohy," řekl Falkenberg. "Dámy a pánové? Diskusní připomínky?"

"C» jaké investici mluvíme?" zeptal se Jesus Alana. "Oerlikon uvedl na trh nové samonaváděcí rakety. Kódovatelné laserové zaměřovače cílů. Obrana proti nim nebude levná záležitost. A budeme možná potřebovat nějakou ofenzivní munici. Je teď zatraceně drahá, ale mohli bychom se s ní postavit frýdlandským tankům na Novém Washingtonu. A rozhodně budeme potřebovat nové náboje se staniolovými pásky na rušení radarů."

"Nebylo by špatné, kdyby se ty děti naučily číst," poznamenala kousavě kapitánka Catherine Alanova. "Za šestnáct tisíc kreditů bychom mohli nakoupit pro školu mikročtečky. To by nás zbavilo všech starostí,"

"To by byl opravdu rozdíl," souhlasila Beatrice Frazerová. "Samozřejmě je-li to otázka buď nám vyhovět, anebo vyhrát příští tažení, tak není o čem mluvit. Třídy se už učily s pomocí papíru, tabule a křídly a dokonce s ještě primitivnějším vybavením,"

"Šestnáct tisíc. To není tak moc," ozval se centurio Tamago. "Hlasuju pro to, abychom to dali na čtečky." Ušklíbl se.

"Když budeme mít kliku, tak získáme daleko víc než tohle z té operace proti plantážníkům,"

Falkenberg se trochu zamračil. Plenění byla nepříjemná záležitost a také dost riskantní. Nikdy nepřipustil, aby přišla na přetřes ve formální diskusi. "Má ten návrh podporu?"

"Souhlas," řekla Catherine Alanova.

"Kdo je pro? Děkuji vám. Věřím, že jsem slyšel většinu. Přeje si někdo hlasovat proti přehrávčům? Neslyším nikoho. Kapitánko Alanova, probeďte to s paní Frazerovou a objednejte nezbytné zařízení, jehož cena nepřekročí šestnáct tisíc kreditů. Další bod?"

"Děkuji ti, Amosi," Falkenberg přehlédl dlouhý stůl. "Tím je náš program vyčerpán. Máte nějaké další náměty, které byste chtěli probrat před radou? Protože žádné nejsou, souhlasíte s hlasováním o ukončení porady? Děkuji vám. Kdo je pro? Děkuji. Porada je skončena," Vstal a odebral se k východu ze zasedací místnosti.

"Pozor," zvolal Amos Fast. Všichni vstali, když Falkenberg opouštěl sál. Pobočník se podíval na hodinky. "Za deset minut je porada štábu. Děkuji vám. Rozchod,"

Rozproudil se živý hovor. "Ježíši, seržant-majore," sakroval centurio Bryant. "Pulsonův svět? Tak zle na tom snad nikdy nebudeme!"

"To taky doufám, Alfe,"

Catherine Alanova a Beatrice Frazerová odešly společně, ponořeny v debatě o názvech výrobků a dodacích lhůtách.

Ian Frazer uchopil Jesuse Alanu za loket. "Řekni mi víc o těch oerlikonovských raketách,"

"Právě jsem četl podrobný popis ve Vojenské technice," řekl Alana.

"Jo? Kde...?"

"Ukážu ti to. Přinesla to Catherine. Obědvala v dů-stojnickém klubu na tom kondomiálním křižníku, jenž tudy prolétal minulý týden. Každopádně ty stěly vypadají jako něco úplně nového, ne jenom vylepšení nějakých starých krámů,"

Do místnosti vstoupili sluhové, aby uklidili stoly a přinesli čerstvou kávu.

"Pó-zor!" zařval seržant-major Calvin, když vstoupil Falkenberg a opět zaujal své místo v čele stolu.

"Pohov," řekl velitel mechanický a posadil se. Kolem stolu teď sedělo méně lidí. Kromě seržant-majora Calvina tu nebyl žádný příslušník mužstva. Jedinou ženou byla nadporučice Leigh Swensenová, která měla na starosti družicový průzkum a byla jedním z Rotter-millových zástupců.

Prsty se jí rychle míhaly po klávesnici. Monitor se rozzářil a krystaly pod jeho povrchem se shlukly a vytvořily mapu oblasti obsazené vzbouřenci.

"Ježíši, tohle je pohled, z kterého je mi špatně," zamumlal někdo.

Major Savage se usmál. "Je to únavné, že jo,"

Swensenová manipulovala s joystickem a na mapě se začaly objevovat symboly vojenských jednotek. Tmavé a plné označovaly jednotky lokalizované s jistotou, slabší až nezřetelné obrysy jednotek, jejichž pozice byla pouze předpokládána. Obrysové symboly daleko převažovaly nad plnými.

"Vidím, že major Bartoň neztratil nic ze své schopnosti maskování," konstatoval Falkenberg.

"Panoví mládenci dělají, co můžou," řekl Savage.

Přes mapu se pohyboval tučet modrých teček. "To je jednotka SAS kapitána Frazera," vysvětlila nadporučice Swensenová. Během sledování obrazu tři tečky najednou změnilly barvu na červenou.

"Pro krista," zamumlal kapitán Fast. "Tam se bojuje! Neexistuje lepší způsob, jak zjistit postavení Bartoňovy tlupy?"

"To nebyly boje!" protestoval Frazer.

"Ztráty, kapitáne?" napověděl Falkenberg.

"Velice nízké, pane. Tři muži zabiti. Sedm raněno, všichni evakuováni! letecky. Tomu by těžko mohl někdo říci boje,"

"Promiň, lano," řekl Fast. Pohlédl na Falkenberga, potom na kapitána Rottermilla. "Je správné, když řeknu, že nevíme, kde je většina Bartoňových vojáků, a že nemáme nejmenší ponětí, kam ti plantážníci schovali borloj?"

Rottermili neochotně přikývl. "Dá se to tak říci. Nelíbí se mi to, ale je to tak správné,"

"Kromě toho," pokračoval kapitán Fast, "čelíme také terénu bez cest. Hůře než to, bažinám a džungli.

Jediný transport je možný letecky a nepřítel má výkonné pěchotní protiletadlové střely. Můžeme propašovat pár

vojáků do jejich týlu, ale citelný úder hluboko do jejich území je nemožný,"
"To je jasný souhrn," řekl Rottermill. "Můžeš ještě dodat, že jejich družicové monitorování je skvělé a že guvernérův úřad teče jako řešeto."
"Jsou nějaké návrhy?" zeptal se kapitán Fast.
Rottermill pokrčil rameny.
"Obsadit ty jejich zatracené plantáže," ozval se jeden z vyšších rotních velitelů. "Začít s těmi bližšími a převálcovat je. Není jich víc jak pár stovek..."
"To jistě. A jak je uhlídáme?" zeptal se Rottermill. "Dva manipuly na jednu farmu? Proč rovnou vojáky nepřevážeme stužkou a neřekneme Bartoňovi, aby si pro ně přišel? Kriste, Larry..."
"Tak ty zasraný farmy zapálíme! Moji vojáci jsou připravení to udělat. Vzbouřenci to nesnesou, přinutí Bartoňa bojovat!"
"Obávám se, že nemáme dostatečné dopravní prostředky, abychom mohli takové přepady uskutečnit," řekl Falkenberg.
"A jsou tady politické důvody. Pochybují, že by nám guvernér Elaine dovolil pozabít své zlatonosné slepice,"
"Jo. Tak co budeme, ksakru, dělat?"
"Ať lanoví mládenci pokračují v průzkumu," řekl major Savage.
"Můžu jít s nimi," navrhl Frazer.
"Ne," přikázal Falkenberg. "Tohle určitě není náš oblíbený způsob, jak vést tažení, ale neprobíhá o nic hůř, než se dalo čekat. Ta... opozice... musí předat zboží Bronsonovým lidem. Anebo někomu jinému, to už je jedno. Jediné, co potřebujeme, je zabránit jim v dodávce. Major Bartoň nemůže operovat na úvř a jistě nebude bojovat na základě slibů,"
"Když dokážeme zadržet borloj, nebude bojovat vůbec," řekl kapitán Fast.
"Ano, pane," dodala nadporučice Swensenová. "My se snažíme..."
"Všichni moji lidé se snaží," řekl Rottermill.
"Moji také," dodal Ian Frazer.
Seržant Taras Hamilton Miscowsky stáhl plamen téměř propáleného minivaříče. "Podává se čaj."
Další čtyři členové týmu SAS se stulili pod stříšku, vyrobenou z Miscowského celtu. Automaticky objali teplé hrnky s čajem v dlaních, ačkoliv lehký deštík určitě omezí dosah infračerveného vyzařování na méně než sto metrů. Miscowsky se rozhlédl po keřích vinné révy, kmenech stromů, exotických květinách a zlověstně tvarovaných listech. Nikdy neslyšel o ničem, co by mohlo zachytit horký hrnek s čajem pod takovým příkrovem džungle, ale je vždycky dobré držet se osvědčených návyků.
Džungle se nepodobala ničemu, co kdy vyrostlo na Zemi, ale to Miscowskému nedělalo starosti. Nikdy na Zemi nebyl a tamní džungle by pro něj byla stejně cizí jako tahle na Tanithu. Miscowského naverbovali na Havenu a jeho základní výcvik byl zaměřen na horské operace.
Musel se přeškolit rychle. To musel na Tanithu každý. Tady jste se buď učili rychle, anebo jste dlouho nežili. Hmyz lidem moc nevadil, ale byla tu spousta větší zvířete, která je znepokojovala. A plísni nikdy moc nevadilo, kde vyrůstala. Rozhlédl se po svých vojácích.
Dvě nové tváře. Tentokrát jsem to pěkně zkurvil. Kuff-man je po smrti. Hwang je v regenerátoru a kurevsky na poslední chvíli. Ten zasraný Fuller, ať už je to nováček nebo ne, to s tou helikoptérou fakt umí. Když uvážíme ten vítr a jak chčije a že Cloudwalker s tou zasranou tupou pilou nepokácel dost velký plac, aby tam ta helikoptéra mohla pořádně přistát... Howie mu leží u nohou. Že ten zkurvysyn Fuller ale umí létat! A nemusel by, kdybych těm parchantům nedovolil, aby nás našli. Do prdele!
Nebyla řada na Cloudwalkerovi, aby držel hlídku, ale měl to rád. Vzal si hrnek, vymotal se zpod střechy, zvedl pušku a hodil si řemen na rameno. Jak se Cloudwalker belhal dolů k cestě, Miscowsky přelétl pohledem zbytek manipulu. Jeden z nováčků se jmenoval Andy Owasee. Miscowsky ho znal. Snažil se dostat do speciální výsadkové jednotky celá léta. Ten druhý...
Miscowsky zvedl svůj plechový hrnek. Když pil, zkoumal tvář nového muže. Buford Purdy. Mulat, odhadoval.
"Kapitán Frazer obvykle neposílá rekruty s hlídkami SAS," řekl Miscowsky.
"Do prdele, seržo, ten kluk je vodsud," ozval se Owasee. "Nebo tu aspoň žil,"
"Jo. Slyšel jsem,"
Rozhostilo se dlouhé ticho. Do celtu bubnoval děšť a stékal z okrajů. Nakonec Purdy řekl: "Mám se hodně co učit, že jo?"
"Tak už to vypadá," odpověděl Miscowsky a položil hrnek. "No dobře. Podej mi tu svoji celtu," Složil celtu na dvakrát a položil ji na plochu na zem. Tandon a Owasee se přisunuli blíž. Miscowsky pohnul ovladači na své přilbě a objevily se obrysy oblasti, slabě blikající na skvrnitě zelené celtě. "Oukej. My jsme tady," Ignoroval červenou plochu, jež označovala místo, kde je přepadli Bartoňovi Bastardi, "Podle družicového průzkumu má bejít tady na západ od nás nějaká vesnice. Dvanáct kiláků. Standardní postup. Budeme je sledovat, ujistíme se, že nepracujou pro Bartoňa..."
"Nepracujou," řekl Purdy.
"Cože? Jak to můžeš vědět?"
"Je to vesnice mého strejdy Etienna," řekl Purdy.
"Nekecáš?"
"Nekecám, seržo,"
"Takže vodkuď přesně pocházíš, mladej?"
"Z vesnice asi devadesát kiláků na jih vodsud," řekl Purdy. "Je to na výběžku močálu, kterej sahá do Eti-ennovy vesnice. Sumci to tak daleko po proudu nemaj moc rádi. Lověj je mladý lochnesky. Vozíme tam pětkrát, šestkrát za rok

naš úlovek, abysme ho vyměnili za mořský ryby,"

"To mě teda podržte. Oukej, Purdy, jak tam dole ve vesnici mluvěj?"

"Negersky,"

"Co to je?"

Purdy vychrlil proud melodických, ale nesrozumitelných slov. Vesele se ušklíbl. "Je to víc podobný angličtině, než si myslíš."

"To teda určitě," bručel desátník Tandon.

"Ty vopravdu umíš tak mluvit?" tvářil se Miscowsky skepticky.

"Jasně. Vyrosl jsem tam,"

"Tak jak ses naučil mluvit dovopravdy?" zeptal se Tandon.

"Cd mámy. Většina z nás tady mluví jakž takž anglicky," Zakašlal. "Zůstalo ti trochu ty horký vody, seržo?"

"Jistě," Miscowsky mu nalil poslední zbytky vody z malého kotlíku a začal rozebírat miniaturní vaříč. "No tak dobře, vojáku. Vypadá to, že jsme na tvém území. Povedeš nás?"

"Jistě, seržo!" Purdy dopil čaj, zatímco ostatní si dávali na záda batohy a skládali celtý. Potom se bez hlesu vydali do husté džungle. Za pár vteřin po nich nezbylo ani památky.

"Ježíši Kriste," řekl Tandon. "Seržo, ten kluk je úplně v pořádku."

"Jo.-

XVI.

Ann Cangová vyhlížela z okna své kanceláře v guvernéřském paláci, potom se vrátila k monitoru počítače. Žádost tam pořád byla a byla dost běžná. Ale kdo to, u čerta, je Geoffrey Niles a proč žádá o povolení ulovit dinosaura? Tedy ono "proč" nepředstavovalo problém. Nové nařízení guvernéra Blaina stanovilo, že musí osobně schválit každou licenci k zabíjení či k zajetí jednoho z velkých ještěřů, kteří obývali severovýchodní ostrovní komplex Tanithu. Ann si myslela, že to Elaine s ochranou životního prostředí trochu přehání, protože všechny zprávy hovořily o tom, že tam existuje spousta dinosaurů. Ale nebylo to nařízení na obtíž, protože dychtivých lovců v dnešních dobách moc neexistovalo. Jenže kdo je Geoffrey Niles? A kde je? Prohlídka záznamů celního a přistěhovaleckého úřadu nevydala jediný důkaz o tom, že by vůbec kdy na Tanithu přistál.

Podívala se znovu do žádosti. Ctihodný Geoffrey Niles z Wimbledonu, Surrey, Spojené království, Země. Místní adresa — ubytování zajišťují Spojené slévárny, s. r. o. To hledat nemusela. Spojené slévárny byly konglomerátem podniků, zabývajících se převážně chemikáliemi. Většina jejich operací probíhala v Dagonu: dobývání a zpracování tanithské fauny. Pokud společ-

nost stále ještě vlastnila slévárny, neinzerovala to. Na Tanithu určitě žádné neměla.

Proč by Geoffrey Niles, který zjevně na Tanithu nikdy nepřistál, uváděl Spojené slévárny jako svou adresu? Počítač to nebude vědět, ale neuškodí, když se podívá na jejich údaje. Vyťukala jméno společnosti, čekala, až se monitor zaplní obvyklými banalitami, a potom vyťukala kód pro přístup k podrobnějším údajům.

Omezený přístup k datům.

Co to, k čertu, má znamenat? Psala přece pod svým vlastním přístupovým kódem.

Omezený přístup k datům.

Takhle je to, pomyslela si. Zapsala nadřazený kód Carletona Blaina.

Spojené slévárny, s. r. o. Předseda a hlavní představený správní rady lord Harvey Niles, Surrey, Spojené království, Země. Zcela vlastní sesterskou firmu Konsolidovaná eugenika Inc., nevyrovnané položky nula.

Předpokládaná hodnota: neodhadnutelná.

Následovalo několik stránek seznamů aktiv. Skladiště, továrny na zpracování chemikálií. Řetězec drogerií v Severní Americe. Jedna položka na konci třetí obrazovky upoutala její pozornost. Spojené slévárny, s. r. o. vlastnily tři nákladní lodě mezihvězdné třídy.

"To je čím dál tím divnější," mumlala si a znovu vyťukávala.

Podrobná data o firmě Konsolidovaná eugenika.

Omezený přístup k datům.

Nadřazený kód ELAINE 124C41+HUGO.

Zcela vlastní sesterskou firmu Bronsonovy a Tyndallový stavební podniky, Inc...

Fajn, řekla si. Což pravděpodobně znamená, že cti-

hodný Geoffrey Niles je ratolestí starého bronsonov-ského rodinného kmene. Ale pořád to nevysvětluje, proč chce povolení k odstřelu dinosaura. K čemu by mu bylo, když není na Tanithu? Ledaže by nebyl na Tanithu, ale třeba na oběžné dráze? Ale pak by se musel objevit na celním seznamu a tam se známky žádného pohybu neobjevily od minulého týdne, kdy nás navštívila kondominiální válečná loď.

Ann se zamračila a uhodila znovu do kláves.

Kontrola leteckého a vesmírného provozu.

Na příjmu.

Kolik je teď na oběžné dráze lodí?

Jedna.

Jméno lodě.

Soubor nenalezen.

Nadřazený kód ELAINE 124C41+HUGO.

Soubor nenalezen.

To vůbec nedávalo smysl. Stále ještě podmráče-ná klikla zpátky na datové okno Spojených sléváren a vyvolala více

podrobností. Ze tří vesmírných lodí společnosti byly dvě uvedeny na cestách podle pravidelného letového řádu. Třetí byla CDMS*) Severní hvězda.

To nebylo pravděpodobné. Ale... Ann se dotkla tlačítek telefonu. Guvernérský palác měl kdysi video-fony, ale klima na Tanithu je již před dávnou dobou odsoudilo do popelnic.

"Tady úřad komisaře letecké a kosmické dopravy,"

"Tady je vedoucí kanceláře guvernéra Čangová. Dejte mi zástupce náčelníka Paulika, prosím," O chvíli později dostala spojení. "Ahoj, Done. Tady je Ann. Mám na tebe stručný dotaz. Guvernér má na palubě

*) CDMS (Condominium Motor Ship), kondominiální motorová loď. (Pozn. překl.)

Severní hvězdy nějaké přátele. Je všechno v pořádku?"

"Samozřejmě," Sluchátko snížilo tón jeho důvěrné známého rezavého hlasu. "Slévárny si dnes dopoledne pronajaly jeden z našich čtyř přístávacích modulů, aby sem mohly poslat zásoby. Upřímně řečeno, je to spousta materiálu. Vypadá to, jako že se tu hodlají na nějakou dobu usadit,"

"Aha. Díky. Done, něco se dneska dopoledne stalo s mým databázovým systémem. Nemohu najít jejich žádost o přistání."

"Cože? Počkej moment. Aha, tady to je. Čekají na povolení přistát na vodě ve vzdálené oblasti. Lokalizaci sdělí později. Zdá se to trochu neobvyklé... Jseš si jistá, že to nemáš, Ann? Vypadá to, že to schválila tvoje kancelář."

"Ale určitě," řekla. Jenom k čemu se to náš neohrožený vůdce chystá? A proč mi o tom neřekl? Mohla bych přikazít jeho plány... "Jenom mi připomeň, kdo je tam napsaný, že tu žádost schválil?"

"Tady je napsáno, že Everett."

"Everett." Everett Mardon. Její zeť. "Aha. Díky."

"Podívej, Ann, není v tom něco proti předpisům, že ne?"

"Ne, jsem si jistá, že všechno je v pořádku. Díky, Done. Uvidíme se na večírku v Lederle příští týden?"

"Jasná věc. Nazdar, šéfe!"

Ruka se jí trochu třásla, když pokládala sluchátko.

"Dobrá práce, náčelníku."

Otočila se ohromena. JEverette..."

"Udělej si přestávku, Ann. Zdá se, že ji potřebuješ."

JEverette, co se to u čerta děje?"

Obešel její stůl a vzal ji kolem ramen. "Jak jsem říkal. Potřebuješ přestávku. Pojď se projít."

Čekala, dokud nebyli venku z guvernérského paláce a na půli cesty k náměstí. "Dobrá, Evě," řekla. "Co to má znamenat a proč o tom guvernér řekl tobě a ne mně?"

"Guvernér — ach, Ann, guvernér Elaine neví o tomhle vůbec nic. Nemůže na to ani přijít."

"Cože?" Zastavila se, potom se otočila a vyrazila zpátky k budově. Everett ji dohonal a chytil ji za rukáv.

"Ann, doopravdy. Zastav se na minutku a poslouchej,"

"Ne," Vytrhla se a podívala se mu do očí. "Poslouchej, Evě, ať už jsi s mojí databází udělal cokoli, tak to naprav a okamžitě. Potom se pokusím zabránit guvernérovi, aby tě nevyrazil,"

"Buď hodná,"

Oči se jí zúžily. "Everette, snad se takhle můžeš chovat k mojí dceři, ale..."

"Starou belu můžu, a ty to dobře víš! A teď, na jednu všivou minutu, můžeš mě poslouchat?"

Zhluboka se nadechla. "Dobrá. Kvůli Alicii. Ale koukej, ať je to v pořádku."

"Kde mám začít? Začni na začátku, miř ke konci, potom skonči. Tohle jsi říkala Philipovi..."

"A není potřeba, abys do toho zatahoval Alicii a mého vnuka..."

"Já jsem Alicii nevychoval. Podívej, snažím se..." Odmlčel se. "Promiň, Ann. Nechtěl jsem být kousavý. Oukej, tak začneme od začátku. Kam jde borloj?"

"Borloj? Co to má co společného s..."

"Prosím tě, mohla bys prostě jenom poslouchat?"

Zvedla obočí. "Jak chceš. Borloj kupuje akciová společnost Lederle."

"Správně. Lederle. Přinejmenším teoreticky. Ale my všichni víme, že většina toho ve skutečnosti jde válečnému námořnictvu. Oni to prodávají a to jim vynáší

peníze daleko převyšující všechno, co dostávají od Velkého senátu. Ať si dělají co chtějí, bez ohledu na to, co senát říká, že by dělat měli. Skutečností je, že každý jednotlivý člověk na Tanithu je součástí spiknutí proti kondominiální smlouvě,"

"Inu...", zamyslela se. "Ano, předpokládám, že z technického hlediska je to pravda, ale..."

"Ale nic! To není pravda jenom z technického hlediska. To je pravda! Dosud jsme si s tím poradili, ale to nepotrvá věčně. Věděla jsi, že velkosenátor Bronson zahájil vyšetřování? Až je skončí, bude náš drahocenný guvernér ve vězení. A ty zrovna tak, pokud nebudeme spolupracovat s Bronsonovými lidmi,"

"Spolupracovat?" Její tvář dostala kamenný výraz. "Jak spolupracovat?"

"Ty nemusíš dělat vůbec nic. Ani jedinou věc. Prostě jen zapomeň, že jsi kdy slyšela o Severní hvězdě. Mimochodem jak jsi o to vůbec zakopla? Nainstaloval jsem signalizaci, jež by mě upozornila, kdybyste ty nebo Elaine sháněli nějakou specifickou informaci o vesmírném provozu, ale z toho jsem nepoznal, jak jsi na to přišla?"

Ann na něj pohlédla a uvědomila si, že se proti své vůli usmívá. "Geoffrey Niles zažádal o povolení odstřelit dinosaura,"

"Cože?" Everett se zakuckal smíchy. "Ta skopová hlava! To že udělal?"

"Ale ty pro něj pracuješ..."

"Ne pro něj. Pro jeho otce. Lord Niles je jedním z Bronsonových klíčových lidí a kapitán Jošino je pěkně ostrý chlapík..."

"Jošino?"

"Velitel Severní hvězdy. Bronson si jej přivedl z válečného námořnictva dynastie Mejdži. Geoff Niles by měl být pokladníkem."

"Teď to chápu. Předpokládám, že plánují přistát s nějakým modulem na plantážnickém území a odvézt sklizeň,"

"Ale samozřejmě. Co jiného?"

"Kdy?"

"Nemám tušení,"

"Brzy?"

"Co je to brzy? Já opravdu nevím, ale nemyslím si, že by to bylo zítra či tak nějak,"

"Ne, to asi ne. Jestli si Niles myslí, že má čas skolit ještěra..." Odmlčela se a opřela se o strom. Everett na ni letmo pohlédl.

"Jsi v pořádku?"

"Ne. Ano, samozřejmě jsem v pořádku. Musím si to jenom promyslet. Everette, guvernér mi věří."

"Já vím. A tohle je vůči němu všivárna. Ale dopříc, Ann, on stojí na špatné straně..."

"To tedy ne! Chce skončit s obchodem s otroky, chce vypustit družicové elektrárny, hned jak bude mít peníze, chce..."

"Jistě, jistě... To všechno je fajn. Ale co ty ostatní věci, které dělá? Já vím, že jsi nebyla šťastná minulý týden, když jsi měla u stolu v guvernéřském paláci tu kurvu..."

"No..., možná s některými změnami trochu moc pospíchá..."

"Ale to jsem nemyslel," přerušil ji Everett. "Možná jsem neměl říci na špatné straně. Možná jsem měl říci, že stojí na straně poražených. Protože, Ann, každý, kdo bojuje proti Bronsonovi, prohraje. Vždycky,"

"Ale to přece není pravda. Guvernér Elaine má podporu velkosenátora Granta..."

"To je pravda z širšího hlediska. Grant podporu ztrácí. Bronson tuhle věc vyhraje, a kde budeme my? Podívej se, já tě přece žádám jenom o to, abys nic nedělala..."

"Já nevím, Evě. Já prostě nevím. Musím si promluvit se Satayem,"

"Myslel jsem, že odjel z města."

"Vrátí se koncem týdne."

"Dobrá. Nevěděl jsem, že se stará o politiku,"

"Nestará, ale... přesto bych si s ním chtěla promluvit,"

"No tak dobře. Promluv si s ním. Ale slib mi jednu věc, můžeš? Než to řekneš Blainovi, zajdeš nejdřív za mnou?"

Ann se zhluboka nadechla. Nic už nedává smysl. A přesto, rodina by měla něco znamenat. "Dobře, Evě. Zajdu," Ursula kráčela tak pomalu, že se Lysander obával, aby se nezastavila. Držel ji kolem pasu, když vstoupili do Falkenbergovy kanceláře.

"To je od vás hezké, plukovníku, že jste nás přijal."

"Potěšení na mé straně, Vaše Výsosti." Falkenberg se za psacím stolem postavil. "Slečno Gordonová. Prosím, posadte se. Dáte si něco k pití?"

"Ne, děkuji," řekl Lysander.

"Mohla bych dostat sherry?" zeptala se Ursula zesláblým hlasem.

"Samozřejmě," Falkenberg vzal ze sekretáře za svými zády karafu a skleničky. "Vaše Výsosti?"

"No, když si dáte i vy. Děkuji,"

Falkenberg nalil do skleniček, potom se posadil za psací stůl. "Na zdraví,"

JSia zdraví," řekl automaticky Lysander.

Ursula vyprázdnila skleničku. Lysander pohlédl na Falkenberga a ten jí znovu dolil.

"Tak," vybídl je Falkenberg.

"Plukovníku, Ursula mi vyprávěla příběh, který byste měl podle mého názoru slyšet. Stalo se to před šesti týdny, kdy byla nočním hostem v jednom sídle Gierdo-vy rodiny. Podle okolností její návštěvy se domnívám, že to bylo hlavní sídlo. Můžete je najít na své mapě?"

"Měl bych," řekl Falkenberg. Odsunul stranou hromadu papírů a přitáhl si klávesnici. "Hmmm. Girard. G-I-R-A-R-D?"

"Ne, končí to na ERD," opravila jej Ursula.

"Aha. Jsou tady tři vily. Podíváme se na to..." Na monitoru se objevila zvětšená mapa.

"Ne, tahle ne," řekla Ursula. "Na jihu byl nějaký mořský záliv,"

"Opravdu? Aha. Panské sídlo Rochemont. Ohromné jméno pro drogovou farmu na věžeňské planetě," Mapu vystřídala družicová fotografie. "Devět set kilometrů jihozápadně odsud,"

"To je ono, jsem si jistá," řekla Ursula.

"Dobrá." Falkenberg dolil skleničky a čekal.

"Byly asi čtyři hodiny ráno," řekla Ursula. "Byla jsem... bylo už po večírku a bylo horko a já jsem nemohla spát. Pokoj vedl na balkón a mně se zdálo, že jsem něco zaslechla. Spíš hrom než vítr, ale vůbec nehřmělo. Ani nefoukal vítr. Vstala jsem. Řekla jsem si, že to stojí za zjištění, ale vlastně jsem se chtěla jenom projít. Když jsem se oblékala, uslyšela jsem přistávat vrtulník,"

"Ve čtyři ráno," doplnil ji Lysander.

Falkenberg přikývl.

"Když jsem vyšla ven, přísahám, že jsem slyšela někde dole mluvit lidi, ale nikoho jsem neviděla a taky tam nebyl žádný

vtulník,"

"A ten byste měla vidět?" zeptal se Falkenberg.

"Ano. Přistávací plocha byla dole pod kopcem, bylo na ni z balkónu vidět,"

"Ale nebytovali ji v pokoji s tímhle výhledem," upřesnil Lysander.

Falkenberg se zamračil.

"Veranda vede kolem celého domu," ukázala Ursula na družicový snímek. "Podívejte se, tady to je. Pokoj byl tuhle a místo pro přistání vrtulníků je tady dole. Nevím, proč jsem šla zrovna na severní stranu. Asi jsem byla zvědavá na ten vrtulník. Připadalo mi to trochu zvláštní..."

Falkenberg čekal, ale ona pořád zírala na mapu. "Chápu," řekl. "Byla jste v pokoji na východní straně,"

"Ano, zdálo se mi to divné, protože nejlepší pokoje jsou vždycky na severní straně. Ale byli jsme na východní, A oni by nám byli dali..., chci říci..."

"To je v pořádku, Urši," řekl Lysander a stiskl jí ruku.

"Byla jste v pokoji na východní straně," opakoval Falkenberg. "Slyšela jste nějaké zvuky. Když jste vstala, slyšela jste přistávat vrtulník. Když jste stála nad přistávací plochou, tak tam žádný vrtulník nebyl. Jak dlouho vám trvalo, než jste obešla dům na severní stranu?"

"Moc dlouho ne. No, asi minutu nebo dvě," řekla Ursula. "Musela jsem najít šaty. A ložnice nevedla vlastně přímo na verandu. Má svůj vlastní balkónek, odkud vedou na verandu schůdky. Byla pořád tma a světla na verandě byla zhasnutá, takže mi to chvíli trvalo, než jsem se dostala k těm schodům. A nijak jsem nepospíchala. Opravdu, plukovníku..."

"Takže jste šla kolem verandy, až jste viděla dolů na přistávací plochu, ale žádný vrtulník tam nebyl. Co se stalo potom?"

"Nic moc. Nic tam nebylo, tak jsem šla zpátky kolem verandy. Můj... Oskar tam na mě čekal a vrátili jsme se dovnitř spolu."

"Aha. A vy říkáte, že hluk, jenž vás vzbudil, zněl jako hřmění. Ale nikde blízko nehřmělo a trvalo to o hodně déle než zvuk hromu."

"A nebyla bouřka,"

"Vůbec žádná. Noc byla naprosto klidná,"

Falkenberg vyndal brýle bez obrouček a nasadil si je. Naklonil se nad mapou. "Ten večírek. Jací tam byli hosté?"

"Ach, plukovníku, je to důležité?" zeptal se Lysander.

"Myslím, že ano,"

"To je v pořádku," řekla Ursula. "Byla to... oslava šestnáctých narozenin Oskara Gírerda. Bylo tam asi půl tuctu plantážníků se svými syny. Většina těch kluků byla přibližně v Oskarově věku. Ale všichni odjeli někdy kolem půlnoci,"

"Všichni? Nebyli tam žádní hosté přes noc?"

"No, podívejte se. U snídaně byl docela nával. Hlídači a dozorcí a... samozřejmě. Jonkheer van Hoom a jeho syn tam ještě byli."

"Hlídači a dozorcí," opakoval Falkenberg. "Nějací vojáci?"

"Ne, nemyslím... no, byla tam Gírerdova ostraha. Alespoň si myslím, že to byla jeho ostraha,"

"Měli uniformy?"

Pokrčila rameny. "Takové ty běžné maskované kombinézy. Nic, co bych poznala."

"Přemýšlejte usilovně," požádal ji Falkenberg. "Neměli nějaké odznaky? Nášivky?"

Zavrtěla hlavou. "Nic, co bych si pamatovala,"

"Neměl někdo z nich náušnici?"

"Proč? Ale počkejte, teď když o tom mluvíte... Ne zrovna náušnici. Náramky. Dva z těch bezpečáků..."

"Měli buldočí obojky," doplnil Falkenberg.

"Jak to víte?" začal Lysander. "Aha. Samozřejmě. Bartoňovi Buldočí..."

"Bylo to kdysi jejich oficiální jméno," řekl Falkenberg. "Možná ještě je. Jaké obojky by mohli nosit »bastardi«?" Zavrtěl hlavou. "Pár věcí mi ještě není jasných. Slečno Gordonová, jaké bylo počasí den před tím večírkem?"

"Hrozné. Byla to jedna z těch velkých bouřek žňové sezóny a přšelo celý týden. Nevěděli jsme do poslední chvíle, jestli se tam dostaneme."

Falkenberg rychle něco psal. "A ještě horší počasí předpovídali."

"To nevím. Je to možné..."

"Já to vím jistě," řekl Falkenberg. Ukázal na monitor s údaji. "Tak. Věděli, že mají přesně jednu noc dobrého počasí v následujících několika dnech. Přesto mi to připadá ohromně pitomé, že tu operaci provedli s neznámými lidmi na pozemku. Jaké byly okolnosti..., jak jste se na ten večírek vlastně dostala, slečno Gordonová?"

"Plukovníku, opravdu, já si nemyslím..."

"Vaše Výsosti, slečno Gordonová, já se neptám ze zvědavosti,"

"Byla jsem... pozvána... Jonkheerem van Hoor-nem,"

"Osobně?"

"Ne, pane," Stiskla rty. "Přivezli mě na tu noc z Hiltonu,"

"Chápu. Mohli by... udělali by to bez dohody s Gí-rerdovou rodinou?"

"Není to zrovna obvyklý způsob, ale stává se to," Pohlédla rychle na Lysandra a pokračovala. "Nebylo to poprvé,"

"Děkuji vám,"

"Plukovníku...,"

"Lituji, Vaše Výsosti. Musím zjistit, jestli Girerdovi byli neuvěřitelně pitomí, anebo neměli v tomhle ohledu na vybranou. Slečno Gordonová, jedna věc mě překvapuje — že dovolili, abyste ten dům opustila živá."

"Já...", otřásla se. "To mě nikdy nenapadlo,"

"Bezpochyby k tomu měli své důvody. Postrádali by vás vaši zaměstnavatelé..."

"A další," dokončila za něj Ursula.

"Ano. No tak dobře. Možná, že jste nám docela pomohla," ukončil Falkenberg. Sundal si brýle a otočil se k Lysandrovi.

"Vaše Výsosti. Za těchto okolností navrhuji, aby slečna Gordonová zůstala hostem pluku. V Hiltonu by nemusela být bezpečná."

"Ale já se musím vrátit!" protestovala Ursula. "Můj kontrakt..."

"Pochybují, že by vám váš kontrakt ještě musel dělat starosti," řekl Falkenberg. "Koupíme to, co z něj zbylo,"

"Ale... já potřebuji práci. Ne že by na tom moc záleželo, počítám. Hilton si nenechá děvče, které mluví s klienty,"

"Myslím si, že budete mít dostatečný výběr," řekl Falkenberg. "Každopádně tu záležitost můžeme probrat s guvernérem Blatném." Vstal. "A teď mě, prosím, omluvte..."

"Jistě, plukovníku." Lysander se postavil. Když otevíral Ursule dveře, zaslechl, jak Falkenberg spěšně hovoří do sluchátka.

XVII.

Desátník Tandon zaslechl levým uchem slabý cvrkot. Stiskl tlačítko v kapse. "Seržo," zašeptal do hrdelního mikrofonu.

"Zůstaň na příjmu. Čekáme zprávu,"

Seržant Miscowsky upozornění potvrdil nepatrným pokrčením ramen. Neohlédl se za sebe, kde Tandon stál, ale pokračoval v rozhovoru s náčelníkem vesnice. Etienne Ledoux byl nejčernější černoch, jakého kdy Miscowsky viděl.

Ačkoliv viditelně překročil čtyřicetku, měl úzké boky a pevný hrudník. Mluvil skvěle anglicky, občas přešel do negerského žargonu, aby křikl na nějaké vesničana, anebo tak schválně promluvil na Pur-dyho, a potom se bez odmlky vrátil zpátky k angličtině. Hlas měl melodický a překvapivě vysoký. Přesto vypadal tvrdě, říkal si Miscowsky. Mohl by z něj být dobrý boxer.

"Jo, můžeme tu nechat nějaké penicilin, to není problém," řekl Miscowsky. "Taky prášek proti plísni. Máme toho dost,"

"Zrovna jako lidé majora Bartoňa," řekl Ledoux. Postavil mezi ně na stůl svůj hrnek s čajem a roztáhl ústa v širokém úsměvu. "V zájmu svých lidí nemám nic proti tomu, že se nás oba snažíte podplatit,"

Miscowsky se na něj také vesele zašklebil. "Jsem rád, že je s námi váš synovec,"

"Buford byl vždycky ctižadostivý," odpověděl Ledoux. "Je fakt, že na takovémhle místě toho pro ctižadostivého kluka moc není." Úsměv se z jeho tváře vytratil, když se z otevřeného rákosového pavilonu, kde seděli, rozhlédl po protáhlé mýtině. Miscowsky sledoval jeho pohled. Palmovými listy pokryté rákosové chatrče stály na dvoumetrových kůlech. Protější stranu vesnické návsi zabíral dlouhý dům na nízké plošině. V jednom rohu návsi byla studna a cihlami roubené ohniště v jejím středu obklopovaly lavice a stoly, vyhlížející jako místo pro piknik.

"Mně se to docela líbí," řekl Miscowsky. "Viděl jsem fotky života v džungli na Zemi. Tohle nevypadá tak špatně,"

"Když má člověk rád džungli, tak to vůbec není špatně," řekl Ledoux. Odmlčel se a Miscowsky si uvědomil, že se rozhodl. "Seržante, dovoďte, abych byl upřímný. My vám nemůžeme pomoci. Ať už máte s majorem Bartoňem jakýkoliv spor, nás se to netýká. Nám žádná tahle půda nepatří. Po pravdě řečeno nepatří nám vůbec nic. Přezíváme, protože plantážníci si myslí, že vystěhovat nás nestojí za tu námahu..."

"Já vím," řekl Miscowsky. "Starej... teda kapitán Frazer... nám to povídal. Možná by vo tom moh' promluvit s guvernérem,"

Ledoux se zasmál. "Jste laskavý, seržante. Ale nechce se mi věřit, že by si váš guvernér udělal nepřítele jenom kvůli nám,"

"Možná ne," Miscowsky srkal čaj. Za ním se desátník Tandon omluvil a odešel do ústraní za dlouhým domem.

"Kapitán Frazer ale říká, že guvernér je docela dobrý chlap. A tady ti místní farmáři už jsou jeho nepřátelé. Najali si Bartoňa,"

Ledoux dolil čaj a Miscowsky čekal. Při výcviku se vždycky zdůrazňovala trpělivost. Člověk nekladl na vězeňské planetě moc otázek a Purdy mu už stejně většinu příběhu vyprávěl, Ledoux, Purdyho otec a pár dalších podobných zavedlo do džungle skupinu odsouzenců, kterým vypršely tresty, co nejdál od plantáží, ale porad ještě v dosahu cest. Teď už většina vesničanů nepotřebovala či nechtěla nic, co bylo spojeno s cestami či s tím, co čekalo na jejich konci. Avšak při mýcení džungle a ohrazování potoků se nadřeli až dost na to, aby se chtěli stěhovat.

Nikdo nevěděl, kolik podobných vesnic existovalo. Družicové snímky jich ukazovaly několik set, ale většinou byly o hodně menší: dvě či tři rodiny, nic víc. Pur-dy říkal, že usedlost jeho strýce je jednou z největších, včetně dětí ji obývalo téměř dvě stě lidí.

"Kraci, pár dalších let a vy, lidi, tady přerostete farmáře," řekl Miscowsky.

Ledouxovu odpověď neslyšel. V uchu mu zazněl Tandonův hlas. "Seržo, máme nové rozkazy. Asi padesát kiláků na jihovýchod je nějaká plantáž u moře. Kapitán po nás chce, abysme tam hnuli prdelema. Nejvyšší priorita,"

Ten se s tím nesere. Miscowsky si v duchu vybavil mapu. Přímou čarou džunglí asi tak na jihozápad. Žádné zmapované cesty. Snad nějakou najdou. Něco se musí najít. Posunky svolal ostatní. Nechat tu zásoby a padat a doufat, že Ledoux si nebude myslet, že jsou nezdvohli.

"Tady voprawdu není žádná pořádná cesta," mumlal si Miscowsky. "Jestli tam někoho fofrem potřebujou, tak tam měli radši někde poblíž shodit novéj tým,"

"Kapitán Frazer povídal, že to nemůžou udělat," řekl Tandon. "Na pluku si myslej, že to místo pozorují vopravdu důkladně,"

"Co tam vůbec má být?" zeptal se Cloudwalker.

"Přece jsem se nemohl vyptávat, ne? Jediný povolený vysílání máme kliknutí na potvrzení rozkazů.

Jedna věc tu je, máme prej hlásit přelety helikoptér, ve dne v noci. V takovém případě máme porušit rádiový utajení," "Nebudou nás tam ti rebelové čekat?" zeptal se Pur-dy. "Tedy chci říct, že když my budeme moct slyšet velitelství, tak oni taky, ne?"

Miscowsky na ně mávl rukou, aby zmlkli, když procházeli houštinou. Potom nízký porost prořídil a mluvení bylo opět bezpečnější. "Ne," odpověděl Tandon. "Podívej, udělej to takhle. Pošlou nahoru helikoptéru, která nás vidí. Teda ne přímo vidí, ale jsme s ní v lajně, je to jasný? Potom vyšlou paprsek tím směrem, co si myslí, že jsme. Až ho uslyším, tak kliknu vysílačkou. Ta vyšle zpátky signál, podle kterýho nás zaměřej. Pak zúžej paprsek tak, že u nás nebude víc jak deset metrů širokej. Každý, kdo by nás chtěl poslouchat, by musel být mezi náma a helikoptérou. A to je dost nepravděpodobný,"

"Kromě toho je to všechno zakódovaný," doplnil Miscowsky.

"Aha." Purdy zíral dopředu do džungle a automaticky se zatáčel doprava. "Podívejte se dopředu. Něco je tam v bahně."

"Weemové?" zeptal se Cloudwalker.

"Možná je to jenom kláda," řekl Purdy. "Ne, lepší bude to nezjišťovat."

Miscowsky se oťrásl a ustaraně zdvihl pušku s nasazeným bodákem do pohotovostní polohy u hrudi. "Řeknu ti, mládenče, začínám být docela rád, že jsi s náma."

Šli mlčky, dokud neprošli podél malého otevřeného bahniska. "Když to tak dobře funguje, tak proč nemůžeme odpovídat tím samým způsobem?" zeptal se Purdy.

"Nemáme na to dost vybavení. Nemůžeme se dost

přesně zaměřit," řekl Tandon. "Samozřejmě, dej mi stabilní plochu a dost času, abych dal věci do pořádku, a budu schopnej se na helikoptéru zaměřit, ale fakt to nemá cenu pokoušet se vo to z těch sraček ve vesnici tvýho strejdy," Plahočili se kupředu, Purdy v čele. Husté bahno se jim lepilo na boty, ale trnité křoviny snadno sklouzávaly z jejich nylonových uniforem. Asi po hodině Purdy zastavil a počkal na Miscowského.

"Seržo, je to čím dál tím hustší. Takhle to nestihneme,"

"Zatracená práce. Ztrácíme spoustu času,"

"Půjde to ještě pomaleji,"

"Jo, to vidím. Nedá se s tím nic dělat,"

"No, jedna věc by šla, seržo. Na východ od nás je voda. Nepamatuju se, jak daleko, ale nebude to víc než pět kiláků. Je to bahnisko. Teče kolem vesnice a dolů k moři. Mohli bysme tam dojít a zkusit čluny,"

"Cluny, jo? A kde ty čluny, sakra, sebereme?"

"Můžu se vrátit a vypůjčit si je, než se prosekáte k vodě. Potom budu bidlovat dolů po vodě a naberu vás."

"Do prdele, já nevím," hromoval Miscowsky. "Tando-ne, co přesně říkali vo tom, jak je to místo hlídaný?"

"No přesně takhle, seržo. Bartoňovi mládenci budou pravděpodobně hlídat celou oblast kolem plantáže. Jsou možný i hlídkový vrtulníky, ale ne moc pravděpodobný."

"Purdy, jak blízko ten potok..."

"To není potok, seržo. Spíš je to bažina..."

"Potok, bažina, čert to vzal. Jak blízko vod plantáže teče?"

"Vlévá se do otevřeného moře asi šest kiláků jihovýchodně od ní, ale tak daleko po vodě nemusíme. Je to tam moc hluboký. Ale můžeme se dostat přímo na východ od plantáže a potom to stříhnout přímo. Bude to tam hustý, hustější než tady, ale nebude to víc jak jeden kilák,"

"Ten kluk má pravdu, seržo," ozval se Cloudwalker. "V žádným případě v tomhle terénu neuděláme víc než dvacet kiláků za den, kdybysme se strhali. Možná ani to ne."

"To je fakt," řekl Purdy. "Cluny nám ušetří den, možná dva,"

Miscowsky se na Purdyho přísně podíval. "No... Oukej. Cloudwalkere, ty půjdeš s ním..."

"Jenom mě bude zdržovat, seržo," protestoval Pur-cly

"Jo. Ale jak tedy budeš vědět, kde nás najít?"

"Stříhnete to přímo na východ," řekl Purdy. "K bahnisku dojdete za tmy. Nemůžete to přehlédnout, voda vám bude sahat do pasu. Tam se utáboříte. Já vyrazím za svítání. Nebude mi to trvat víc než dvě hodiny. Dávejte na mě bacha,"

"Oukej, ale nevyrazej hned za svítání. Dej nám pár hodin pro případ, že se tímhle sajrajtem neprosekáme tak rychle jako ty. Jasný?"

"Jasný, seržo,"

Miscowsky a ostatní sledovali Purdyho, jak mizí v nízkém porostu, kterým se právě prodrali.

"Není ani moc utahanej," řekl Owasee.

"Jo, ten kluk by to moh' zvládnout. Oukej, tak makáme,"

Světelné ukazovátko kapitána Rottermilla poskakovalo po obraze promítnutém na stěnu zasedací místnosti. "Dobrá poloha, v pořádku," řekl. "Hlubina na jihu. Ostatní tři strany obklopené nízkými kopci. Na všechny strany stovky kilometrů husté džungle. Jedna úzká cesta vede severozápadně k hlavní silnici do Dagonu. Velké plantáže, šest registrovaných vrtulníků, hustý letecký provoz,"

"Je na družicových fotkách vidět něco nového?" zeptal se Ian Frazer.

"Vůbec nic," odpověděla nadporučice Swensenová.

"Nic reálného," dodal RottermiU. "Ale já jsem kolem trochu čenichal. Sledujte,"

Promítl na stěnu družicový snímek panského sídla Rochemont, potom přepnul na počítačem generovanou kresbu budovy a kopce, na němž stála. Zformoval se obrys kopce na straně k přistávací ploše vrtulníků a potom se otevřel.

"Je to dost velké," řekl RottermiU. "Nemáme samozřejmě ani špetku důkazu. Jestli tam nějaké dveře jsou, tak na ně použili materiál, jenž dává stejné infračervené spektrum jako ty skály kolem. Pravděpodobně na nich není jediná rovná linie. Není to snadné, ale zase ne neproveditelné."

"Hlubina," ozval se Falkenberg. "Jak hluboko?"

"Dvacet, třicet metrů," řekl RottermiU. "Možná víc. Mapy té oblasti nejsou zas tak přesné. Méně než padesát metrů, více než dvacet,"

"To stačí," řekl Falkenberg klidně. Naklonil se, aby si prohlédl fotografii. "Tady ty stavby. Doky?"

"No, takové ty plovoucí plošiny, pane," řekla nadporučice Swensenová. "Dá se to použít jako molo. Plukovníku, myslíte si..."

"Přesně," řekl RottermiU.

"Rozhodně je to divné," řekl Falkenberg. "Na Tanithu lezou pravidelně do hluboké vody jenom blázni. Mohl by na té hladině fakticky operovat přistávací modul, kapitáne?"

"To je obtížná otázka, pane," připustil RottermiU. "Záliv je dlouhý dost. Možná trochu krátký na odstartování. Záleželo by to na typu přistávacího modulu,"

"Mohl by tam operovat některý z tanithských přistávacích modulů?"

"V žádném případě, plukovníku. Ty kraksny by se neměly pouštět ani na brouzdaliště. Možná byste tam s jednou přistál, ale můžete si být jist, že už byste ji nikdy nezvedl do vzduchu,"

"Ale vojenské moduly by to zvládly," konstatoval Falkenberg. "Obzvláště pokud by náklad při startu nebyl příliš těžký,"

"Ano, pane. Napadlo mě to, ale na Tanithu nejsou žádné přistávací moduly kondominiální námořní pěchoty," řekl Rottermill. "Ověřil jsem si to. Žádný na pevnině, a ten křižník, co odletěl minulý týden, si všechny svoje odvezl,"

"Jste si tím jist?"

"Ano, pane!"

"Dobrá práce. Pochybuji, že by kapitán Andrejev byl zapleten do spiknutí proti loďstvu, ale je dobré mít jistotu. Neobjevily se žádné další lodě od té doby, co Kurjev odletěl?"

"Ne, pane. Alespoň guvernérova kancelář žádné nehlásila a měli by nám hlásit každý vesmírný provoz,"

Falkenberg se zamračil. "Žňová sezóna je prakticky u konce a pod střechou je víc než devadesát procent sklizně. Řekněte mi, kapitáne Rottermille, je Ace Bartoň blázen?"

"Ne, pane."

"Správně. Tak na co vlastně čeká, co hodlá podniknout s tím...zbožím?"

"My všichni víme, že si pro to musí přiletět nějaká loď," řekl major Savage.

"O tom není pochyb, majore," řekl Rottermill. "Je jasné, že neexistuje žádný jiný způsob, jak proměnit drogy na hotové peníze," Přisunul si klávesnici na okraj mapového stolu a začal psát.

"A musí také přiletět brzy," dodal kapitán Fast. "Čím déle budou čekat, tím víc se jim toho může zvrtnout. Například takový útok na Rochemont. Plukovníku, mám nařídít leteckou pohotovost?"

Falkenberg se zamračil. "Jeremy?"

"Stupeň jedna. Připravit se k přesunu," řekl major Savage. "Ale ještě bych do toho nešel. Ať už Bartoň plánuje cokoliv, můžeme si být jistí, že rná kolem celé plantáže protileteckou obranu,"

"Souhlasím," řekl Falkenberg. "Amosi, buď tak laskav..."

"Ano, pane!" Kapitán Fast rychle psal na konzoli svého počítače.

"Škoda, že nemáme nějaký úderný člun kondominiální námořní pěchoty," povzdychl si Jeremy Savage. "To by bylo pro Bartoňu překvapení."

"Pane, nemohli bychom si jeden půjčit z Kurjeua?" zeptala se nadporučice Swensenová.

Falkenberg se potutelně usmál. "To je skvělý nápad, nadporučíku, ale obávám se, že kapitán Andrejev by s námi nikdy tak dalece nespolečoval. Kromě toho v tuhle chvíli budou na polovičce cesty k navigačnímu bodu Alderson."

Rottermill vzhledl od klávesnice. "Tehle měsíc ne-přilétají žádné linkové spoje, plukovníku."

"To se mi nelíbí." Falkenberg si prohrábl své řídoucí slámové vlasy. "Zatraceně, musí přece mít nějaké plány, co udělat s těmi sakramentskými drogami, když už je jednou sklídili... Kapitáne Faste, mohl byste se spojit s guvernérem? Použijte telefonní utajovač."

"Ano, pane!"

"Pane, kdy tvoji mládenci dorazí k plantáži?" zeptal se major Savage.

"Překvapilo by mě, kdyby se dostali do blízkosti toho místa dřív než někdy ve středu v noci."

"Čtyři dny," konstatoval Rottermill. "To by odpovídalo. Je tam hustý porost,"

"Kancelář guvernéra Blaina, pane,"

"Děkuji. Tady je Falkenberg. Dobré odpoledne, paní Čangová. Opravdu potřebuji mluvit přímo s guvernérem. Ano, děkuji vám, počkám... Dobré odpoledne, pane guvernére. Ano. Ano, pravděpodobně je to důležité. Raději bych to s vámi nepřebíral telefonicky. Co byste říkal tomu, dnes večer s námi povečeřet?" Podíval se na kapitána Fasta a ten přikývl. "Pro důstojnický sbor to bude čest... Inu, mohlo by se jednat o důležitou věc. Rád bych vám něco ukázal. Skvělé. Tak tedy osmnáct třicet. Ještě maličkost, není to samozřejmě vaše starost, ale potřebovali bychom letový řád

všech linek do konce roku. No, co možná nejdříve... Ano, samozřejmě. Co kdybych si s ní promluvil přímo? Dobře. Počkám," Falkenberg stiskl na telefonu tlačítko vyřazující zvuk. "Měl jsem se paní Cango-vé zeptat, když jsem ji měl na lince. Pustím to do reproduktoru,"

Nadporučice Swensenová otevřela poznámkový blok a připravila si pero.

"Ano, plukovníku?" Zesílený hlas Ann Čangové naplnil místnost. "Co pro vás mohu udělat?"

"Potřebujeme co možná nejdříve kompletní letový řád všech linek," řekl Falkenberg. "Veškerý lodní provoz odtědka až do konce roku,"

"Sa... samozřejmě, plukovníku. Ale víte, ne veškerý provoz je podle letového řádu..."

"Ano, jistě," řekl Falkenberg netrpělivě.

Kapitán Rottermill se zamračil a sáhl pod psací stůl pro svůj kufřík.

"Pošlu vám kopii všeho, co tady v současné chvíli máme. Můžete chvíli počkat? Bude mi trvat pár minut, než projdu všechny složky,"

Rottermill položil kufřík před sebe na stůl a vyndal malou krabičku z umělé hmoty. Stiskl spínač a umístil ji naproti Falkenbergovu sluchátku.

"Můžeme počkat," řekl Falkenberg. Vrhл pohled na Rottermilla a zdvihl obočí. Rottermill odměřeně přikývl.

"Plukovníku, počítače mi provádějí divné věci s databázemi," ozvala se Ann Čangová. "Mohla... mohla bych vám zavolat za okamžik, prosím?"

Falkenberg pohlédl na Rottermilla. Zpravodajský důstojník znovu přikývl. "Ale jistě," řekl Falkenberg. "Opravdu ty rády potřebujeme. Počkáme na vaše zavolání,"

"Díky, plukovníku," řekla Ann Čangová. "Bude to jen pár minutek. Oceňuji vaši trpělivost..."

"Ale to je v pořádku. Sbohem," Falkenberg stiskl vypínač, ujistil se, že spojení je přerušeno a znovu pohlédl na Rottermilla. "Nuže?"

Rottermill zapnul analyzátor hlasového stresu, aby Falkenberg mohl vidět výsledek. Linie "x" výrazně přesahovala do rudé zóny. "Plukovníku, je hrozně vystrašená,"

"Co vás na ni navedlo?" zeptal se Ian Frazer.

Rottermill pokrčil rameny. "Po určitém množství výsledků pro to má člověk cit. Uvědomte si, že to není jisté. Ten zatracený utajovač mohl výsledek ovlivnit. Ale vsadil bych se o večere na celý týden, že ta ženská něco utajuje. A třídní večere, že to má něco společného s letovými rády,"

Jeremy Savage se zasmál. "Rottermilie, pochybuji, že se s vámi někdo vsadí, ať už ty sázky přikrašlujete jakkoliv. Já určitě ne,"

Rottermill nasadil zkormoucený obličej. "Plukovníku, mohli bychom udělat ještě jeden telefon bez utajovače?"

"Samozřejmě,"

Kapitán Fast se poškrábal na hlavě. "Plukovníku, jestli je vedoucí kanceláře guvernéra ve spojení se vzbouřenci..."

"To ještě nevíme," podotkl Rottermill.

"Ale není to nepravděpodobné," podotkl Amos Fast.

"Když je Rottermill ochoten se o to vsadit?" poznamenal Ian Frazer. "Prokrista, umíte si představit, jestli předává Bartoňovi informace z družic? Pak se nedivím, že dokáže najít moje patroly!"

Kapitán Fast tiše hvízdл. "Plukovníku, neměli bychom poslat některé velitelské družstvo, aby dohlédlo na to, že neutěče?"

"To je asi trochu ukvapené," řekl major Savage. "Ale jestli se to prokáže..."

"Požádám guvernéra, aby ji dnes přivedl s sebou na večeri," rozhodl Falkenberg.

XVIII.

Ann Čangová srkala nijak pozoruhodné portské, zatímco číšníci se nenápadně vytráceli. Na půl ucha poslouchala Falkenberga, jak opakuje smysluprostý rituál děkování stávajícímu prezidentu důstojnického klubu, jako kdyby kapitán Fast nebyl Falkenbergo-vým pobočníkem a hlavním asistentem. Co se téhle večere týče, tak nebyla celá nijak pozoruhodná. Ne že by bylo něco v nepořádku: podávaly se čtyři chody a dva druhy zvěřiny, nic nebylo převařeno, ale člověk mohl stejným způsobem stolovat v tuctu restaurací v okruhu dvou kilometrů od guvernéřského paláce. Jídlo rozhodně nebylo natolik pozoruhodné, aby stálo za to pozvat guvernéra. A už vůbec nestálo za to, aby Carleton Elaine trval na tom, že ona má změnit své plány na večer a jet s ním. To je legrační. Nikdy jsem ho neslyšela tak naléhavě něco vyžadovat. Je to divné'.

Ani tu není moc lidí. Plukovník Falkenberg a major Savage — ani jeden z nich očividně není ženatý, není na tom něco divného? Žena kapitána Frazera byla asi oficiální hosteskou. A princ Lysander samozřejmě přivedl tu hotelovou holku. Kapitánka Ca'therine Alanova přišla pozdě. To je divné. Neviděla jsem ji náhodou zrovna dneska odpoledne ve městě, nedaleko guvernéřského paláce?

Triviální večere, a to nedává smysl. Proč by Falkenberg zval guvernéra a vedoucí jeho kanceláře na tak obyčejné jídlo tak na poslední chvíli? Ale Elaine vypadal potěšeně, dokonce dychtivě, téměř jako kdyby něco očekával.

Nedobrovolně se zajíkla.

Že by něco věděl? Ne. Určitě ne. Tak dobrý herec nebyl. "Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní..."(*) Kdo to řekl? Na mne to platí dozajista, pomyslela si Ann.

Bylo po připitcích. A najednou stáli všichni u její židle, Falkenberg, guvernér a kapitán Rottermill,

"Můžeš mě na pár minut omluvit, Ann?" řekl Elaine. "Plukovník má pro mne nějaké novinky. Podle všeho jsou natolik choulostivé, že je se mnou nesmí nikdo sdílet, dokonce ani ty ne. Neumím si představit, co to může být, ale tak to prostě je. Nemělo by nám to trvat dlouho. Možná bys chvíli mohla dělat společnost princovi Lysandrovi a jeho mladé dámě?"

"Ale jistě, nemusíš se o mě starat," řekla Ann automaticky.

"Však já vím," řekl Elaine. Odešli společně s plukovníkem Falkenbergem.

Kapitán Rottermili stál v pozadí. "Opravdu to nebude nic náročného, paní Čangová. Mám dojem, že to má něco společného s těmi letovými rády,"

"Já... s letovými rády?"

"Vloudila se nám tam nějaká chybička," řekl roztomile Rottermili. "Aha. Tady je princ Lysander. Svěřím vás do jeho laskavé péče," Rottermili se uklonil a odešel za Falkenbergem a Blainem.

Co to má znamenat? Ann se divoce rozhlédla. Na pohled se nic nezměnilo. Nikdo ji nehlídal. Ale... Něco není v pořádku. Utekla na dámskou toaletu.

*) Starý zákon, Kniha Přísloví, 28,1. (Kralický překlad, pozn. překl.)

Uvnitř nikdo nebyl. Zůstala tam tak dlouho, jak si myslela, že je to únosné. Když vyšla ven, čekala na ni kapitánka Alanova. Kapitánka Catherine Alanova a pět vojáků v bojových uniformách. Všichni měli zbraně a na rukávech pásky s označením vojenské policie.

"Je mi líto, paní Cangová," řekla Catherine Alanova. Vůbec nevypadala jako ta mladá dáma, která se před dvěma týdny účastnila guvernérový večere. "Musím vás požádat, abyste šla s námi,"

"Cože? Ale já jsem měla být s princem Lysan-drem..,"

"My už to Jeho Výsosti vysvětlíme," ujistila ji kapitánka. "Je mi líto, ale opravdu na tom musím trvat," Catherine pokynula a vojáci Ann Cangovou obestou-pili.

Nikdo se jí nedotkl, dokonce ani nebyl nezdvořilý, ale Ann bylo jasné, že nemá cenu se vzpouzet. Bezmocně přikývla a následovala své vězňatelé.

Odvedli ji do prázdné, nevyzdobené místnosti. Na plastové podlaze stál skládací umělohmotný stůl a dvě skládací židle. Uvedli ji dovnitř a nechali ji tam samotnou.

Tohle přece nemohou udělat! Uvnitř však věděla, že mohou. Existovaly speciální zákony a předpisy pro vysoce postavené úředníky. Guvernér Blaine měl ohromnou pravomoc, jak zacházet s lidmi podezřelými ze zrady.

Zrada. Ale to nebyla zrada. Já nejsem zrádce...

Dveře se otevřely a vstoupil asi třicetiletý mladík. Měl na své cvičební khaki uniformě seržantské prýmký. "Dobrý večer," řekl nezučastněně. "Jsem zvláštní vyšetřovatel Andrew Bielskis. Kvůli protokolu, jste Ann Cangová, vedoucí kanceláře guvernéra planety Tanith?"

"Ano. Ano, jsem. A jakým právem se mnou mluvíte tímto tónem?"

"To je běžný postup, paní,"

Nějaký seržant. Dokonce ani ne důstojník. Ann stiskla rty. "Nevidím žádný důvod, proč bych s vámi měla mluvit.

Informujte, prosím, guvernéra Blaina, že chci jít okanzitě domů,"

"Guvernér má naléhavé jednání s plukovníkem, paní," odpověděl seržant Bielskis. "Vy tedy říkáte, že na oběžné dráze kolem Tanithu nejsou v současné době žádné lodě. Je to tak správně?"

"Na to nemusím odpovídat!"

"Ne, paní. Máme nahrávku vašeho dnešního rozhovoru s plukovníkem Falkenbergem. Já vám ji přehraji, jestli chcete,"

"Do toho vám vůbec nic není!" křičela Ann. "Chci vidět guvernéra!"

"Obávám se, že je zaneprázdněn, paní," nedal se vyvést z klidu seržant Bielskis. "Na základě svého kontraktu je plukovník Falkenberg oprávněn ke zneškodnění a potlačení veškerých organizací a osob chystajících se svrhnout zákonnou vládu na Tanithu. Popíráte svou spolupráci se vzbouřenci?"

"Cože? Ale..."

Dveře se otevřely a vstoupil kapitán Rottermil. Tvář měl poněkud zarudlou, jako kdyby spěchal. "Seržante Bielskisi, co to má znamenat? Paní Čangová, přijměte mé omluvy!"

Díky Bohu! "Nic se mi nestalo, kapitáne. Děkuji vám."

"Bielskisi, co si ksakru myslíte, že děláte?"

"Předběžný výslech zadrženého, pane," odpověděl Bielskis.

"Seržante, pro rány Boží, tohle je vedoucí kanceláře guvernéra téhle planety!"

"To nehraje žádnou roli, pane. Máme jasné důkazy..."

"PJůkazy, seržante?"

"Ano, pane. V 15,48 dnes odpoledne dostala podezřelá příkaz od guvernéra, aby poskytla našemu pluku informace o současném a budoucím meziplanetárním provozu. Osobně tvrdila plukovníku Falkenbergovi, že na oběžné dráze Tanithu nejsou žádné lodě a žádné nejsou očekávány. Před dvěma dny, přibližně v 8,45 hodin, dovezla taniťhská výsadková loď, kontraktovaná společností Spojené slévárny, zásoby, tekutý vodík a tekutý kyslík, lodi CDMS Severní hvězda a stále ještě se nachází na oběžné dráze této planety. Tato výsadková loď žádala a obdržela celní odbavení od guvernérový kanceláře, pane,"

"Dobrý Jiože. Ale paní Čangová si toho jistě není vědoma..."

"Kapitáne, můžete mě ušetřit toho představení," řekla Ann. "I když musím říci, že jste velice dobrý herec. Řekněte mi, seržante, co děláte, když zrovna neponižujete babičky středního věku?"

Bielskis pokrčil rameny. "Nejspíš trhám mouchám křídélka, paní,"

Ann se pousmála. "Dobře, kapitáne, co se tady děje?"

"Víte, dostali jsme vás," řekl Rottermili, "Dnes odpoledne pomocí analyzátoru hlasového stresu, a tato místnost je vybavena celou baterií dálkově ovládaných fyziologických senzorů,"

"Dostali jste mě..."

"To možná není nejlepší způsob, jak to vyjádřit," připustil Rottermili, "Kdybychom se starali o zákonný postup, tak

bychom vás měli. Ale to samozřejmě není součástí naší práce tady. Seržante, co kdybyste nám přinesl něco k pití. Dala byste si skleničku brandy, paní Čangová?"

"Kapitáne, já prahnu po brandy."

"Dobře. Takže teď si to řekněme na rovinu. Dosud jediní lidé, kteří vědí o tomto rozhovoru, jste vy, já, seržant Bielskis a kapitánka Alanova,"

"Catherine?"

"Samozřejmě. Je to svědek. Chtěla byste, aby se k nám připojila?"

"Proč ne, když bude naslouchat?"

"Výborně. Takže, jak jsem řekl, dosud to nezašlo moc daleko. Zatím není důvod volat guvernéra, ledaže byste to opravdu chtěla."

"Ehmm... raději bych ho nevyrušovala," řekla Ann.

Rottermill se krátce usmál. "Přesně tak. Takže proč byste nám o tom nemohla všechno říci?"

"Všechno o čem?" řekla Ann.

"Paní Čangová, nemohu vás předat seržantu Biel-skisovi bez guvernérova souhlasu a k smrti nerad bych ho o to žádal, ale jestli budu muset, tak to udělám,"

Otevřely se dveře a vešla Catherine Alanova. Nesla táč s karafou brandy a skleničkami.

"Měla jsem za to, že jste líbezná bytost," řekla Ann Čangová. "To jste byla vy, dnes venku před guvernéřským palácem, že ano?"

"Ach, drahoušku, správně jste mě neměla poznat," odpověděla sladce Catherine.

"Takže už tam jste to věděla," zamumlala Ann. "Dobře, co chcete slyšet?"

"Pro začátek, jak dlouho spolupracujete se vzbouřenci?" zeptal se Rottermili, Ann se zasmála. "To je jednoduché. Asi od tří hodin včera odpoledne,"

Rottermill byl šokován.

Dostala jsem ho! "Vidím, že váš šéf je nefalšovaně zaskočen," poznamenala Ann ke Catherine. "Ale je to pravda.

Obávám se, že jestli mě budete chtít »obrátit«

a použít jako dvojitého agenta, nebude to fungovat. Víte, já nejsem vzbouřenec."

Rottermill pohlédl na své předimenzované náramkové hodinky a zamračil se. "Já vám věřím. Tak proč jste ale před guvernérem zatajila důležité informace?"

"Ano, samozřejmě tohle je ta otázka. Já bych na ni opravdu nerada..."

"Paní Čangová," přerušil ji Rottermili, "Můžeme to zjistit. Ale jestli se moji zpravodajci začnou motat kolem guvernéřského paláce, nebudeme schopni to utajit. Nebylo by pro nás všechny lepší, kdyby to zůstalo mezi námi?"

Ann si povzddechla. "Ach, asi ano. Mohu si teď loknout té brandy? Děkuji vám. Ehm, začalo to žádostí o povolení k odstřelu dinosaura..."

Everett Mardon zíral na uniformované muže na prahu svého domova. "Mám tomu rozumět tak, že paní Čangová chce, abych s vámi jel do ležení plukovníka Falkenberga?"

"Ano, pane," řekl seržant. "Tady je její vzkaz a posílá zároveň tenhle kompakt. Říkala, že jej poznáte. Říkala, abychom vám řekli, že to souvisí s dodržením toho slibu, který vám tuhle dala."

Z vedlejší místnosti se ozvala Alicia: "Kdo je to, Evě?"

"Nějací lidé, které poslala tvá matka," odpověděl Everett. "Chce mě dneska večer vidět,"

"Cože? Ale máme domluvený bridge s Henderso-novými!"

Seržant zakašlal. "Dostal jsem nařizení, pane, aby to proběhlo co možná neformálně, pane."

"Chcete tím říci, že vlastně nemám na vybranou?" podivil se Everett.

Voják pokrčil rameny.

"Aha. Alicie, budeš muset zavolat Brendě a říci jí, že to nezvládneme. Opravdu musím odejít,"

"Myslí vám to," řekl seržant Bielskis.

Alicia Mardonová se pokoušela zavolat Brendě Hen-dersonové, ale telefon byl hluchý. O pár minut později dorazil velice snaživý mladý technik. Bude to chvíli trvat, než bude telefon zase fungovat, řekl. Ale může ji ujistit, že Hendersonovi její vzkaz dostanou.

Půl tuctu mužů se kupilo kolem mapového stolu v plukovní zasedací místnosti. Když byl uveden Lysander, guvernéř Elaine zvedl směrem k Falkenbergovi tázavě obočí.

"Princ Lysander lokalizoval nepřátelské velitelství," řekl mu Falkenberg.

"Opravdu? Tak to tedy gratuluji, Vaše Výsosti!" Blai-ne se znovu obrátil k mapě. "Rochemont. Věděl jsem, že Gírerdové jsou v téhle patálii hodně namočení, ale netušil jsem, že takhle hluboko," Pokrčil rameny. "Takže teď víme, kde pravděpodobně skládají borloj. Ale... jestli tomu dobře rozumím, plukovníku, nemůžete dost dobře vzít to místo útokem,"

"Asi tak," souhlasil Falkenberg. "Dokonce ani kdybychom dostali pod své velení všechny letecké dopravní prostředky na této planetě. Bartoň má dost protiletadlových sil, víc než potřebuje, aby udržel to místo tak dlouho, dokud nebudou zásoby odvezeny," Falkenberg se pousmál. "Samozřejmě bychom je velice snadno dokázali zničit," "Dobrý Bože," zvolal Elaine. "Plukovníku, prosím vás! Slibte mi, že se to nestane. To by Bronsono-vým lidem úplně stačilo, aby dostali velkoadmirála Lermontova do překerní situace. A to ani nemluvím o celé grantovské frakci v senátu,"

"Učiníme příslušná opatření, pane guvernére,"

uklidnil jej Falkenberg. "Stejně tak to podle mě udělají Bartoňovi Buldoci,"

"To je jisté," potvrdil Amos Fast. "Jestli by ta sklizeň došla úhony, tak není z čeho je zaplatit,"

"Napadá mě," řekl major Savage, "že major Bartoň musel udělat alternativní plány. Konkrétně musí mít vymyšlené, jak to zboží dostane ven ráz na ráz,"

"No, teď když je ta loď tady, může prostě jenom poslat pro přistávací moduly, ne?" zeptal se kapitán Fast.

Guvernér Elaine se zamračil. "Loď? Jaká..."

"CDMS Severní hvězda. Majetek Spojených sléváren, Inc."

"Tady v tuhle dobu? Na oběžné dráze? Proč mi o tom, zatraceně, neřekli?" zlobil se Elaine.

"K tomu se dostaneme," řekl Falkenberg. "Amosi, máš o té lodi dostatečné informace? Dobře. Co na ni máme?"

"Obchodní loď mimo pravidelný letový provoz," řekl Fast. Stiskl několik kláves na ovládací konzoli. "Veze si své vlastní přistávací moduly. Ještě moment, pane... ještě se tu něco objevuje. Aha. Velitelem je nějaký kapitán Nakata, dříve v císařském námořnictvu dynastie Mejdzi. Podíváme se, co tu na něj máme... Hmmm. Ještě do minulého jara tu byl na seznamu korvetní kapitán Jošino Nakata. Čtyři pozemské roky služby jako velitel úderní letadlové lodi,"

Major Savage tiše hvízdal.

"Dobry Bože," Elaine zíral do mapy. "Velitel úderní letadlové lodi, dokonce zkušený, je kapitánem nákladní lodi bez určitého letového rádu, jež má své vlastní přistávací moduly. Můj Bože, plukovníku! Já to v Ro-chemontu znám. Leží u zálivu, abyste věděl — hlubina se táhne skoro až k hlavní pevnině. Jedno vyloďovací plavidlo by dokázalo..."

"Přesně," řekl Falkenberg. "Za tohoto předpokladu pracujeme na dalších plánech,"

"Krucifix, plukovníku, co s tím tedy uděláte?"

"Právě proto jsme tady, pane, abychom to rozhodli," odpověděl Falkenberg.

"Pane guvernére," ozval se kapitán Fast, "Kurjev je porad ještě v téhle soustavě. Mohl byste jej zavolat zpátky..."

"A kvůli čemu?" zeptal se Elaine.

"Aby Nakatovi zabavil náklad," řekl Fast. "Jestli se sem Kurjev dostane dřív, než moduly Severní hvězdy naloží to zboží, tak se nic nestane — prostě si jen od Kurjeva vypůjčíme přistávací moduly a vyzvedneme si je sami,"

"Kapitáne, to je absurdní," řekl Elaine. "Zaprve nemám vůbec pravomoc, abych nařizoval kondominiální válečné lodi přepadnout kondominiální nákladní loď..."

"Ani kvůli zabavení kontrabandu, pane?" namítl Fast.

"Borloj není kontraband, kapitáne. A buďte ujištěn, že Severní hvězda bude mít perfektní papíry na všechno zboží, které bychom mohli na palubě najít," řekl Elaine. "Snad bychom mohli tvrdit, že zboží zabavujeme na úhradu dlužných daní, ale ani na minutu nepochybují o tom, že by nás kondominiální rada nepodpořila. Samozřejmě, mohli by Spojeným slévárnám nařídít, aby zaplatily daně a celní poplatky, ale vůbec nepochybují o tom, že by jim rada náklad okamžitě vrátila,"

"Promiňte mi, guvernére," vmísil se princ Lysander. "Já v tom mám trochu zmatek. Copak plantážníci nepáchají zločin — dokonce zločin vzpoury — tím, že zadržují sklizeň?"

"Samozřejmě, že ano. Ale to je zločin jenom na Tanithu," řekl Elaine. "Vyhláška, která stanoví, že veškerý borloj se musí prodat trustu Lederle, bere rada jako perfektní zákonné ustanovení. Ale je to vnitřní záležitost naprosto mimo jurisdikci Kondominia. Na Spartě je situace určitě podobná. Kondominium vás určitě nenutí, jaké máte přijímat doma vyhlášky,"

"No to jistě ne. Ale mám dojem, že v tomhle případě je to trochu jiné, protože tohle je kondominiální planeta..."

"Já to tedy chápu tak," řekl major Savage obezřetně, "že v tomto případě vlastnictví váží daleko víc než devět desetin zákona,"

"Takže jsme zase tam, kde jsme začali," zabručel kapitán Fast. "Nemůžeme prostě obsadit Rochemont, protože nemáme dost transportních prostředků, abychom tam rychle dostali dostatečné množství vojáků. Kromě toho mohou teď přistát kteroukoliv minutu a to zboží vyzvednout."

"Guvernér by jim alespoň mohl odmítnout povolení k přistání," navrhl Lysander.

"To by stejně k ničemu nebylo," řekl Elaine. "Tanith nemá planetární obranu ani žádné válečné lodě. Když budou chtít přistát, nic jim v tom nezabrání,"

"Kromě toho přistávací povolení už mají," řekl kapitán Fast.

"Cože! Jak..."

"Schválené vaší kanceláří, pane guvernére," odpověděl Fast.

"Jak se to..., plukovníku...!"

"Později, prosím, pane guvernére. Zatím tu máme svoje daleko vážnější problémy,"

"Ježíšku na křížku," mumlal si seržant Miscowsky. Zíral na hodinky, potom zpátky na spleť révy a pestrobarevné květeny, visící nad zapáchající hladinou. "Mám dojem, že jsem mu to sežral i s navijákem,"

"Ale ne," uklidňoval ho desátník Tandon. "Prostě jsi mu řekl, aby nepospíchal, tak to tak udělal. Von sem přijede,"

"Hovno, jak nás asi podle tebe najde?" rozčiloval se Miscowsky. "Táhla zasraná parodie řeky má deset ramen,"

"Von nás najde," opakoval Owasee.

"Jestli sežene čluny. Neměl jsem dojem, že by ten jeho strejda byl celej žhavěj nám pomáhat,"

"Do prdele, seržo, ty se moc staráš."

"Jsem za to taky placenej," odsekl Miscowsky a znovu se podíval na hodinky. "Ať už sem dojde nebo ne, stejně musíme nahlásit pozici. Dáme se radši do toho, Nicku,"

"Jasně," Tandon si vyndal z ruksaku nádobičko. Nastavil hrot jakési veliké vývrtky proti kmeni stromu a začal šroubovat. Otáčel držadlem tak dlouho, dokud nástroj nesesedl pevně v korkovitém dřevě. Když byla zkroucená anténa upevněna, rozbil ručně poháněný generátor a zapojil k němu vysílačku. "Oukej, Owasee, teď seš tady nejmladší ty."

"Už kvůli tomu jsme neměli nechat toho kluka odejít," bručel Owasee, ale uchopil generátor, přivázal jej ke kládě, přidělal kliku a zkusmo s ní zatočil. "Já jsem připravený, až budeš chtít, můžeme začít,"

Miscowsky se znovu podíval na hodinky. "Už to nebude dlouho trvat. Možná tak deset minut. Kdyby tak tu ten kluk..."

Nahoře po řece se ozvalo táhlé hvízdnutí.

"Do prdele," hlesl Miscowsky.

Potom další hvízdnutí a ještě jedno jakoby v odpověď.

"Ten zkurvysyn! To je určitě Cloudwalker," řekl Tandon.

Minutu poté se v dohledu objevily dva skify s plochým dnem. Jimmie Cloudwalker seděl jako na bidélku ve špičce prvního z nich. Vzadu stál s dlouhým bidlem Buford Purdy. Druhý čln bidloval Etienne Ledoux. Zarejdovali s čluny k břehu a uvázali je ke skloněným větvím stromů naklánějících se nad vodou.

"To sem rád, že vás vidím," řekl Miscowsky, když jeho vojáci a Ledoux vyskočili na pevnou zemi. "Napadlo mě, jestli nebudeš mít s vypůjčováním člunů nějaký problémy,"

"Pořád si myslím, že to není moc moudré," řekl Ledoux. "Řekli jste mi, že Girerdové jsou už s guvernérem na kordy,"

"Na to vemte jed," ujistil ho Miscowsky.

"Přemýšlel jsem o tom. Nárokují si tuhle půdu. Nemá pro ně ve skutečnosti žádnou cenu — může tu žít a pracovat jen pár lidí — ale přesto si na ni činí nárok," Ledoux pokrčil rameny. JĚh, bien. Můžu vás vzít až na tři kilometry od Girerdových pahorků. Budeme tam tak o půlnoci. Potom si vezmu čluny a vrátím se. S Boží pomocí se Girerdové nedozvědí, že... že vám pomáhali hosté na jejich půdě. Ale kdyby vám naše pomoc byla k něčemu dobrá... možná byste si na nás mohli vzpomenout. Nikdo nemůže být hostem věčně,"

"Nezapomeneme na vás,"

"Je čas na zkoušku spojení, seržo," připomenul Tandon. Zapojil si přilbu se sluchátky do vysílačky a začal tiše mluvit. Za chvíli provedl ovladači korekci antény, znovu naslouchal, a znovu anténou pootočil. Potom se usmál a gestikuloval na Owassee, aby začal točit klikou.

"Můj synovec mi vysvětlil, že se to pravděpodobně nedá odposlechnout," řekl Ledoux. "Ale přesto mi to pořád dělá starosti..."

"No, nám taky," uklidnil ho Miscowsky. "Nechceme se dostat do maléru stejně jako vy,"

Tandon pokračoval v tichém rozhovoru. Náhle se napjal. "Seržo! Plukovník chce s tebou mluvit!"

XIX.

Lysander si nebyl jist, jestli jej nechají ve velitelském sále, ale když tam po snídani došel, hlídky mu zasalutovaly a dovolily mu projít. Navzdory nejlepší snaze číšníků a klimatizačnímu systému konferenční sál smrděl. Strach a vzrušení se mísily s pachem tabáku a rozlité kávy.

Scéna uvnitř se od minulého večera nezměnila. Zpravodajští poddůstojníci se skláněli nad velkým mapovým stolem. Na jednom konci místnosti seděl dozorčí důstojník. Přicházeli sem štábní důstojníci, prohlíželi mapy, rozmlouvali se seržanty a odcházeli pokyvující hlavami.

Jedna věc se změnila. Na mapách byly nyní skutečné pozice Frazerových patrol vyznačeny zeleně. Ve většině případů to bylo všechno, ale některé pátrací skupiny měly u své pozice žlutě vyznačenou stínovou pozici. Lysander se nad monitorem mračil, nakonec se zeptal jednoho z poddůstojníků, kteří vynášeli pozice.

"To jsou postavení, která prozrazujeme Bartoňovi, pane," Seržant si znechuceně odfrkl. "Kvůli těm zrádcům v guvernérově úřadu dostávají vzbouřenci nepřetržitě informace z družic. Většinou jsou na nich vidět jenom přesuny velkých jednotek, patroly nedokáží rozlišit, ale čas od času má ta družice kliku a některé speciály kapitána Frazera zahlédne," Seržant se

ušklíbl. "A to je chvíle, kdy přicházíme na řadu my. Kapitán Alana napsal program, který to všechno trochu zamotá, takže když družice něco zachytí, počítač v guvernérově paláci informuje o postavení, které je trochu posunuté od skutečné pozice. To nemůže nikomu škodit."

"No, to tedy určitě ne. Děkuji vám, seržante." Lysander se sklonil nad mapou a znovu se zamračil. Takhle jednoduché to určitě není. Kdyby zadrželi všechna data, vzbouřenci by dostali podezření, ale co když vysílají své vlastní hlídky na ověření družicových informací? Rottermill to jistě všechno musel náležitě promyslet. Anebo sám Falkenberg.

Stejně na tom asi nezáleželo. Záležitost se vyřeší buď v dohledné době, anebo vůbec ne. Základní situace byla křišťálově jasná: víme, kde borloj skladují. Otázkou je, co s tím udělat. Jak se zdá, dosud nikdo nic nevymyslel. Zapíraly něčí hodinky. V průběhu několika málo minut se shromáždila většina vyšších štábních důstojníků nad mapovým stolem. Zobrazená situace jim neřekla nic, co by už nevěděli před dvanácti hodinami, ale kdyby se cokoliv mělo stát, věděli by to v mapovém sále dříve nežli kdokoli jiný.

"Dal bych nevim co za procházku," ozval se Rotter-mili.

"Já taky," Ian Frazer se skláněl nad mapovým stolem a zkoumal vzdálenosti mezi Rochemontem a nejbližšími letišti.

"Podejte hlášení," řekl Rottermill. "Swensenová,"

"Ano, pane!" Nadporučice Swensenová nastavila ovladače na své přilbě a kývla na spojovací poddůstojníky.

Frazerovým týmům SAS trvalo téměř hodinu, než všechny podaly hlášení. Jakmile to provedly, zanesla nadporučice Swensenová jejich současnou

a předpokládanou pozici do počítačové mapy. Všech třiadvacet týmů se mělo sejít u Rochemontu, ale bude jim to ještě pár dnů trvat.

Když se na mapě objevilo postavení Miscowskyho rýmu, sál náhle zašuměl.

"Nechte si to potvrdit," řekl kapitán Rottermili automaticky.

"Je to potvrzené," odpověděl kapitán Frazer. "Vypadá to, jako by si ti kluci našli dopravu po vodě. Spolupracují s místním obyvatelstvem,"

Kapitán Fast se sklonil nad mapou, aby si postavení ještě jednou zkontroloval. Potom se vztyčil, rozhodnut.

"Swensenová, tenhle kontakt udržujte," Stiskl tlačítko mikrofonu.

"Plukovníku, je tady něco, co byste měl vidět,"

Falkenberg se vesele šklebil, když vstoupil do štábní místnosti. Bylo to nakažlivé. Brzy se všichni v sále usmívali.

"Dali jsme několik slibů guvernérovým jménem," řekl. "Všechny za to stojí, myslím. Náčelník Ledoux přísahá, že dokáže dostat dvacet vojáků a celkem slušné množství výstroje do kopců kolem Rochemontu do svítání, pokud je dopravíme po řece ještě dnes v noci. Poslal jsem napřed Miscowskyho s Purdym jako průvodcem, takže budeme mít nějaké síly na místě bez ohledu na to, co se stane. Samozřejmě bez posil toho sami moc nesvedou,"

"To se mi líbí, Johne Christiane," řekl major Savage. "Jedno dobré minometné družstvo, pokud dosáhne momentu překvapení, by mohlo být schopno ten výsadkový modul zadržet,"

"Neviděl bych to tak úplně bez problémů," řekl opatrně kapitán Fast. Pohlédl na Falkenberga. "S vaším dovolením si ale nechám připomínky na později,"

"Vypadá to lépe než cokoliv, co jsem kdy viděl," ozval se Ian Frazer. "Jediný problém je, že mi už dvacet chlapů z SAS nezbývá. Po pravdě řečeno nemám už ani jednoho,"

"Tvoji řadoví průzkumníci to zvládnou, lane," ujistil ho kapitán Fast. "Nebudou tam přece muset trčet celé týdny,"

"Já s Harvem půjdu také," řekl klidně Lysander.

Všichni se k němu otočili. Chvilí bylo ticho. "Podívejte se, Vaše Výsosti, mohlo by to být trochu...," Frazer se sám odmlčel.

Lysander se usmál, nikoliv nelaskavě. "Kapitáne, nevím, jaké máte ponětí o výchově princů na Spartě, ale snad by vám mohlo něco napovědět jméno, které jsme své planetě dali. Harv Middleton posledních pár týdnů vyučoval vojáky vašich speciálních jednotek techniku boje holýma rukama, je to tak?"

"Ano..."

"A něco se od něj naučili, že ano? No a já, aniž bych se chtěl vychloubat, ho dokáží porazit ve třech případech ze čtyř."

"Já... aha," hlesl Frazer.

"Takže domluveno," zakončil Lysander. Zdálo se mu, že na okamžik zahlédl pobavený Falkenbergův úsměv.

"Pane, počítám s tím, že dáš dohromady další dobrovolníky," řekl major Savage. "Obzvláště jsou vítáni z minometných a raketových družstev,"

"Podívejte se, to musí vyjít," řekl Rottermil. Usmál se. "Bude to také legální. Za předpokladu, že naloží borloj na modul dříve, než spustíme palbu,"

"To mi nenapadlo," poznamenal major Savage. "Ale samozřejmě, to by mohlo být důležité,"

Falkenberg zvolna přikývl. "To by mohl být kritický bod. Můžete se vsadit, že Bronsonovi agenti by nás zavali obžalobami z pirátství. Dáme to rozkazem, lane. Nikdo nevypálí na přistávací modul, dokud si nebudeme jisti, že větší část borloje je na palubě. Kdyby nic jiného, tak to hodně usnadní situaci guvernérovi."

"Možná bychom to rozhodnutí měli raději nechat na velitelství," podotkl Amos Fast.

"To je trochu riskantní," řekl Rottermil. "Polní velitel by nemusel mít s velitelstvím spojení,"

"Ne ne, necháme rozhodnutí na polních velitelích," rozhodl Falkenberg. "Jenom se ujistěte, že rozkaz správně pochopí,"

"Pane, proč jste si tak jist, že použijí přistávací modul?" zeptal se kapitán Jesus Alana. "Nemohou tu sklizeň prostě jenom přesunout někam jinam?"

Falkenberg se mírně usmál. "Teď když nám patří všechny ty pozorovací družice, doufám, že to udělají,"

"Čekají na ukončení sklizně," řekl Rottermil. "Nemám ponětí, jak dlouho to může trvat,"

"Já také ne," konstatoval Falkenberg. "Máme čas pomoci jim s rozhodnutím. Okamžitě, jak bude bitevní skupina kapitána Frazera na místě, zahájíme na Rochemont všeobecný útok." Ukázal na ostrůvek asi padesát kilometrů na jih od plantáže. "Tady je ostrov Dračí tesák. Příhodné jméno. To bude naše úderná základna. Amosi, budeme potřebovat všechen dostupný transport. Všechno, co má guvernér na povel. Nemůžeme samozřejmě v boji riskovat civilní vozidla, ale můžeme je použít pro dopravu benzínu a zásob pro tuhle operaci. Rottermile, ať vaši lidé začnou hledat pláže, mýtiny — cokoliv, co můžeme použít jako výchozí stanoviště pro přesun druhého praporu a letecké jednotky na ostrov. Odtud bude mít druhý prapor Rochemont na dostřel. Čekejte na konečné rozkazy, ale počítejte se zahájením přesunu po vodě nejdéle zítra ráno po svítání. Až přesun ukončíte, tak bude letecký prapor akorát připravený skočit jim přímo po krku,"

"To by mělo úplně stačit," řekl kapitán Rottermil. "Bartoň nedokáže jen tak nečinně sedět a sledovat nás, jak jsme na dostřel. Bude se muset odhodlat k tahu. Je skvělé, že naši vojáci se nebudou muset schovávat..."

"Myslím si, že by bylo moudřejší, kdyby se o to snažili," přerušil jej Falkenberg. "Bartoň určitě uvidí, co děláme. Bude vědět, že jsme pravděpodobně nepočítali s tím, že utajíme operaci takových rozměrů. Určitě také ví, že bychom se ji snažili utajit co nejlépe, ledaže by to byla léčka, takže to také tak provedeme. Nejlepší utajení, jakého jsme schopni. Počínejte si tak, jako kdyby to bylo to jediné, čeho jsme právě schopni,"

Major Savage přikývl. "Což v podstatě také jsme. Kdybychom nevěděli o tom přistávacím modulu, tak bychom moc na vybranou neměli."

"Jedinou věc, kterou musíme opravdu utajit, je to, že celá operace směřuje přímo proti Rochemontu," zdůraznil

Falkenberg. "Chci, aby si Bartoň myslel, že se jej snažíme vymanévrovat umístěním velkých sil za jeho linie. S takovou strategií je očividným cílem Rochemont, ale existují i jiné," ukázal na ranče, kterými byly posety břehy zátoky.

"Nevyčleňujeme výhradně Rochemont,"

Kapitán Fast přikývl. "Ano, pane,"

Falkenberg se otočil k majoru Savagovi. "Jeremy, chci, abys provedl druhou operaci jako krycí. Úder z pevniny s

obojživelníky v jihovýchodním sektoru. Tohle bude skutečně předstíraná akce. Po pár hodinách nebude vadit, jestli na to přijdou, ale ze začátku to musí vypadat opravdově. Jenom vypadat opravdově, uvědom si, nechceme žádné ztráty. Důrazně na to vojáky upozorni, převálcují jednu z nejurodnějších půd na Tanithu, takže chci co nejmenší škody. Dal bych přednost tomu, kdyby k žádným vůbec nedošlo,"

"Neměly by být moc velké," ujistil jej kapitán Fast. "Tahle část plánu je jasná, Bartoň ustoupí, aby se dal dohromady. Jestli to bude trvat moc dlouho, tak se nevyhneme tvrdým potyčkám, ale budeme to mít pod kontrolou."

"Jestli to bude trvat moc dlouho, tak jsme všichni namydlení," řekl kapitán Alana.

"Stejně jako Bartoň," dodal major Savage. "Budu se snažit být šetrný, Jesusi,"

"Dobrá, Amosi," poznamenal Falkenberg. "Říkáš, že tahle část je jasná. Takže zbytek se ti nezamlouvá."

"Ne, pane. Nezamlouvá. Ale kdybyste mě zabil, nevím proč."

Falkenberg se rozhlédl kolem stolu. "Komu se to ještě nelíbí?"

"Mně ne, pane," ozval se Peter Owensford. "Problém je, že ta celá věc závisí na spolupráci Ace Bartoň, "

"Bojím se, že má pravdu," řekl major Savage. "Ale máme na vybranou něco jiného? Všechno ostatní, co jsme probírali, je jasná prohra. Tahle operace je překvapující a to znamená, že by mohla mít úspěch. Bartoň asi nebude vědět, že jsme objevili tu loď, a určitě nemá důvod věřit, že jsme přišli na tajemství Rochemontu,"

"A co tohle?" zeptal se Owensford. "Vletíme do toho. Bartoň přivolá přistávací modul a začne nakládat. Můžeme na to vzít jed, že zburcuje své vojáky do jednoho. Ví, že tam v buši máme družstva SAS."

Ostatní souhlasně přikyvovali.

"Dostane to svinstvo na palubu. Anebo alespoň něco z toho. Naši lidé nemají žádnou šanci zjistit kolik. Nakonec toho bude dost, abychom si začali dělat starosti, a naše minometná družstva zahájí palbu. Řekněme, že budou mít kliku. Zneškodní modul, aniž by jej potopili..."

"To není klika," přerušil jej Ian Frazer. "Prostě jen dobrá trefa,"

"Oukej, lane, věřím, že tví průzkumníci to dokážou," přikývl Owensford. "Ale Bartoň na ne bude připravený. Bude muset. První salva a jeho baterie jdou do toho,"

"Dobrá, to všichni víme," řekl Frazer. "Naši kluci prostě budou muset střílet a kryt se fofrem. Nebude to žádný piknik..."

"Jdi do hajzlu s piknikem," řekl Owensford. "Chlapi se o sebe dokážou postarat. Většina z nich by to měla přežít. Ale nepřežijou to jejich minomety. Co se stane, až přistane druhý modul?"

"Druhý modul," řekl pomalu Frazer a pokyvoval hlavou.

"Tohle ti dělá starosti, Amosi?" zeptal se Falkenberg.

"Ano, pane. Akorát že jsem to nepromýšlel tak důkladně jako kapitán Owensford. Ale on to vyhmátl. Nebudeme mít žádnou šanci vyklepnout druhý modul,"

"Vůbec nevíme, jestli nějaký existuje," zabručel někdo.

"Krucifix, nemáme vůbec žádnou jistotu, že je jen jeden," odsekl Amos Fast. "Pro nákladní loď mimo letový řád by to bylo neobvyklé, ale Severní hvězda není jen tak obyčejná trampová loď,"

Ostatní sledovali, jak se Ian Frazer sklání nad mapovým stolem. Nakonec se vztyčil. "Bude to těsné, máte pravdu, ale není to beznadějné. Schovejte pár vrtulníků v Ledouxově vesnici. Až přiletí první modul, tak vrtulníky vyšleme. Správně je načasujte a jeden z nich bude v postavení, aby mohl vyřídít druhý modul..."

"Jestli se tam probouje. A určitě odtud nevyvážné,"

konstatoval kapitán Alana. "Bude nás to stát poslední kredit, abychom letecký prapor nahradili,"

"Je to ještě horší," řekl Amos Fast. "Nemůžeme na druhý modul prostě jen tak začít střílet. Nebude mít na palubě ještě žádný borloj,"

"Získáme tak čas, aby se na to podíval kondominální inspektor," zamumlal Rottermili,

"Podívej," řekl Frazer. "Možná by stálo za to, udělat to obráceně. Snažte se vyřadit první modul vrtulníky a nechte si raketová družstva jako překvapení pro druhý. Máme přece ty střely Sea Skimmer,*) ne? Možná je na čase, abychom je vyzkoušeli?"

"To má něco do sebe," pronesl zamyšleně Rottermili. "Ale..."

"Ale...", opakoval rozhodně kapitán Jesus Alana. "Viš, kolik ti ptáčkové stojí?"

"Doprčic, k čemu nám jsou, když je nikdy nepoužijeme?" vybuchl Frazer. "Schovávali jsme si je pro tu správnou misi. A to je právě tahle,"

"Souhlasím. Vykašlete se na cenu. Někdy není na vybranou," řekl Peter Owensford.

"To není," souhlasil major Savage. "Plukovníku, mohli bychom vystřelovat naběračky z Dračího tesáku? Díky. Dobrá, Jesusi, máš slovo,"

"Ano, pane," V Alanově hlase nezaznívalo žádné nadšení.

"Nemusíme je upotřebit," řekl Savage. "Nemusíme to rozhodnout právě teď. Zvláště když Bartoň ví, že ty strely máme. Možná, že proti nim už připravil nějakou

*) Pěchotní střely Sea Skimmer (v překladu "naběračka mořské pěny") jsou pěchotní protiletadlové rakety odpalované z raketnice, kterou si voják opírá o rameno. Používají se proti cílům přistávajícím či plujícím na vodě. Sledují těsně povrch mořské hladiny, takže letí mezi vlnami a nejsou běžnými protiraketovými systémy zachytitelné a zničitelné. (Pozn. překl.)

obranu. Budeme moudřejší, až se Miscowsky se svými kluky dostane na místo,"

"Už jsem zažil daleko lepší situace," poznamenal Owensford. "Ale tohle je asi nejlepší, co můžeme dělat,"

Rozhostilo se dlouhé ticho. "Má ještě někdo nějaké návrhy?" zeptal se Falkenberg.

"Teď zrovna ne," řekl Savage. Pěchoval si tabák do velké dýmky. "Řekl bych, že Ian jde po správné stopě. Minometná a raketová družstva budou naším největším překvapením. Musíme si je schovat až na okamžik, kdy budou nejúčinnější."

Momentálně potřebujeme nějaký laciný způsob, jak vyřídít ten první přístávací modul,"

"Možná, že ani žádný druhý nebude," řekl Lysander měkce.

Falkenberg si sundal brýle a sklonil se nad mapou. "Amosi, v kolik hodin máme příští zkoušku spojení s Miscowskyho skupinou?"

"No, měli by se zastavovat a poslouchat zprávy každé dvě hodiny... Asi za čtyřicet minut,"

"Dobrá. Chci mluvit s Etiennem Ledouxem,"

"Máš nějaký nápad, Johnne Christiane?"

"Snad, Jeremy, snad. Do té doby mi ale někdo najděte nejlepšího odborníka na místní podmínky, kterého máte tady na základně,"

"To by snad mohl být Fuller," řekl Amos Fast.

"Správně. Je to Fuller. Ačkoliv kdybychom měli někoho, kdo žil tady nedaleko pobřeží — neměli jsme nějakého rekruta z té vesnice v džungli?"

"Purdyho. Ledouxův synovec," řekl Jeremy Savage. "Je v terénu s Miscowskyho družstvem,"

JMo jasně. Nemáme ještě někoho takového? V každém případě pošlete Fullera ke mně do kanceláře a potom vyřídíte McClarenovi, aby si vzal tři chlapy a přišli za mnou kvůli výzbroji."

"McClarena? Plukovníku, vy tam přece nepůjdete...?" Ian Frazer byl šokován.

"Ale půjdu," řekl Falkenberg.

"Ale plukovníku...!"

Falkenbergův úsměv byl chladný. "Beru vaše obavy na vědomí, kapitáne,"

"Ano, pane!"

"Pane princí, byl bych potěšen, kdybyste mě doprovázel jako můj pobočník. A váš korpsbruder, samozřejmě,"

"Děkuji vám, pane,"

"Správně. Amosi, do pěti minut jsem u sebe v kanceláři. Pokračujte," Falkenberg vyrazil ke dveřím.

"Kriste, tímhle tomu tedy nasadil korunu," bručel Ian Frazer. Zapnul svou osobní vysílačku. "Centurio Jaguči. Sežeňte mého sluhu. Dneska v noci vyrážíme do pole,"

"O tom pochybuji, Iane," přerušil ho major Savage.

"Cože, pane?"

"On tě tam nenechá jít."

"Doprčic, Jeremy... Podívej, už jsi mi to rozmluvil dřív, ale tentokrát tam jdu, přísahám, a na příští plukovní poradě si budu..."

"Ne, nebudeš," řekl Savage. "Prohrál bys a plukovník by takové omezení stejně nepřipustil, i kdybys hlasování vyhrál. Uvažuj logicky, Iane. Všechno už je rozhodnuto. Musíme zůstat tady, abychom mohli zvládnout detaily. Klíčová velitelská rozhodnutí se budou provádět zde," Major Savage pokrčil rameny. "Kdyby plukovník nešel sám, tak bych šel já. Je to od něj docela hezké, že mě toho ušetřil,"

"Jo. Podívej, chápeš, že mám o něj starost?"

"To máme všichni. Jestli si myslíš, že tě to vyvedlo z míry, tak si představ, jak asi bude vyvádět seržant-major! Počítám, že plukovník nevezme ani jeho," Savage

kývl na Lysandra. "Promiňte, že to řešíme takhle před vámi..."

"Jsem rád, že jsem byl u toho. A teď mě omluvte, musím vyřídít ještě nějakou záležitost."

"Pokračujte, pane princí."

xx.

Důstojnický klub překypoval činností. Nebyli tu žádní hosté, ale štáb složil většinu stolů a židlí a zbytek židlí naskládal na stoly. Dva vojáci nadšeně myli podlahu. Další byl za barem a skládal láhve do krabic.

"Je nějaká šance dostat tu večeři?" zeptal se Lysander číšníka.

"Ano, pane, ale nemáme moc velký výběr. Treska se sladkými brambory..."

"Mňam," Ursula se mírně usmála. "Typická tanith-ská strava..."

Seržant Albright se zatvářil dotčeně. "Jistě, slečno, není to na běžné úrovni klubu, ale máme poplach, abyste věděla."

"My si také nic jiného nepřejeme," usmál se Lysander. "Seržante, buďte tak laskav a dejte nám nějakou tresku se sladkými brambory. A pivo, prosím vás,"

"Ano, pane! Alieri, připrav pro pana prince stůl. Omluvte mě, pane. Potřebuji mě v kuchyni,"

"Nemusíme jíst," řekla Ursula. "Raději bych..."

"Samozřejmě, že musíme jíst," přerušil ji Lysander. "Já aspoň určitě." Snažil se mluvit klidně a doufal, že se mu to podaří. Svářily se v něm protichůdné emoce. Nemohl se dočkat, až od Uršuly odejde, aby se mohl zúčastnit bojového

úkolů a ukázat Falkenbergovi, co dokáže. To je divné, pomyslel si. S Uršulou býval rád. Dokonce uvažoval, jestli do ní není zamilovaný a jaké problémy by mu to přineslo. Samozřejmě, cítil se provinile, že je tak naráz ochoten opustit ji a jít s Falkenbergem. Uvědomil si, že většinou se obává jen toho, že nesplní Falkenbergovo očekávání. Chtěl Falkenberga uspokojit víc, než kdy toužil uspokojit svého otce, a tomu pořádně nerozuměl. Hluboko uvnitř byly veškeré jeho obavy prazákladním strachem ze smrti či ještě hůře ze zmrzačení. Ursula přitom byla plná pochopení, že chce jít dobrovolně s Falkenbergem, a ačkoliv to Lysander oceňoval, trochu ho to mrzelo.

Seděli a čekali na pítí. "Udělal jsem nějaká opatření," řekl. "Kdybych se nevrátil. Pluk se o tebe postará..."

"Jestli se mnou uzavřou kontrakt, tak se o sebe postarám sama," řekla Ursula. "Nezůstaneš tam, vid', že ne?"

"Nebud' blázninek. Jsem plukovníkův pobočník. Budu mít nejlepší tělesnou stráž v galaxii. A kromě toho všeho je tu ještě Harv,"

"No jistě. Kdy odjíte z Tanithu?"

"Ještě nevím,"

Chvíli seděli obklopeni tíživým tichem. Potom se usmála a řekla. "To je v pořádku. Budeš mi chybět,"

Ty mně budeš chybět, pomyslel si. Chtěl něco říci, ale nemohl. Ticho se protahovalo.

Ulevilo se mu, když ke stolu přišel seržant Albright. "Promiňte, pane, máme moc práce a všechny stoly jsou zapakované. Nevadilo by vám, kdyby si k vám sedl kapitán Svoboda s paní Fullerovou? Děkuji, pane," Albright odešel, aniž by počkal na odpověď. O chvíli později se k nim přiblížil vytáhlý důstojník.

"Jsem Anton Svoboda, náčelník velitelství. Vaše Vy-sosti, řekli nám, že nemáte žádné námitky, abychom se k vám připojili..."

"Ne, jistěže ne, pane." Lysander vstal. "Myslím, že nám trochu usnadní situaci, když mi budete říkat Ly-. sandře." Dotkl se svých kornetských výložek na límci. "Řekli mi, že v důstojnickém klubu je pravidlem nazývat se křestními jmény. A tohle je Ursula Gordonová."

"Teší mě. Ursula. Lysander. Dobrá," řekl Svoboda. "Juanita Fullerová, princ Lysander Collins ze Sparty, v současné době dobrovolník v hodnosti korneta. Což znamená, že tvůj manžel už není nejmladším kornetem v pluku. A slečna Ursula Gordonová,"

Kapitán Svoboda pomohl Juanitě si sednout a potom se opatrně posadil sám. Nohu měl zabalenou v něčem, co připomínalo velký polštář. "Pár střepin," řekl. "Vlastně nás oba dva propustili dnes odpoledne z nemocnice. Juanitin manžel je na konferenci..."

"Aha," řekl Lysander. "Kornet Mark Fuller? Dneska odpoledne jsem se s ním seznámil v plukovníkově kanceláři.

Vypadá to, že bude dnes v noci plukovníkovým pilotem,"

"Doufám, že s tím budou rychle hotovi," řekla Juanita.

"Ano, to není moc k smíchu, první den z nemocnice a nikdo tady, kdo by vás přivítal doma," řekla Ursula.

Juanita zavrtěla hlavou. "Nemáme domov..."

"O to se postarám," řekl Svoboda. "Něco najdeme. I když si nejsem moc jistý, co by se dalo udělat právě teď,"

Svoboda zavrtěl hlavou. "Možná bys měla v noci zůstat ještě v nemocnici,"

"To určitě ne," protestovala Juanita.

"V čem je problém?" zeptal se Lysander.

"Ale, komet Fuller právě k pluku nastoupil," řekl Svoboda. "Nedostal ještě byt. Bydlí v důstojnické svobodárně.

Juanita byla poraněna při záchraně rukojmí,

takže ji poslali hned do nemocnice, když jsme sem přijeli, a nikoho nenapadlo přidělit jim manželskou ubytovnu.

Obvykle se o takové záležitosti mám starat já, ale..." Ukázal na svou nohu. "Neseděl jsem za svým psacím stolem od té chvíle, co jsme paní Fullerovou zachránili." Pokrčil rameny. "Nebyl by to problém, kdyby nás to nezastihlo uprostřed všeobecného poplachu. Což mi připomíná..." Svoboda trochu zvýšil hlas. "Albrighte!"

"Ano, pane!" Číšník se objevil u stolu.

"Seržante, vypadá to, že se pakujete k odjezdu."

"Ano, pane!"

"Mohl bych vidět vaše rozkazy?"

"Jsou v kuchyni, pane."

"Tak je přineste. A také nějakou láhev vína. Cokoliv, co je otevřené."

"Ano, pane."

Čekali, dokud se Albright nevrátil s velkým džbánem červeného vína. "Není to důstojnická kvalita, pane," řekl Albright omluvně.

"To bude v pořádku," řekl Svoboda nepřítomně. "Nalijte mi skleničku," Vzal si průklepy, které mu seržant podal, a chvíli četl. "Zatracená práce!"

"Nějaké problémy?" zeptal se Lysander.

"No, skoro by se to tak dalo říci. Seržante, dostal jste špatné rozkazy. Pluk se stěhuje, stejně jako většina praporu. Ale plukovní velitelství zůstává přímo tady. Neměl byste balit."

"Kapitáne, podívejte se, tady je to v rozkaze..."

"Já to vidím, že to tam je," přerušil jej Svoboda. "Ale někdo vyt'ukal na počítači špatný kód. Já to dám do pořádku, ale do té doby zůstaňte na místě. Nikam nejedete," Svoboda se podíval na svou nohu. "Já taky ne,"

"Ano, pane!"

"Tak. O tenhle bláznec se postarám. Vy nám najděte něco slušného k pití. A pokuste se tu tresku nějak pchnutit, aby byla trochu k jídlu,"

Albright se vesele zašklebil. "Ano, pane. Já něco vybalím,"

Svoboda se natáhl pod stůl, vyndal přenosný počítač a postavil jej před sebe. "Můžete mě na okamžik omluvit?" zeptal se.

"Samozřejmě," řekl Lysander. "Ale přiznám se, že jsem z toho trochu popletený,"

"No jistě," řekl Svoboda. "Podívejte se, máme tady databázi podrobných rozkazů, připravených téměř pro všechny eventuality. Plukovník nařídil všeobecný poplach a přesunuje skoro celý pluk na...inu, na různá místa. Zní to jednoduše, ale ve skutečnosti je to pěkně složité přestěhovat prapor a všechno jeho zařízení a všechny zásoby, které bude potřebovat. Musí se zajistit tisíc maličkostí, věci z praporního velitelství, věci, které se musejí vyzvednout z centrálního skladu. Navíc prapor může dostat posily, které nepatří do jeho stavu. To znamená další rozkazy. Věřte mi, může to být docela zamotané."

"Aha," řekla Ursula. "No ano, jistě."

"Většinu toho zvládají počítače," pokračoval Svoboda. "Máme připravené zakonzervované rozkazy téměř pro každou eventualitu. Chce to jediné aktivovat správné soubory. Až na to, že v tomhle případě někdo vytvářel špatný kód, takže seržant Albright dostal špatné rozkazy," Svoboda se sklonil nad matně modrým displejem, potom něco rychle napsal.

"Aha. A tady to máme. Hmmm,"

"Kdo to udělal?" zeptala se Ursula.

"To není tak snadné určit," řekl Svoboda. Pokrčil rameny. "Ale za chvíli to napravíme," Vypadal přemýšlivě, potom znovu pokrčil rameny. JSTechce se mi věřit, že by Bartoň byl takový blázen a zaútočil na tohle velitelství, ale asi bych měl tohle raději poslat Rottermillovi, pro všechny případy, aby nedošlo k nějaké chybě." Chvilí zuřivě psal na klávesnici.

"Zaútočil?" zeptala se Ursula. "Jak?"

"Bombami, Raketami," řekl Svoboda. "Není pravděpodobné, že by sem nějaké dolétly. Máme přichystaných pár šeredných překvapení pro každého, kdo by to zkusil. A že by to zkoušel Bartoň, to už vůbec není pravděpodobné."

"Proč by neměl?" zeptala se Juanita.

"Proč by neměl co...? Aha. Tady máme seržanta Albrighta s něčím vhodnějším k pití," Svoboda počkal, dokud číšník nenalil každému sekt. "Na zdraví. Jak jsem říkal, co by z toho Bartoň měl, kdyby zaútočil na plukovní velitelství? Kromě toho, že by se na něj každý rozzuřil? Není to přísně vzato součástí kodexu, ale vžitá tradice je taková, že se to nedělá, dokud člověk toho druhého nevaruje,"

"Ale my se právě chystáme..." Lysander se včas zara-žil. "Nepřipravuje se ale útok na Bartoňovo velitelství?"

"Určitě ne," řekl Svoboda. "Neválčíme se ženami a s dětmi. Bartoňovi Buldoči mají svou vlastní základnu nedaleko Dagonu. K té se nepřiblížíme. Proč bychom také měli?"

"Nepomohlo by to vyhrát válku?" zeptala se Ursula.

"Vlastně ani ne," odpověděl Svoboda. "No jistě, ukořistili bychom jeho počítače a spoustu věcí z centrálního skladu. Tím bychom ale udělali z tohoto postavení cíl číslo jedna. Museli bychom vyčlenit daleko více vojáků a výzbroje k obraně svého vlastního velitelského stanoviště. Naši vojáci v poli by byli zatíženi starostmi o své rodiny," Kapitán pokrčil rameny. "To by znamenalo válku s civily, a to prostě neděláme. Ne bez dobrého důvodu."

"Také by to bylo drahé," dodala Ursula.

Svoboda se na ni podíval přimhouřenými víčky. "Na já. Je na tom něco špatného, že si hlídáme výdaje, děvenko?"

"Měl byste se raději vrátit k vybranějšímu tónu," upozornil ho Lysander.

"Je to riskantní, napodobovat způsoby kapitána Alany," připustil Svoboda. "Prezident důstojnického klubu má své způsoby, jak si zchladil žáhu,"

"Předpokládám, že námezdný pluk podniká za účelem výděleku," řekla Ursula. "Ale asi jsem to nepromýšlela dost důkladně,"

"No ano, jde nám o výdělek," řekl Svoboda. "Což znamená, že se snažíme snižovat výdaje. To zahrnuje vojáky, samozřejmě. Kvalitní lidé jsou naše nejdražší položky," Mluvil žertovným tónem, ale v jeho hlase byl i stín vyhrůžky.

"Ale cílem vašeho podnikání je vítězství," pokračovala Ursula.

"IJrši..."

"Ale jistě, to má logiku," souhlasil Svoboda. "Naším cílem je vítězství. Ale za jakou cenu? Některé hry nestojí za námahu... Omluvte mě." Svobodův počítač několikrát slabě zapípal. Svoboda potvrdil příjem, potom se mračil nad obrazovkou. "Jak jsem si to myslel, klub se nestěhuje... Ale vypadá to, že se budeme muset vzdát jeho příjemných stránek, pane princí. Oba dva jsme očekávání na konferenci." Přidržel se stolu a opatrně vstal.

"Kdy se vrátíte?" chtěla vědět Ursula.

Svoboda se podíval na hodinky. "Lysander se možná dnes večer už vůbec nevrátí."

"Ale..."

"Pokusím se na minutku se uvolnit," řekl Lysander.

"Ale... Mark..." protestovala Juanita.

"Aha. A kornet Fuller bude pilotovat plukovníkův vrtulník. Příštích pár dní nejspíš moc času mít nebudeme. Pokusím se připomenout plukovníkovi, že váš manžel by potřeboval pár minut volna před odletem... O, Bože, vždyť jsme vám nenašli to ubytování!"

"Chtěla byste bydlet u mne?" zeptala se Ursula. "Je tam spousta místa,"

"Ach... Víte, já bych vás nerada..."

"Ale to nebude vůbec žádné obtěžování," usmála se Ursula. "Jeho Výsost má jiné zájmy..."

"No tak, děkuji vám."

Počítačový reproduktor zapípal naléhavěji.

"Takže je všechno v pořádku?" zeptal se Svoboda. "Dobře. Už bych měl raději jít. Juanito, Ursulo, děkuji vám za milou společnost." Lehce se uklonil a odkulhal ke dveřím.

Lysander se postavil. "Pokusím se dohlédnout, aby vašemu manželovi dali trochu volna." Pohlédl na Ursulu. "Kde budeš ty?"

"Tady na večeri, potom v tvých pokojích," řekla Ursula. "A... buď opatrný."

"Přála bych si, abych byla stejně klidná jako ty," řekla Juanita. "Ale jsem vystrašená. Jsi na to hodně zvyklá?"

Ursula se zasmála. "Posílat manžela do války? Tohle je poprvé. Ty také?"

"Ano, nejsme svoji dlouho... Vlastně nikdy jsme se pořádně nevzali, ne v kostele. Mark je ze Země, poslali ho sem jako vzbouřence. Já jsem se narodila trestancům na boršitové plantáži. Ty jsi také ze Sparty?"

Ursula se zachichotala. "Nééé, ne tak docela. Narodila jsem se také zakontraktovaná. Až na to, že jsem měla kliku, že můj kontrakt vlastnil Hilton, takže mě poslali do dobré školy. Jako investici," zasmála se Ursula nuceně. "Ty jsi

šťastnější než já. Alespoň muž,
kterého vyprovázíš, se vrátí zpátky k tobě. Můj se nevrátí,"
"Tomu nerozumím..."
"Měla jsem kontrakt s hotelem. Jako hosteska. S hotelem, ve kterém se náhodou ubytoval Lysander, spart-ský princ."
"Ach. Ale... já měla dojem, že tě má rád," řekla Juanita.
"Má mě rád, jistě. No a co? Pochybují, že budoucí král má ve své budoucnosti nějaké místo pro hotelovou holku,"
"Ach. Ale to je hrozné. Ty ho miluješ..."
"To je tak lehké poznat?"
"Ano. Ursulo..., co budeš dělat?"
"Nějak se s tím vyrovnám." Ursula se náhle zasmála. "Koneckonců jsem padlá dívka."
"Padlá dívka?"
"To je jedna básnička, na kterou jsem narazila v hotelové knihovně," řekla Ursula. "Napsal ji před sto lety na Zemi Thomas Hardy. Líbila se mi, tak jsem se ji naučila nazpaměť,"
"Ach. Máma mi také četla básničky. Opravdu si ji pamatuješ? Řekni mi ji,"
"Ale... no dobrá. Potkají se dvě venkovanky...
rAch, Melie, má drahá, to všemu nasazuje korunu! Kdo by si pomyslel, že ve městě tě namanu ? A odkud máš ty krásné šaty, takové' bohatství?' rAch, což nevíš, že jsem padlá dívka ?' Melie na to dí.
- ,Opustila's nás v cárech, bez punčoch a střevíců,
udolaná okopáváním brambor a vykopáváním št'ovíku.
A teď máš náramky a pestrá péra páví!'
,Ano. Tak se padlé dívky oblékají,' Melie na to dí.
- ,Joma ve dvoře jsi říkávala »hele« a »hkd«
A »ejhle« a »ouha« a »jémíne«; ale teď
tvá řeč do vznešené společnosti docela pasuje.' ,Když dívka padlá je, jejím způsobům to prospěje.' — , Tvé' ruce jak tlapy byly tehda, tvář brunátná, ale teď omámena jsem, jak líčko tvá jsou úchvatná. A tvé' rukavičky by každé' dámě seděly!' , Však padlá dívka zřídka pracuje,' Melie na to dí.
,Nazývala 's domácí život noční můrou,
a vzdychala's a vzlykala's; ale teď jakoby
neznala's trdnomylnost a melancholii!'
,Pravda. Být padlou dívkou je život veselý.'
Jak ráda bych též měla péra, krásný splývavý šat,
a úchvatnou tvářičku, a mohla si městem štrádovat!'
,Má milá — tak hrubá venkovská holka jako ty
nemůže na něco takového ani ve snu pomyslit.
Ty nejsi padlá dívka,' Melie na to dí."
"To je..," Juanita se v slzách odvrátila.
"Hej, není proč být tak rozrušená," uklidňovala ji Ursula. "Neplač kvůli mně! Já to zvládnou..."
"Ne kvůli tobě," řekla Juanita. "Asi bych měla myslet na tebe, ale... ta básnička je také o mně. Jak to tam je, ,hrubá venkovská holka'? To jsem já! Mám být ženou důstojníka, a nic neznám! Mohla bych snít o... o tom, že si vezmu nějakého předáka, snad i plan-tážníka. Život na plantáži znám, ale co budu dělat tady? Umím farmařit a dokážu vyprat. Starala jsem se o velkou domácnost. Ale nic jiného neumím. Ty jsi vzdělaná..."
"A padlá dívka," dodala Ursula. "Nezapomeň na to,"

XXI.

Plukovní kapelník major Douglas zdvihl hůl a ostře s ní udeřil, aby přerušil dudy uprostřed mečivého víru. Lysander, který se cítil neohranbavě v bojové kůži a ne-mourlonové zbroji, nastupoval za Falkenbergem do prvního ze čtyř čekajících vrtulníků. Harv Middleton se vyšplhal za ním.

"Princi, tohle se mi líbí," řekl Harv. Mávl směrem k dudákům. "Tohle bysme měli zavést doma,"

Lysander přemýšlivě přikývl. Překvapilo ho, že se s dudáky setkává na letišti, a málem se rozesmál nad zbytečnou ceremonií. Proč dudáci vlastně vyprovázejí vojáky do vrtulníků? Potom začali hrát bouřlivé staré pochody, které provázely muže do tisíce bitev, a bylo mu to jasné.

Na Spartě nic takového neděláme. Proč ne? Leoni-das a jeho tři sta bojovníků pochodovalo k Thermopy-lám za zvuků fléten. Bude se o tom muset zmínit při nejbližším zasedání rady...

Vrtulník letěl překvapivě tiše, dokonce i když měl Lysander sundanou přilbu. Jakmile si ji spolu s ostatními na Falkenbergův pokyn nasadil, veškerý zvuk motoru zanikl. Lysander si instinktivně ztlumil příjem ve sluchátkách, až opět slabě uslyšel zvuk rotoru.

Vrtulník nesl kromě vlastní posádky deset mužů,

pět po každé straně. Podlaha mezi nimi byla pokryta výstrojí. Jeden člen posádky zkontroloval připevnění výstroje. "Je to v pořádku, pane Fullere,"

Lysander se připoutal k sedačce. Falkenberg seděl po Lysandrově pravé ruce, po levé seděl Harv. Za ním byli dva průzkumníci. Andrew Mace, nadporučík průzkumníků, seděl naproti Falkenbergovi, s poručíkem Harrym Janowitzem vedle sebe. Potom tu byl desátník McClaren, patrně Falkenbergův osobní strážce, a dva další strážci z čtyř velitelského zabezpečení. Tělesní strážci byli velcí chlapi a zdáli se podivně stejní. Harv o nich řekl, že jsou to docela dobří vojáci, což byla pochvala, kterou obvykle vyhrazoval jen pro Spart'any.

"Všechno v pořádku, šéfe?" zavolal pilot.

"Všechno v pořádku, pane," Technik posádky, "šéf", se posadil na své sedadlo za cestující. "Tak na to dupnem," Zvuk motoru nabral na výšce a vrtulník šel nahoru. Lysander byl překvapen, jak tiše běží dokonce i ve vzduchu.

"Jen ať kouká běžet potichu," mumlal si. "A co tady, ksakru, vlastně dělám?"

"To je dobrá otázka," vyděsil ho Falkenbergův hlas.

"Pane?"

"Máte zapnutý mikrofon, pane princí,"

Lysander se zmateně rozhlédl. Nikdo se na něj nedíval.

"Nebudte tak vyplašený," uklidňoval ho Falkenberg. "Jste naladěný na moji frekvenci,"

"Ach," Lysander se dotkl kolíčku po straně přilby, aby aktivoval informační displej. Existovalo pět komunikačních kanálů, každý s diagramem zobrazujícím spojení. Kanál jedna vedl přímo k Falkenbergovi. Kanál dvě ukazoval spojení s Falkenbergem, Mačem a Já-

nowitzem. Ostatní tři kanály nebyly naprogramovány. "Já to vypnu, pane,"

"Není třeba," řekl Falkenberg. "Byla to dobrá otázka. Co tady, k čertu, vlastně děláte?"

"Pane?"

"Ne že bychom vám nebyli vděční, ale tohle není váš boj," pokračoval Falkenberg. "A nepřipadáte mi jako někdo, kdo se honí za slávou."

"Ne, pane. Kdybyste... Řekli mi, že jestli dostanu šanci pozorovat vás v akci, abych se jí chopil,"

"To je dobré,"

"Pane..., proč jste tady vy?"

"Jsme za to placeni, pane princí,"

"Ano, pane,"

"Nemůžete říci, že ochrana tajných fondů velkoadmirála není můj boj," dodal ještě Falkenberg.

"To jistě ne, pane, ale když to berete takhle, je to i můj boj,"

"To ano, pane princí."

Lysander naslouchal bručení vrtulníkových motorů.

"Tak podívejte se, pane princí. Položil jste mi otázku. Když si přestaneme hrát se slovíčky, ptal jste se mě, proč jsme tady."

"Ano, pane."

"Možná, že na to mám odpověď."

"Rád bych ji slyšel."

Nastala delší odmlka. "Obvykle nedám moc na kázání," řekl Falkenberg. "Ale nemám často příležitost kázat budoucímu králi. Jsme tady, pane princí, protože být tady je naše práce. Četl jste někdy knihu zvanou La Pěstě?"

"Mor. Albert Camus," řekl Lysander. "Ne, pane. Je to jedna z knih, kterou mi můj učitel dal na seznam povinné četby,"

"Spolu se stovkou dalších knih, po jejichž přečtení

dvakrát neprahnete, o tom nepochybuji," zasmál se Falkenberg. "Tuhle si přečtěte. Nebude se vám líbit, ale budete rád, že jste ji četl,"

"Ano, pane,"

"Camus nám říká, že život spočívá v tom, že člověk dělá svou práci. Čím jsem starší, tím mi to připadá hlubší a hlubší.

Pane princí, já jsem se snažil žít v duchu toho pojmu. Jsem přesvědčen, že souhrn vašeho života je dán tím, čeho jste dosáhl. Někteří z nás toho moc nedosáhnou,"

"Někteří snad ne, pane, ale vy jste dokázal. Změnil jste historii celých planet!"

"To je dost možná pravda. Jestli k lepšímu, nebo k horšímu, jestli cokoliv, co jsem učinil, bude mít nějaký význam pro budoucnost, to už je jiná, a nezáleží to na mně. Všechno, co jsem udělal, může být bezvýznamné v důsledku událostí, které nemohu ovlivnit. Utěšuji se tím, že jsem udělal to, co jsem mohl za daných okolností, ale nic si nenalhávám. Nikdy jsem neměl vliv na rovnováhu sil v kosmu,"

"A kdo jej má?"

"Možná jej budete mít vy. Státníci a králové někdy takový vliv mají. Kdysi jsem si myslel, že bych mohl i já. Takové úvahy snadno napadají kluka courajícího se v Římě po Via Flaminia a shlížejícího z tarpianské skály Kapitolu. Zříceniny vypovídají o slávě. Víte o tom, že Římané drželi přes dva tisíce let v kleci na Kapitolu vlčici? Během republiky, za občanské války, za velkých dnů císařství. V průběhu středověku, po pádu říše, během renesance, papežského státu, risorgimenta. Za Mussoliniho. Ale po druhé světové válce to už dále nebylo možné. Římané nedokázali ochránit vlčici před vandaly. Moderními vandaly. Jak si počínal historický germánský kmen Vandalů, to nevím,"

Falkenberg se zasmál. "Už toho nechám. Neměl

jsem velký vliv na rovnováhu sil ve vesmíru, pane princí, protože jsem si vybral vojenské řemeslo, ať v dobrém, či zlém,"

"Snad nechcete říci, že násilí nikdy nic nevyřešilo?"

"To stěží. Ale vojáci si většinou nevybírají, jaké spory jejich záležitosti vyřeší. Mám za to, že v mém případě je to irelevantní. Řekl jsem, že jsem si vybral vojenské řemeslo, ale ve skutečnosti si vojna vybrala mě,"

"Je to dobrá profese, pane,"

Lysander vycítil, že Falkenberg pokrčil rameny. "Možná. Rozhodně je to naprosto nepochopené řemeslo. V mém případě, ať už bych se narodil jako americký plátec daně, či sovětský člen strany, nikdy jsem neměl šanci postoupit na žebříčku kondominiálních hodnot dost vysoko, abych měl opravdu nějaký velký vliv. Samozřejmě my vojáci máme zřídka tak velký vliv, jak si sami namlouváme. Je pravda, že to, co děláme, je nezbytné a často to může být rozhodující, ale zřídka kdy se po nás chce, abychom dělali životně důležitá rozhodnutí. Válka a mír. My nevedeme války a zřídka kdy

kontrolujeme mír."

"Je mír cílem?" zeptal se Lysander.

"Co je to mír?" filozofoval Falkenberg. "Z historického hlediska bych mohl namítnout, že to není nic víc než ideál, jehož existenci vyvozujeme ze skutečnosti, že mezi válkami existují jakési přestávky. Ne že by jich bylo nějak moc či byly hodně dlouhé. Ale předpokládejme, že víme, co to mír je, a že o něj stojíme. Za jakou cenu? Patrick Henry požadoval svobodu nebo smrt. Jiní říkají, že nic nestojí za to, aby se kvůli tomu umíralo. A jsme znovu u toho; jsou to otázky, jejichž řešení se zřídka kdy žádá po vojácích,"

"Tak co my potom..."

"Jestli pokládáte válku, útisk a násilí za mor, podobně jako je rudá smrt, potom jsou vojáci kanali-začínají úklidovými četami. Pohřbíváme mrtvé. Sterilizujeme celé oblasti a snažíme se zabránit rozšíření moru. Někdy mor sami roznášíme, i když se snažíme

o opak. Někdy, ne moc často, nám dovolí eliminovat příčinu moru. Zřídka kdy se můžeme postarat o oběti, i když to dobří vojáci často dělají. Politikové jsou lékaři a chirurgové, to oni musí hledat léčbu,"

"To nikdy nedělali..."

"Ne, nikdy. Takový snad neexistuje ani jeden, a proto jsou sanitární čety dokonce ještě důležitější. Vy jste se narodil jako politik, pane princí. Pokud budete žít, mějte na paměti sanitární čety. Potřebujete nás. Je zajímavé, že my vás potřebujeme také. Potřebujeme věřit, že existují lékaři a chirurgové."

"To je fascinující analogie, pane, ale nenechal jste se jí unést příliš daleko? Říkal jste, že nemáte žádný vliv, ale bezpochyby jste řadu událostí ovlivnil."

"A ještě ovlivním," souhlasil Falkenberg. "Někdy jsou misky vah v rovnováze. Každá miska nese obrovskou tíži, větší, než dokážeme kontrolovat... Ale v některých chvílích, jako je právě tahle, dokáže nepatrná hmotnost vyvést misky z rovnováhy. Tak je tomu právě nyní,"

Vrtulník se prudce naklonil. Lysander zahlédl hluboko dole záblesky světél. V reproduktoru se ozval pilotův hlas. "Jdu na přistání. Až dosedneme na zem, bude to náraz. Určitě se všichni připoutejte,"

Lysander si zkontroloval pásy. Potom se otočil k Falkenbergovi. "Ano, pane. Jak víte, kterou stranu si zvolit?" pokračoval v otázkách.

"To je klíčová otázka. Prozradím vám, jak to dělám. Která strana ponechá lidské rase největší možnosti?" zeptal se Falkenberg. "Zjistíte to a odpověď je nasnadě. Pane princí, každý člověk se narodí s jistými možnostmi. Život představuje využívání těchto možností co možná nejlepším způsobem. Ublížit co možná nejmenšímu počtu lidí — ale pochopit, že nedělat nic by mohlo být horší než jakákoliv škoda, kterou byste mohl způsobit,"

"Největší štěstí pro co největší počet lidí?"

"Ne. Tenhle argument je často užíván pro ospravedlnění snahy činit lidem dobro, ať již o to stojí či nikoliv. Ne, pane princí, není to tak jednoduché. Musíte se lidí zeptat, co chtějí. Musíte se zeptat odborníků, co lidstvo potřebuje. A musíte naslouchat jejich odpovědím. Ale nakonec se musíte stejně rozhodnout sám.

Nemůžete prostě jenom ohrnovat nos. Musíte vzít ty hlasy do úvahy, ale nesmíte jenom počítat názory. Význam mají počty," Falkenberg se náhle zasmál. "Letíme nad džunglí do bitvy. Jestliže budeme mít štěstí, zachráníme ohromné zásoby drog. Drog, jež pomohou udržet hordy na zemi ještě o něco déle v poslušnosti. Možná, že ti lidé věří, že jsou šťastni. Je to v pořádku? Anebo by byla Země lepším místem, kdybychom tu sklizeň zničili? A to je jenom jedna otázka, protože v souvislosti s borlojem je jich v sázce daleko více. Naším úkolem, pane princí, je dát admirálu Lermon-tovovi jeho tajné fondy — a doufat, že učiní víc dobra než zla, víc dobra, než borloj způsobuje zla. Udělá to?"

"To nemůžeme vědět," řekl Lysander. "Můj otec Lermontova podporuje. Neřekl bych, že k němu cítí sympatie."

"To nemusí. Takže, pane princí, za co bojujete?"

"Za svobodu, plukovníku. Za práva svobodných lidí,"

"A to jsou kteří? Odkud přicházejí?"

"Jak prosím?"

"Uvažujte, pane princí. Vojáci 42. pluku jsou podrobeni přísné disciplíně. Většina z nich by řekla, že nejsou svobodní — ale přitom nepodléháme žádné vládě. Možná, že jsme nejsvobodnější lidé v celé galaxii. Samozřejmě, taková svoboda je zpropadeně drahá,"

"Ano, pane, to na Spartě zjišťujeme,"

Falkenberg se usmál pod vousy. "To bych řekl, pane princí. Jsem si jist, že na to přicházíte." Na chvíli se odmlčel.

"Pane princí, chtěl byste vědět, která byla nejdůležitější událost v historii svobody?"

"Americká revoluce?"

"To je dosti trefná volba, dokonce bych řekl druhá nejlepší, ale ne moje. Já bych si vybral okamžik, kdy si římsí plebejci vyžádali na patricijích vypsání zákonů na dvanáct tabulí a umístili je tam, kde je mohl každý vidět. Tím postavili zákon nad politiky. Zákonné právo je základem svobody,"

"Budu o tom přemýšlet, pane,"

Lysander vycítil Falkenbergově pokrčení ramen. "Buďte tak laskav. Jinak se omlouvám, pane princí. Když mám v zajetí jako posluchače politika, nedokážu odolat, abych mu neudělal přednášku. Ale předpokládám, že mladík vychovávaný na planetě založené profesory politických věd vyslechl podobných věcí na celý život," Ale ne od vás, pomyslel si Lysander. Chtěl Falkenberga požádat, aby pokračoval, ale plukovník již přepnul na své vysílače kanál.

"Pánové," promluvil do mikrofonu Falkenberg. "Byli jste všichni navzájem představeni, takže to můžeme přeskočit," Dva poručíci naproti nim souhlasně přikýkli. "Teď si dáme školení," Vrtulník začal divoce manévrovat. "Jsme teď těsně

nad vrcholky džungle, takže nebudeme korneta Fullera rušit při pilotování. To znamená, že zbýváme čtyři. Poručíku Maci, jestli se nepletu, tak jste služebně nejstarší. Buďte tak laskav a poučte pana prince,"

"Ano, pane!" Mace pohlédl na Lysandra. "Plukovník minil to, čemu říká školení pro kapitány. Protože tady na palubě žádní kapitáni nejsou, počítám, že to zbývá na nás. Plukovník nastíní problém, my řekneme, co bychom v takové situaci dělali, pak o tom všichni diskutujeme. Připraven? Dobře. Plukovníku..."

"Pánové, musíme učinit rozhodnutí," řekl Falkenberg. Ukázal na těžkou výzbroj, přikurtovanou k podlaze vrtulníku. "Naším cílem je dopravit sebe a tuhle výzbroj z Le-douxovy vesnice do bodu v bezprostřední blízkosti Ro-chemontu. Můžeme předpokládat, že do Ledouxovy vesnice nedorazíme nepozorováni. Tam všechno přeložíme na lodičky. Pohon obstarají vesničané pádly a bidly. Jsou to odborníci a tuhle cestu vykonali již mnohokrát. Čluny jsou dřevěné, ne moc velké. Jestli jsem to dobře pochopil, každý unese dva lidi a jejich osobní výbavu, anebo odpovídající váhu výzbroje. Je tam nějakých dvacet loďek, což bohatě stačí na přepravu nás všech včetně materiálu na jeden zátah. Přirozeně budeme muset čluny nějakým způsobem uspořádat. Je to dosud jasné? Dobře. Problém je, jak čluny naložíme a v jakém pořadí je vyšleme?"

Pane princí, jako služebně nejmladší muž na palubě máte přednost. Co bude v prvním člunu, který pošleme dolů po řece?"

"Dva průzkumníci, pane?"

"Neptejte se!" upozornil ho poručík Mace.

"Průzkumníci," opakoval Falkenberg. "A ve druhém?"

"To bych si ještě rád rozmyslel," řekl Lysander.

"Poručík Janowitz byl nedávno povýšen na poručíka z korneta," řekl Falkenberg. "Gratuluji. Co bude v prvním člunu, pane Janowitzi?"

"Dva průzkumníci," řekl Janowitz. Vypadal starší než Lysander a mluvil rozhodněji. "Ve druhém člunu budou důstojníci. Pošleme čluny po skupinách, nejdříve vojsko, potom těžkou výzbroj, plukovník a jeho stráž v posledním člunu,"

"Aha. Proč?" zeptal se Falkenberg.

"Kvůli radaru, plukovníku. Možná, že džunglí nepronikne, ale kdyby ano, tak je menší šance, že nás zahlédnou..."

"Ano. Poručík Mace? Souhlasíte?"

"Já nevím, plukovníku. Chápu, jak to Harry myslí. Těžká výzbroj bude na radaru viditelnější než vojáci. O hodně víc, takže je pravděpodobnější, že nějaký pitomý trouba si všimne signálu. Propašovat chlapy bude snazší. Menší pravděpodobnost, že vyplašíme Bartoňovy lidi. Ale..."

"Máte výhrady," konstatoval Falkenberg. "Beru na vědomí. Pane princí?"

"Mám také nějaké výhrady, teď když o tom přemýšlím," řekl Lysander. "Kdyby vojáky zahlédli, kdyby vůbec pojali podezření, potom je daleko pravděpodobnější, že si všimnou těžkých zbraní,"

"Mohli by si myslet, že to jsou Ledouxovi lidé," nadhodil Janowitz. "Třeba to tak bude,"

"Je to možné," souhlasil Mace. "Zvláště když uvidí jen samé lidi. Ale co když neuvěří, že jsou to domorodci?"

"To je vy kalkulo vaný risk," řekl poručík Janowitz. "Z hlediska pravděpodobnosti bude lepší poslat vojáky první,"

"Jste si tím jist?" zeptal se Falkenberg. "Pane Maci?"

"Je to opáčn ě," řekl Mace. "Pošleme nejdříve těžkou výzbroj, protože jestli se dostane skrz, potom projdou také vojáci, a jestli to zburcuje Bartoňovy lidi, tak ty zbran ě nikdy skrz nedostaneme,"

"A?" vybízel ho Falkenberg.

"No... já nevím, pane,"

"Pane princí?"

"Nemůžeme se přece obejít bez těžkých palných zbraní?"

"Přesně," souhlasil Falkenberg. "Celá naše mise závisí na tom, abychom dostali na místo těžkou výzbroj. Jestli se nám to nepodaří, tak toho moc nepořídíme. Dobrá práce, pánové. A teď mám pro vás k řešení úplně jiný problém..."

Mýtina byla malá a naprosto temná, krom ě úzkých paprsků rud ěho sv ětla z vojenských baterek. Sl ětly se zde čtyři vrtulníky. Dva, s palivem načerpaným od ostatních, mohly pokračovat. Dva zbývající si ponechaly jen tolik paliva, aby se mohly vrátit na předchozí shromaždiště.

Kornet Fuller dřep ěl na zemi a pomocí projektoru ve své přilbě promítal mapu. "Paliva budeme mít jen tak tak," říkal.

Falkenberg ukázal na vesnici Ledoux. "Jakmile jsme jednou tady, jaký bude náš operační radius?"

"Možná sto kilometrů," odpověd ěl Fuller. "Záleží na tom, jaký budeme mít po zbytek cesty vítr."

"To by m ělo stažit," usoudil Falkenberg. "Tak či onak, víc stejně nebudete potřebovat," Vstal a rázoval k okraji mýtiny.

"Jak to, že m ě způsob, jakým to říká, tak děsí?" hlesl Fuller.

Lysander se pousmál. "Vás taky?"

"Ještě jsem nem ěl příležitost pod ěkovat vám za to, že jste ubytoval Juanitu,"

"To byl stejně Uršulin nápad," řekl Lysander.

"Jo? Stejn ě vám ěkuji. A taky za to, že jste přemluvil plukovníka, abych se s n ě mohl ještě na pár minut setkat," Fuller si oťel ělo. "Že je tu ale vedro,"

"To tedy ano,"

"Jak ě je to na Spart ě?" zeptal se Mark.

"No, je tam daleko chladněji..."

"Jo. Slyšel jsem. Myslím s trestanci,"

"Nemáme tam kontrahovanou práci jako tady na Tanithu," řekl Lysander. "Noví přist ěhovalci ze Zem ě si mohou vybrat

zaměstnání,"

"To pouštíte trestance na svobodu?"

"No, ne tak docela, ale každý, kdo chce pracovat, zjistí, že omezení jsou únosná. Kondominium nerado vidí, že dáváme měšťanský status každému, i když je ještě formálně ve výkonu trestu, ale to se stejně tak často nestává. Zájmců o měšťanství není tolik,"

"Cože, lidé se chtějí stát měšťany?"

"Někteří ano," řekl Lysander.

"Ach. Kvůli vedlejším výhodám? Sociální zabezpečení a tak?"

"Ne tak docela. Každý na Spartě má politická práva, ale měšťané jich mají více. Mají samozřejmě také více závazků."

"Aha. Něco jako plátcí daně."

"No, ne tak docela..."

Vedle nich se vynořil šéf. "Palivo je na palubě, pane Fullere."

"Díky, šéfe. Naložte je." Fuller se ve tmě zasmál. "Kdybych byl trochu chytřejší, byl bych šel na Spartu. Měl jsem šanci, ale nevěděl jsem, co mám dělat. Možná, že to vyjde nakonec nastejno."

XXII.

Školení bylo u konce a příležitost k rozhovoru s Falkenbergem se už nenaskytla. Vrtulník letěl nízko nad džunglí, někdy se dokonce proplétal mezi stromy. Vyšel malý tanithský měsíc, ale představoval jenom rozmazanou skvrnku mezi mraky. Občas, když se vrtulník prudce nahnul, zahlédl Lysander džungli pod nimi, ale byla to jen temnota ještě černější než oblaka nad nimi.

Po jednom obzvláště divokém manévru ucítil Lysander, jak jej Harv šťouchl. Posunky si ukazoval na přilbu. Lysander nastavil jeden kanál na Harvovu frekvenci.

"Jak vidí?" chtěl vědět Harv.

"Asi pomocí radaru, předpokládám," odpověděl Lysander, ale sám si nebyl jist, neboť radar by mohl být na dálku zachycen. "Infračervené paprsky? Já nevím, ale jsem rád, že s tím nemusím letět sám,"

"Je docela dobře," konstatoval Harv.

"Ano," To tedy určitě je, pomyslel si Lysander. Uvažoval, co by se asi stalo, kdyby se Fullerovi podařilo podplatit svůj přesun na Spartu. Kam by šel? Jeho přirozený pilotní talent by jej mohl přivést do aerolinií anebo na místo šoféra k nějakému bohatému majiteli dolů. Nikdy by neměl šanci stát se na Spartě důstojníkem.

Vrtulník pokračoval v letu a navzdory divokému manévrování Lysander usnul.

Vesnice Ledoux se zdála přelidněná. Vesničané již připravili kryty pro vrtulníky. Jakmile byli cestující z letounů venku, stovka mužů se chopila vrtulníků a odtáhla je pod doškové přístřešky. Rozbalené rohože vytvořily stěny a vrtulníky zmizely.

Náklad byl vyložen v okamžiku a vojáci se vydali za vesničany do husté džungle. Lysander spíše tušil než viděl vodní břeh. Na břeh byla vytažena dvacítká pramic.

Falkenbergovi poddůstojníci gestikulovali. Do prvního člunu byly naloženy raketomety. Po chvíli se do něj vsoukal poručík Mace a lehl si na dno. Vysoký tmavý civilista dal posunky signál a veslař odrazil loď od břehu. V několika vteřinách zmizela pod hustým porostem.

Ve druhém člunu byla rozmanitá výzbroj včetně čehosí, co Lysander považoval za podmořské sáně. Člun byl odeslán do noci. Minomety a miny. Spojovací přístroje. Radarové antény. Všechno bylo nakládáno spěšně a materiál rychle mizel. Potom přišli na řadu vojáci, a potom byla řada na Lysandrovi. Společně s Harvem leželi na břiše na dně člunu a čekali.

Člunařovo bidlo mělo na konci list podobný pádlu, takže se dalo použít jak k bidlování, tak k pádlování. Bylo tak špatně vidět, že Lysander dokonce ani nerozeznával člunařovu tvář.

Věděl, že to bude dlouhá cesta a snažil se usnout, ale navzdory tréninku to nedokázal. Hlavou se mu neustále honily myšlenky. Obrazy vlastní smrti nebo zranění. Padlý Harv. Falkenberg krvácející na zemi. Co když budu muset převzít velení? říkal si Lysander. To se vůbec nemůže stát, anebo ano?

Ursula. Co se stane s ní? Vzpomněl si na Melissu doma na Spartě. Každý předpokládal, že si ji vezme. On také. Teď už si nebyl tak jist. Melissa byla jeho přítel-

kyne, mohl s ní rozmlouvat. Navštívili spolu mnoho míst a dvakrát se milovali. Poprvé to bylo poprvé pro oba. Měl ji hodně rád. V její společnosti se cítil uvolněně a samozřejmě, byla to plnoprávná měšťanka. Byla by dobrou matkou a dobrou partnerkou vládci. Ale to přece není láska, říkal si. A co vlastně? Co je láska? Jsem zamilovaný do Uršuly? Chci ji. Chci být s ní.

Co by si Melissa pomyslela, kdyby si Ursulu přivezl na Spartu? Pochopila by to? Ne. Ani jeho otec by to nepochopil. Ne, to by bylo směšné. V paláci nebylo pro Ursulu místo.

A proč by ne? V historických knihách četl o králich, kteří měli milenky. Ale králové Sparty nebyli skutečnými králi, ne takovými, jako byli staří králové Francie. Ve spartské ústavě se nic neříkalo o panování z Boží milosti. Králové Sparty nemuseli o svůj úřad usilovat za pomoci libání dětí, ale předpokládalo se, že budou lépe připravení a kvalifikovaní než kdokoliv jiný. Či přinejmenším že budou mít velmi dobrou průpravu. Předpokládalo se také, že budou mít děti, zákonné děti, děti, které zdědí vůdčí postavení. Tak bylo zaručeno, že spartští králové budou věci nazírat v dlouhé perspektivě, že budou hledět k příštím generacím, ne jenom k příštím volbám.

A očekává se také, že se budeme chovat mravně, ať už to znamená cokoli. Dávat lidem příklad. Rada by na to přišla a cena by byla ztraceně vysoká. A i kdyby rada Ursulu akceptovala, Melissa nikdy.

Takže co? Vzdát se Melissy? Vzít si Ursulu? Nahlas se zasmál a ucítil tlak Harvovy nohy, připomínající mu, aby byl zticha.

To bylo skutečně nemožné. Rada by chtěla genetické tabulky a rodinnou historii, informace, jež Ursula pravděpodobně neměla, a nejspíš by ani nebyly uspokojivé, i kdyby je měla. A co kdyby byla její genealogie uspokojivá? Stejně by pořád ještě musela žádat o měšťanský status. Navzdory své inteligenci, kdyby s tím začala až teď, mohlo by to trvat celá léta. Pokud by s tím vůbec souhlasila. Ne. Ursula se se mnou na Spartu nevrátí.

Ta myšlenka se mu nelíbila.

Nejlépe bude změnit téma.

Slyšel, jak pod člunem proudí voda. V džungli byla neproniknutelná tma. Jsme ponořeni ve tmě, ale přesto nejsme neviditelní. Ne pro radar. Co když nás někdo pozoruje právě teď? Falkenberg musí mít detekční přístroje. Co když je opravdu má? Co můžeme dělat? Když nás najdou, mohou nás zajmout. Nemáme dost lidí ani munice, abychom se udrželi dostatečně dlouho.

Takhle se nikam nedostanu. Co je? Proč jsem tady? Život spočívá v tom, že člověk dělá svou práci. Je tohle moje práce? A co je? Myšlenky mu vířily hlavou, dokud je násilím nezahnal.

"Princi!" Harvův hlas byl tichý a naléhavý. "Jsme na místě,"

Pořád ještě byla tma, ale mezi mraky nahoře se začalo objevovat nezřetelné šedivé světlo. Lysander vylezl ze člunu. Levou nohu měl zdřevěnělou, a tak si ji usilovně třel.

Jakmile byl z pramice venku, člunař odrazil od břehu, otočil se a bidlová! proti proudu. Člun v okamžiku zmizel.

"Tudy," šeptal někdo. Stínová figura je vedla. Našlapovali v měkkém blátě. Jednou Lysandrova bota zapadla až po kotník, a když ji vytahoval, ozvalo se hlasité mlasknutí. Pořád ještě nebylo skoro nic vidět, jenom šedavý přísvit nad baldachýnem džungle. Harv jej tiše následoval.

Lysander měl pocit, že ušli asi půl kilometru, když se jejich průvodce zastavil.

"Támhle, pane. Pod tou plachtou," šeptal vojín.

Lysander si klekl, aby nahlídl okraj celtoviny přímo před sebou. Přelazil se pod ním. Uvnitř bylo omračující vedro.

Když byl celým tělem uvnitř, ucítil, že se půda svažuje. Slabá záře mapového projektoru byla oslepující.

Pod celtou leželi Falkenberg, poručík Mace a nějaký seržant. Všichni se dívali před sebe, kam seržant promítal mapu.

"Seržant Miscowsky, můj pobočník, kornet princ," představil je Falkenberg. Mluvil tiše, ale uvolněně. "Pane princi, prostudujte si tuhle mapu. Seržante..."

"Ano, pane," Miscowsky sáhl do holografické projekce. "Tohle je pobřeží. My jsme tady ve vnitrozemí. Vodní tok, kudy jsme se sem dostali, je za námi. Teče ještě nějakou dobu na jih, pak se stočí na západ do zálivu," Dotkl se přílby a obraz se změnil. "Oukej, tady jsme zase my, tady je pobřeží. Džungle končí asi jeden kilák na západ odsud. Pak je tam asi tři kiláky holých kopců, většinou zemědělská půda, a panské sídlo Rochemont. Sedi tady na něčem, co připomíná vysoký kopec, na takovém jakoby nízkém náspu. Podařilo se nám shromáždit o té oblasti dost podrobností. Stavení s anténami je tady. Tady jsou nějaké kůlny, počítám, že v nich jsou těžké minomety, ale nemůžu si bejt jistě. Opravdu se snažili schovat to všechno před družicema,"

"Jak je to s těmi anténami?" zeptal se Mace.

"Ty jsme odhalili, pane," řekl Miscowsky. "Aspoň tuhle sestavu. Asi před dvěma hodinama, družice mohla být pryč tak dvacet minut, stáhli střechu tady téhle kůlny. Ta věc, co vypadá jako rám na psí víno, je konstrukce, po které střecha sjede. Uvnitř jsou vyhledávací

a přehledové antény, o tom nemůže být sporu, jasně se prozrazují infračerveným zářením a vyzařují také silné vyhledávací kmitočtové pásmo. Dobře, že jsme se tady tak zahrabali," Miscowsky se dotkl přílby a promítl na tmavý obrys změněnou scénu. "Na kraj džungle jsem dal dobrou kamerovou sestavu, ale na to, abysme něco viděli, ještě není dost světla."

"Máme asi tak hodinu, než kapitán Fast zahájí operaci Únos," řekl Falkenberg. "Dejme tomu, že ještě dalších deset minut bude Bartoňovi trvat, než zjistí, že jsme se dali do pohybu. Budete muset to své pozorování provést bleskově, protože potom nám nezbyde, než se zakopat nadobro. Nechceme, abychom u nich vzbudili podezření, že jsme tady. Bez momentu překvapení by to vůbec nemělo cenu,"

"Ano, pane," řekl Mace. "To by neměl být problém. Miscowsky, řekněte nám, jaké jste připravil nouzové kryty,"

"Ano, pane! Nemůžeme se tu zakopat, aniž by nás viděli, ale není těžký si spočítat, že až to zjistí, tak to tu bude hustý. Samozřejmě pak budeme potřebovat kryty, takže jsem omotal pár stromů primakordem, tady a támhle. Hned jak budeme mít jistotu, že o nás vědí, tak ty stromy necháme padnout ve tvaru takový krabice. Nechal jsem zakopat pár granátů právě uprostřed ty krabice, ty to ještě víc vyhloubí. Sice bych si to představoval ještě trochu jinak, ale mělo by to vytvořit odolný strop."

Mám další partu, která to samý dělá tuhle," Ukázal na druhou oblast, zobrazenou na hologramu červeně.

"Dobrá práce," řekl Mace. "Nezapomeňte všechny vojáky varovat,"

Lysander si prohlížel rudé oblasti na projekci. "Řeknu to Middletonovi," oznámil.

"Dobře," poznamenal Falkenberg. "Škoda, že nevíme, jaké prostředky mají na obranu svých děl. Seržante, když otevírali tu anténní kůlnu, nezjistil jste, z čeho je postavená?"

"Infračervené spektrum říká, že je to ze dřeva, plukovníku. Možná je něco pod tím, ale pochybuju, že to je pancéřování,"

"Dobře. Pravděpodobně to je jen dřevo. Pane Maci, jaký je váš názor? Mohli bychom ty antény vyřidit první salvou?"

"Ano, pane. Řekl bych, že mohli,"

"Samozřejmě nevíme, kde mají náhradní," řekl Falkenberg. "Každopádně na chvíli je oslepíme. Pane Maci, je to vaše taktické velení, ale moje doporučení je, abyste si jako primární cíl zvolil ty antény. Zasáhněte je, a potom velitelské

stanoviště, jestli je dokážeme najít. Potom se pusťte do děl, až na nás začnou střílet."

"Provedu, pane!"

"Tedy za předpokladu, že nemáte žádný důležitější cíl," dodal Falkenberg. Sklonil se nad holografickou projekci.

"Ukažte mi přistávací zařízení. Díky. Co je tohle za stavbu?"

"Na hausbót je to až moc veliké," podotkl Mace.

"To nebude hausbót, pane, určitě ne na Tanithu," řekl Miscowsky. "Plukovníku, nikdy jsem si toho nevšiml, dokud jsme nepřišli sem a nepodívali se zblízka, ale oni tady mají všude okolo solární desky, víc než by taková farma vůbec potřebovala.

Máj tu spoustu elektriky. Hádám, že vyrábějí vodík a LOX,*) a kde jinde by to skladovali než v dokách?"

"Hmmm. Pokud je nám známo, Severní hvězda má na palubě přistávací moduly třídy Tallin," řekl Falkenberg. "Při startu z vodní hladiny to na oběžnou dráhu

*) Liquid Oxygen Explosive, výbušnina na bázi tekutého kyslíku, kde tekutý kyslík má funkci okysličovadla. (Pozn. překl)

dotáhnou jen tak tak. Určitě budou potřebovat veškeré pohonné hmoty, jaké dokážou nabrat... V pořádku, Miscowsky, to беру, odhalili jste sklady pohonných hmot," Falkenberg znovu zkoumal hologram. "A tohle budou stáje?"

"Ano, pane. Tyhle dvě budovy jsou stáje pro dobytek. Tahle je pro koně. Ty nad nimi jsou ubytovny pro dělníky," Jioně mají lepší ubytování. Tak fajn," Falkenberg dalších pár minut studoval holografické zobrazení a potom vzhlédl.

"Pane princi, vy a pan Mace vypadáte, jako že se brzy rozpustíte. Musím říci, že je tu opravdu horko i pro mě. Dobře, všichni mají deset minut na ochlazení. Jděte ven a sundejte si výstroj. Pořádně se provětrejte. Pak vás budu znovu potřebovat. Obávám se, že zase tady. Podstoupili jsme všechny tyhle nepříjemnosti proto, aby nás Bartoňovi vojáci neobjevili, tak nemá cenu riskovat zrovna teď. Deset minut, pánové. My si zatím, seržante, probereme úkol, který mám pro vaše družstvo SAS,"

Obloha byla matně šedivá. Pořád ještě nebylo dost světla, aby se daly rozeznat předměty, ale když si klekl, dokázal Lysander již říci, kde asi těžká celta visí, a měl dojem, že rozeznává člověka přicházejícího z opačné strany. Zamžikal při myšlence na omračující vedro a přeplazil se dovnitř. Mace a Janowitz už tam byli. O chvíli později se k nim přidal Falkenberg.

"Pánové. Jistě si říkáte, co tady dělám, když bych měl sedět vzadu na velitelství," Chvilí čekal, a když nikdo neodpovídal, usmál se pod vousy. "Jenom jste příliš zdvořilí na to, abyste to řekli nahlas. Za prvé, poručíku Maci, nepřišel jsem proto, že bych nedůvěřoval vaší schopnosti zvládnout situaci,"

"Děkuji vám, pane," řekl Mace úsečně.

"Vlastně tady toho není mnoho, co by se muselo zvládnout," pokračoval Falkenberg. "Vyložili jsme své plány. Velitelský štáb je schopen dotáhnout je do konce. Vy a Janowitz jste více než kompetentní k provedení své části. Je to dobrý plán a máme dostatečné síly. Jestli budeme mít alespoň trochu obvyklého štěstí, tak bojový úkol splníme. Zneškodnit přistávací modul a obsadit Rochemont."

"Ano, pane!" řekl Mace.

Falkenberg se dotkl přílby a mezi nimi se zhmotnil holografický obraz Rochemontu. "Naneštěstí, protože nepřítel má postavení zrovna tady, provedení tohoto plánu bude nákladné co se týče životů i peněz. Je tu někdo, kdo nesouhlasí?" Lysander se nad promítnutou mapou zamračil. "Ne, pane. A dokonce je možné, že to vůbec nevyjde. Anebo že zničí borloj,"

"Přesně tak," řekl Falkenberg. "Máme nejlepší plán, jaký se dal vymyslet, ale stěží je to elegantní řešení našeho problému. Já jsem tady proto, abych zjistil, jestli by se nám nepodařil zázrak."

"Jak to myslíte, pane?"

"Žádný bitevní plán nepřezíje kontakt s nepřítelem," konstatoval Falkenberg. "To řekl starý Moltke, ale tahle zásada byla známa dávno před tím, než ji zformuloval,"

"Neproběhla bitva u Cannae*) podle plánu?" zeptal se Lysander.

"Ano, pane princi. Bitva u Cannae však vyžadovala spolupráci Římanů. Všichni velitelé se od té doby

*) V bitvě u Cannae roku 216 př. Kr. porazil Hannibal silnější římské vojsko učebnicovým způsobem. Využil spoléhání nezkušeného nepřítele na tradiční taktiku nárazu semknutým šikem, se svým středem ustoupil a klasickým křídelním obchvatem súkl Římany do kleští a rozdrtil je. Takto precizně provedený bitevní manévr je od té doby snem každého generála. (Pozn. překl.)

snaží Hannibalův úspěch zopakovat. Většinou se jim to nepovede, protože nepřátelský generál nejeví stejnou ochotu ke spolupráci, jakou projevil Gaius Terentius Varro. Rozhodně to nemůžeme čekat od Bartoňů. Na druhé straně Hannibal se do Itálie dostal především proto, že Římané nevěřili, že by dokázal se svou armádou překročit Alpy. Překvapení dokáže dělat zázraky."

"Určitě, pane?"

"Jen se podívejte na situaci. Nejprve operační cíle. Jaké jsou naše cíle, pane Maci?"

"Cože, pane? Aha. Zabavit borloj,"

"Správně," řekl Falkenberg. "Nikoliv obsadit Rochemont, ale zmocnit se několika tun borlojové šťávy. Co je prvním požadavkem pro splnění, pane Janowitzi?"

"No, zabránit jim, aby to neodvezli někam jinam, a mít tady dost vojáků, abychom mohli Rochemont obsadit," odpověděl poručík Janowitz. "Což je to místo, kam jsme přišli,"

"Správně. To je plán. Samozřejmě, to je nákladný způsob. Existuje nějaký jiný?"

Důstojníci zírali do map a fotografií. "Já vážně nechápu, jak bychom mohli zabavit borloj, aniž bychom obsadili Rochemont," řekl poručík Mace.

"Přesto si ale myslíme, že se chystají naložit jej na přistávací modul," řekl Falkenberg. "Kdybychom mohli zabavit ten letoun, poté co jej naloží..."

"Ano, pane, to jsme všichni tady probírali ze všech stran, ale to v žádném případě nejde," řekl poručík Mace.

"Plukovníku, jakmile ten modul přistane, tak už se nebudou snažit nic skrývat. Jejich radary budou prohledávat každý centimetr země kolem Rochemontu. Možná, že už tu všude mají nástražné dráty. A také minová pole."

"Kromě toho," přidal se poručík Janowitz, "i kdybychom zabavili přistávací modul, co bychom s ním dělali?"

"Pěkně po poradě," řekl Falkenberg. "Kdybyste měl ten modul, pane princi, co byste s ním dělal?"

"Odletěl bych s ním do hlavního města," řekl Lysander.

"Odletěl? A kdo by to jako měl udělat?" dožadoval se Mace.

"Já..."

"Přesně tak," řekl Falkenberg. "Jak už to tak chodí, pan princ absolvoval poměrně nákladné vzdělání. Je jedním ze tří pilotů pluku, kteří mají kvalifikaci na pilotování přistávacích modulů."

"Jakže, pane? Já jsem stěží kvalifikován! Prodělal jsem základní výcvik, pane, to ano..."

"Tři lety, jestli se nepletu. Start, atmosférický let a přistání z oběžné dráhy. Po pravdě řečeno jste nejlépe kvalifikovaný pilot, jakého máme."

"Tedy, když myslíte, pane. Uf..., plukovníku, a kteří jsou ti další dva?"

"Kapitán Svoboda. A já."

"Plukovníku..." Poručík Mace se nadechl. "Plukovníku, co máte vlastně v úmyslu?"

"Přesně to, co si myslíte, pane Maci. Zázrak. Malou změnu v plánech majora Bartoň."

Lysander si prohlížel promítnuté plány obrany Ro-chemontu. "Při vši účtě, plukovníku, to by chtělo opravdu zázrak. I kdybych... i kdybychom s tím modulem odsud dokázali odletět, jak ho obsadíme? Vždyť se ani nedostaneme dovnitř."

"Přesně tohle si zaručeně myslí i Bartoň," s uspokojením pronesl Falkenberg. "Stejně jako Římané věřili, že se k nim Hannibal nemůže dostat ze severní Afriky,"

"Plukovníku, Alpy jsou jedna věc a támhle ta pole druhá. Určitě prohledávají ten prostor tady právě teď,"

"To jo," potvrdil Miscowsky. "V nárazových intervalech, ale dost často na to, aby odradili každého, kdo by to chtěl jenom zkusit. Dokonce ani moje družstvo to nesvedlo,"

"Přesně tak," souhlasil Falkenberg. "Sledují pole. Mají tak pocit bezpečí. Ale pochybuji, že mají sonar..."

"Sonar?" podivil se Miscowsky. "Plukovníku, vy si myslíte, že se tam dá přeplavat? Plukovníku, to ví každý, že na Tanithu se nikdo nekoupe! Nějaká lochneska by vás slupla k snidani, ještě než byste byl v půlce!"

"Všichni souhlasí? Že lochneskám se nedá uniknout?" zeptal se Falkenberg. "Dobrá. Bartoň tomu určitě věn také,"

"Věří tomu, protože to je pravda, plukovníku," stál na svém Miscowsky. "Já toho o tyhle bláznivý planetě moc nevím, ale tohle vím jistě! Pane, to není věc odvahy anebo palebné síly. Bojovat s lochneskou nebude žádná sranda, ale snad by to i šlo, až na to, že by o tom Bartoňovi lidé okamžitě věděli! A ta zatracená lochneska by to nakonec klidně i mohla vyhrát!"

"To je přesně moje analýza, seržante," řekl Falkenberg. "Došel jsem k tomu závěru, ještě než jsme opustili velitelství,"

Sáhl do své bojové zbroje a vytáhl kazetovou pásku. "S lochneskami se prát nemůžeme, ale snad se tomu můžeme vyhnout. Mám proti vám výhodu, seržante. Protože jsem byl na velitelství, mohl jsem podniknout určitý výzkum."

Přesně řečeno zjistit, kdo se už podobným výzkumem zabýval. Zavolal jsem paní Čangovou a zeptal jsem se ji, kdo toho ví o lochnes-kách nejvíce. Ukázalo se, že tu existuje jeden tým, který nedělá nic jiného, než že je studuje,"

Falkenberg poklepal prsty na kazetu. "Dostal jsem zprávu, přečetl jsem si ji, a potom jsem přiměl paní Čangovou, aby mi tohle stáhla z guvernérovy dá-

tabanky. Je to nahrávka zvuků, jež lochnesky vydávají,"

Lysander se zamračil: "Promiňte, pane?"

"Většinou jsou to zvuky vydávané při kmení. Náhodou jsem v plukovním skladišti objevil dvoje potápěčské vlečné sáně. Když jsme nakládali vrtulníky, nechal jsem je přibalit, a zároveň dva potápěčské obleky," pokračoval Falkenberg.

"Řekněme, že pustím tuhle nahrávku do zesilovače upevněného na saních. Mám také nahrávku zvuků, jaké vydává zmračená oběť. Zvuky zvířat a plavání. Budu je vysílat ze saní. Teď předpokládejme, že tyhle sáně vyšlu pomocí autopilota do zátoky. Připevním k nim mrtvého vepře. Jakmile se dají saně na cestu, zapnu ty pásky."

Lysander zamyšleně přikyvoval. "A zatímco se za nimi lochnesky poženou, my se na druhých saních dostaneme do doků. To by snad mohlo vyjít, ale co ten přistávací modul? Nebude představovat problém? Jak budou lochnesky reagovat na něco takového? Uslyší pak vůbec vaše nahrávky?"

"To nevím, pane princi," řekl Falkenberg. "Nefíkám, abychom čekali tak dlouho. Chtěl jsem naznačit, že se tam vydáme ještě za tmy. Vypadá to, že je tam spousta míst, kde se lze ukrýt,"

"Vepř zase není tak veliký," poznamenal poručík Mace. "Co se stane, až s ním ty potvory budou hotovy?"

"Minigranáty," řekl Falkenberg. "Řada jich bude ve vepři a ještě víc v okolí saní. Nezabijí snad všechny lochnesky, ale pár určitě ano,"

"A lochnesky jsou kanibalové," dodal Mace. "Žravé šílenství. Určitě nechcete být někde blízko u toho..."

"A taky nebudeme," řekl Falkenberg. "Stane se to o pár kilometrů dál v zátoce. Budeme daleko blíže pobřeží,"

"Budeme?" řekl Lysander.

"Myslel jsem, že se hlásíte dobrovolně," vysvětlil Falkenberg. "Jestli ne, není to žádná hanba. Plavání mezi těmi příšerami určitě není žádná příjemná vyhlídka. McClaren půjde dobrovolně,"

"Ach ne, já půjdu, plukovníku. To není ten problém,"

"A co tedy?"

"Harv bude muset jít taky,"
"Máme jenom dvě potápěčské soupravy,"
"To stačí, plukovníku. Vás je zapotřebí tady,"
"To zcela jistě," řekl poručík Mace.
"Pane princi...,"

"Plukovníku, proboha! Mluvíme o uplávání tří kilometrů, potom o skrývání se a čekání na přistávací modul. Potom budeme muset ten modul obsadit. Při vši účtě, plukovníku, to jsou věci, které s Harvem zvládneme daleko lépe než vy,"
"Pane princi..."

"Plukovníku, jste dvakrát tak starý než já. Ještě víc. Jak je to už dlouho, kdy jste naposledy stál na hlídce? Já bych tohle nikdy nevymyslel, ale zvládneme to s Harvem určitě líp než vy."

"Má pravdu, plukovníku," řekl Miscowsky. "Jenom co se toho Harva tejče, možná bych měl jít místo něho já..."

Falkenberg se rozesmál. "Nechte toho, seržante. Pane princi, máte, co jste chtěl. Hodně štěstí,"

XXIII.

Lysander stál po pás ve vodě, v husté teplé vodě. Tady v jedné z těch bahnitých zátočin byl příboj mírný, ale až k němu doléhal zvuk lámajících se vln za ústím potoka. Sedé světlo jen tak postačovalo, aby šlo rozeznat bílé čepičky vln ve vzdálenosti tří metrů. Když strčil hlavu pod vodu, musel napínat zrak, aby rozeznal světélkující číslice kompasu, jež si držel těsně před obličejem.

Voda byla teplá, ale studenější než džungle. Bylo to dobré, ale nedokázal zapomenout, že tohle nebylo přátelské Egejské moře na Spartě. Tohle byl Tanith, domov vodních ještěřů. Dokonce již odehnali nějaké malé masožravé úhoře.

"To je dobré znamení," pronesl voják Purdy. "Když tu jsou ty malé potvory, tak ty velké jsou určitě daleko. Chvilí jim to trvá, než se prokoušou nemourlonem. Alespoň těm malým."

Naložili druhé sáně a poslali je na jejich pouť. Fal-kenbergův odposlechový přístroj je zpravidla o tom, kdy začaly zesilovače přehrávat nahrané hlasy lochnesek, a krátce potom uslyšeli velká zvířata v pohybu. Některá z nich určitě byla přitahována saněmi. Některá. Ale byla to všechna? Stačilo by pouze jedno...

"Je jenom jeden způsob, jak to zjistit," mumlal si Lysander pro sebe. Sklouzl ze břehu do proudu. "Tak já jdu na to," řekl tiše.

Ucítil na rameni Falkenbergova paži. "Zlomte vaz,"

"Cože?"

"Hodně štěstí, pane princi,"

"Díky, pane," Lysander váhal. Plukovníkova ruka stále spočívala na jeho rameni. Ještě chvíli stál, potom se ponořil do teplé vody, aby si nasadil ploutve. Harv se držel těsně za ním, když se vrhl do zpěněné vody. Druhé sáně čekaly na dně.

Lysander řídil elektrické sáně pod příbojem v ústí potoka, potom vyplul na hladinu. Když usoudil, že je asi třicet metrů od břehu, otočil se na západ souběžně s pobřežím. Napnuté tažné lano mu říkalo, že Harv je těsně za ním. O Harva se člověk nemusel starat. Nikdy.

Vpředu se vynořilo něco velkého a on na okamžik podlehl panice. Ale nic se nestalo. Nějaká kláda? Mrož? Ať už to bylo cokoli, nepronásledovalo ho to. Řídil sáně do hloubky, až hloubkoměr ukázal dvacet metrů. Byla tu smolná tma, špinavá voda a žádné světlo seshora, takže stěží rozeznával světélkující číslice.

Lysander se soustředil na kompas a rychloměr. Udržovat stabilní kurs a stálou rychlost za téměř nulové viditelnosti bylo obtížné, ale byl to jediný způsob, jak si ověřit pozici, již mu udával titěrný navigační systém vestavený do saní. Systém udával směr a vzdálenost od rochemontských doků. Zdálo se, že pracuje skvěle.

Sparta nasadila do planetárních moří delfiny a kosatky. Obě zvířata se domestikovala, byla téměř krotká a zvyklá na koupající se lidi. Byla ráda ve společnosti lidí, plavala s nimi, vláčela je a stala se víc než rovnocennými partnery domorodým spartským mořským živočichům.

Lysander by teď měl hrozně rád u sebe pár takových kosatek. Pokud možno co nejvíce. Taková parta zabi-jáckých velryb by dokázala udržet lochnesky v uctivé vzdálenosti, alespoň na chvíli...

Sekundy ubíhaly. Někde v dálce vlevo od něj začaly druhé sáně zpomalovat. Lochnesky hodovaly. Natahoval uši, jestli nezaslechne výbuch minigranátů, i když věděl, že to na tu dálku není možné. Kdyby ten trik nevyšel...

Lysander nahmatal vysokotlakou harpunu. Teoreticky vzato s ní měl člověk bodnout — byla určena na žraloky — a dlouhá dutá jehla měla pod velkým tlakem uvolnit kysličník uhličitý, jenž by rozerval vnitřnosti čehokoliv, do čeho člověk zbraň zabořil. Teoreticky to byla zbraň s okamžitým smrtícím účinkem a nafouknutá oběť měla vyplavat na hladinu. Šeredná smrt způsobená šerednou zbraní. Lysander doufal, že ji nikdy nebude muset vyzkoušet. Byla také otázka, jestli by jehla pronikla tvrdou kůží lochnesky — a co by se stalo, kdyby zabitě stvoření přivedlo další ještěry ke žravé zuřivosti.

Po dvaceti minutách plavby v udaném kursu Lysander zatáhl za tažné lano. Harv připlaval vedle něj a převzal řízení podmořských saní. Lysander zkontroloval své uvazovací lano a nechal je odtočit, když plul k hladině.

Vál příbřežní vítr a v zátoce bylo vidět bílé čepičky vln. Nic nepříjemného pro přistávací modul, ale dostatečné vlnobití, aby v šedivém přisvitu nebylo vidět linii pobřeží. Lysander se ohlédl. Po chvíli spatřil z pobřeží nezřetelný záblesk, když seržant Miscowsky kratičce blikl zakrytou baterkou. Lysander čekal a když se záblesk opakoval, byl schopen určit směr.

Na Tanithu nebyly žádné navigační družicové systémy. Guvernér Blaine chtěl jeden nainstalovat, ale Kondominium nebylo ochotné jej financovat. Systém na Spartě nebyl ještě dobudován, ale byl již dostatečně výkonný na to, aby člověk mohl určit svou polohu s přesností na několik metrů, daleko lépe než při orientaci podle vizuálních signálů na neklidném moři. Tady neměl na vybranou.

Určení směru znamenalo ještě jednu kontrolu na navigačním systému saní. Důležitější byla další informace signálu baterkou, že odposlechové zařízení nezachytilo žádné vodní ještěry v blízkosti pobřeží ani v jeho stopě. Dosud ne... Poté, co podle Miscowskyho záblesků opravil kurs, nemohl odtrhnout oči od místa na jihu, kam odpluly druhé sáně. Nebylo vidět vůbec nic. Nad hlavou se mu zlomila vlna.

To stačí. Otevřel ventil, aby vypustil vzduch, a pomalu se potápěl k saním.

Soustřed' se, říkal si. Konej svoji práci. Sání a jejich pásy a mrtvý vepř' bud' všechny lochnesky přilákají, nebo ne. Když si s tím budeš lámat hlavu, nic na tom nezměníš. Ignoroval tlak v žaludku a snažil se nevyvolávat si představu ještěrů, trhajících jeden druhého.

Jakmile byl pod hladinou, použil projektor v přilbě, aby si zobrazil svou pozici. Souhlasila s vizuálními signály o poloze. Když si byl jist, přitáhl se k saním a poklepal Harvovi na rameno. Middleton se nechal unášet dozadu a pustil Lysandra k řízení.

Držel kurs. Nechtěně mu přišly na mysl další přízraky lochnesek. Snažil se je odehnat, a když to nefungovalo, začal si pomalu pro sebe recitovat. Le-onidas. Megistias. Dieneces. Alpheus. Máro. Eurytus. Demaratus menší. Denoates. Tři sta jmen, hrdinové od Thermopyi,

Byl dobře u druhé stovky, když byl čas změnit kurs a úhel směrem k rochemontským dokům.

"Majore Bartoň!" Ace Bartoň se vzbudil. Od dveří ložnice na něj volal jeho vojenský sluha. "Pane majore!" "Co je, Carruthersi?"

"Kapitán Honistu říká, že máte jít hned do štábu, pane. Vypadá to, jako že se Falkenberg dal na pochod,"

"Do prdele! Dobře. Hned jsem tam. Udělej mi kafe," Venku bylo jasné světlo. Budík ukazoval hodinu po svítání. Moc jsem toho nenaspal, řekl si.

Když se postavil, v hlavě mu zadunělo. Krucifix, nemel jsem toho vypít tolik. Našel vitamínové prášky a prášky proti bolení hlavy, spolykal je a zapil vodou. Vždyť mně pítí ani nechutná. Ale radši se nalít, než poslouchat ty rančerské typy.

Rychle se oblékl. Když byl hotov, hlava už tolik nebolela.

Štábní místnost byla předtím rochemontskou pracovnou a byl to ten typ pokoje, který by si Bartoň přál, kdyby byl bohatým farmářem, ačkoliv většina zdejších knih patřila k těm, o jejichž přečtení nestál. Přemýšlel, kolik to asi muselo stát, nechat dovézt tolik v kůži vázaných svazků, ať již byly odkudkoliv. Ze Země? Jednou řekne sluhům, aby některou tu zasklenou knihovnu otevřeli, a podívá se, kde byly vlastně vytištěny. Působily dojmem, že je ještě nikdo nikdy neotevřel.

Anton Girerd stál u velkého konferenčního a mapového stolu. Stál tam takhle pokaždé. Bartoň uvažoval, kdy vůdce farmářů vlastně spí. Rozhodně byl velice svědomký. Anebo prostě jenom ustaraný. Chandos Wichasta, zástupce senátora Bronsona, seděl tiše ve vzdáleném koutě místnosti. Vzal Bartoň na vědomí zvednutím obočí.

Kapitán Honistu vzhledl od mapového stolu. "Stěhuji se, pane majore,"

Bartoň zaujal své místo ve středu stolu. Jeho konvice s kávou tam již stála a on se zhluboka napil. Jednou to Carruthers přezene a já se opařím. "Řekni mi o tom, Wally,"

"Dvě fronty. Jedna je nasnadě, přesunují se ve velkém počtu podél jihovýchodní fronty. Téměř žádné ztráty. Jak jste nařídil, pálíme z dalekonosných zbraní a ždímáme z nich, co vydrží. Odrovnali jsme nejméně polovíčku jejich obojživelných transportérů, ale do hodiny ztratíme čtyři farmy,"

"A dalších padesát do týdne, takže co?" zabručel Bartoň. "Mohli je stejně obsadit, kdy by si vzpomněli. Oukej, snažte se, ať za to území alespoň trochu zaplatí, ale nestojí za to, abychom kvůli tomu riskovali ztráty. Christian Johny to ví, pro něj to také nemá takovou cenu. Takže co vlastně kryje?"

"Nejsem si úplně jist," řekl Honistu. "Zprávy pořád ještě přicházejí. Vypadá to jako něco velkého, pane majore. Zabavil letadla. Jak státní, tak dokonce soukromá farmářům. Vypadá to, že chce každé letadlo na téhle planetě. A některé jeho úderné týmy opevňují zemědělské usedlosti, dopravují tam ženisty,"

"Kde?"

"Tady o těchto místech to víme jistě." Na mapě se rozsvítila modrá světélka. "A tahle jsou pravděpodobná," Rozsvítila se další světélka, tentokrát světle modrá.

"Pohybuje se na jihozápad," konstatoval Bartoň.

"Ano, pane. Určitě nevíme nic, ale podle toho schématu si myslím, že jdou po něčem v téhle oblasti. Možná dokonce po Rochemontu,"

"To dává větší smysl než ta jeho druhá operace. Myslíš, že jdou po nás, Wally?"

"Nemám žádná data,"

"Co říká náš člověk v guvernérově úřadu?"

"Nemůžeme se s ním spojit, pane."

"Nemůžeme se s ním spojit," Bartoň spolkl další ohromný doušek kávy. "Jako kdy?"

"Dneska ráno, počítám. Včera večer přišel domů v obvyklou dobu,"

"Co se stalo, když jsi mu volal domů?"

Anton Girerd řekl: "Bylo to divné. Zvedla to nějaká žena, která tvrdila, že je sestřenice Alicie Čangové-Mar-donové a přijela právě na návštěvu. Ale Alicia nemá žádnou sestřenici,"

"Jste si tím jist?"

"My se ve svých příbuzných vyznáme velice dobře, majore,"

"O tom nepochybují. Promiňte,"

"Nejde jenom o něj," pokračoval Honistu. "Nemůžeme sehnat nikoho z našich lidí v guvernérově úřadu,"

"Nikoho... Chápu. Oukej. Jsme si jisti, že žádný z nich neví o našem stanovišti?"

"Nikomu z nich jsme to neřekli," odpověděl Gírerd. V hlase mu zaznívalo pohrdání.

"A nikdo z mých vojáků, kteří o tom vědí, s nikým z nich nikdy nemluvil," řekl Bartoň. "Dobře, Falkenberg izoloval naše informátory. Věděli jsme, že se to jednoho dne stane. Teď se přesunuje, pravděpodobně přímo k Rochemontu, a možná právě teď plánuje základnu v jižní oblasti. To by byla ale směla, kdyby si za základnu vybral právě Rochemont,"

"Nebyla by to špatná volba," řekl Honistu.

"Jo," Bartoň přehazoval v zubech párátko. "Obzvláště kdyby tady hledal zásobárnu pohonných hmot. Pane Gírerde, Mardon možná nevěděl o Rochemontu, ale určitě věděl o Severní hvězdě."

"Ano,"

"Mělo by nám to dělat starosti?"

Gírerd pokrčil rameny. "Uvažoval jsem o tom. Nevím, protože nedokážu odhadnout, jaký tlak by na něj mohl Falkenberg vyvinout,"

"Ani já ne. Tak předpokládejme, že se Falkenberg dozvěděl o naší lodi na oběžné dráze. Co udělá?"

"Dokud neví, kde přistane, tak nic," řekl kapitán Honistu.

"Na Tanithu neexistují žádné vesmírné obranné síly a kondominiální válečná loď je na míle daleko,"

"Jo. Oukej, kapitáne, jaká jste učinil opatření?"

"Vyhlásil jsem všem našim vojákům stav pohotovosti prvního stupně a nařídil jsem zajišťovat bezpečnost družicovým a leteckým průzkumem. Zvýšil jsem počet odposlouchávaných frekvencí. Oznámil jsem Severní hvězdě, aby byli pořád na příjmu," řekl Honistu. "A poslal jsem pro vás,"

"Správně." Příštích pár minut studoval Bartoň situační mapu. Potom se obrátil k Antonu Gírerdovi. "Pane, doporučuji, abychom sem ihned přivolali přistávací modul a dostali suroviny odsud."

Gírerd si povzdychl. "Myslel jsem si, že rozhodnete takhle." Znovu si vzdychl. "Ještě pár dní. Van Hoorn měl skvělý rok. Ještě pár dní... Ale samozřejmě máte pravdu, majore. Lepší tohle množství než nic. Upozorním Jonkheera van Hoorna, aby s guvernérem uzavřel co možná nejvýhodnější dohodu."

"Nic takového neuděláte." Chandos Wichasta promluvil klidně, jeho hlas stěží dosáhl na druhý konec knihovny.

"Musí se chopit své šance stejně jako všichni ostatní."

"Ale počkejte...," protestoval Gírerd.

"Na co mám čekat?" zeptal se Wichasta. Vstal ze svého místa ve vzdáleném koutě místnosti a přišel k velkému štábnímu stolu. Mluvil stále klidným a vmlouvavým hlasem. "Tahle situace vyvolává napětí a mne to mrzí, ale přece vám to musí být jasné, ne? Čím více sklizně guvernéra dostane, tím menší ceny obdržíme za to, co jste shromáždili. I když by samozřejmě bylo lepší, kdyby se van Hoornova sklizeň přidala k naší sbírce, získáme téměř stejně tolik, když ji pouze zničí. Jestli vám to vadí, tak zaplaťte Jonkheerovi ze svého zvýšeného zisku."

"Čím přispějete vy?" zeptal se Gírerd.

Wichasta se zamyslel. "My zaplatíme dvacet pět procent hodnoty van Hoomovy sklizně, pokud žádná její část neskončí ani u Falkenberga, ani u Blaina. Budeme souhlasit s každým rozumným odhadem její hodnoty,"

"To nestačí,"

Wichasta pokrčil rameny. "To je všechno, co jsem oprávněn nabídnout. Možná bych dokázal přesvědčit své nadřízené, aby zaplatili víc, ale nebylo by ode mě čestné, kdybych vám to sliboval. Jsou to tvrdí lidé. Navrhují, abyste van Hoornovi uhradili ušlý zisk sami, pokud chcete, aby dostal další kompenzace. Majore Bartoňe, rozumím tomu tak, že žádáte, abychom poslali dolů přistávací modul?"

"Ano, pane!"

"Zařídím to. Okamžitě?"

"Jak jen vám to bude vyhovovat," řekl Bartoň.

"Výborně. Zavolám Severní hvězdu." Wichasta opustil místnost.

"To je ale arogantní parchant," ulevil si Gírerd.

"Ano, pane," řekl Bartoň. Bronsonovi lidé obvykle taková bývají. A od této chvíle strávíš značnou část života splácením dluhu lidem, jako je Wichasta. "Oukej Wally, družicový průzkum můžeme pověsit na hřebík. Poplach pro všechny. Aktivujte protiletadlovou obranu. Stoprocentní radarové pátrání. Připravte se přemístit borloj a ať jsou lidé od pohonných hmot v pohotovosti. Chci mít tu zatracenou věc přeloženou rychle,"

Seržant Manuel Fuentes zrovna močil u stěny koňských stájí, když jej vojín Hapwort'h našel.

"Desátník Hardy říkal, abych vám řekl jenom dvě věci, seržo. Všeobecný poplach, čekáme na rozkazy. Právě se to dozvěděl," vydechl Hapwort'h.

"Další zasraný cvičení. Do prdele,"

"Žádný cvičení, seržo. Aspoň lidi ze spojovacího sálu se určitě nechovají jako při cvičení. Falkenberg je na přesunu. Major sem stahuje ten přistávací modul."

"Oho! To mě těší! Tahle služba je dost snadná, ale už mě unavuje. Je nejvyšší čas odsud vypadnout," řekl Fuentes.

"Co je ta druhá věc?"

"Cože?"

"Říkal jsi, že Hardy chtěl, abys mi řekl dvě věci,"

"Aha. Jo, to sem říkal. Ta druhá věc je, že lochnesky se chovají náěk divně,"

"Eh?"

"Je jich tam plná prdel, asi kilák od pobřeží. Něco tam žerou a žerou se taky mezi sebou,"

Seržant Fuentes se otřásl. "To jsem jednou viděl. Měli tam mrože a když ho sežraly, tak jedna z nich byla zraněná a...," znovu se otřásl. Desátník Hardy věděl o Fuentesově zájmu o vodní ještěry. Když poprvé přistáli na Tanithu, Fuentes spadl do oceánu. Potom jim důstojníci řekli o lochneskách. Při té vzpomínce mu stále ještě běhal mráz po zádech, ale

zároveň v něm nehoda vzbudila fanatický zájem o velké mořské masožravce. Chtěl se jít podívat, co vyvádějí. Ale Hardy mé potřebuje. "Lochnesky musí počkat," rozhodl se. "Radši půjdeme zkontrolovat zásoby šřávy," Byl na půl cestě k cisternám s pohonnou hmotou, když se rozhoukal poplach. Seržant Miscowsky ležel v odporném blátě na kraji džungle a proklínal tu zatracenou mršku, která se mu dostala do nohavice, ať už to bylo cokoliv. Doufal, že to není jeden z těch rudých červíků, kteří na Tanithu nahrazovali pijavice, ale měl z toho strach. Ale dokud mu nedoleze ke slabinám... Ignoroval nepříjemný pocit a pečlivě zaostřil dalekohled na rochemontskou scénu již po desáté v deseti minutách. Bylo zrovna tak dost světla na to, aby dokázal něco rozeznat, a obloha se rozjasňovala každou minutu. Miscowsky přejížděl dalekohledem pomalu od oblasti doků na levé straně k velkému domu uprostřed, potom přes pole a stáje... Právě zaostřoval dalekohled na jednu stáj, když se její střecha uprostřed otevřela a obě poloviny sjely na strany. Vynořil se disk radaru a začal rotovat. Do prdele! Stiskl tlačítko na malé konzoli přišité na levém rukávu. "Dejte mi plukovníka. Něco se děje," řekl. Dokonce i nejslabší rádiový signál by mohl být zachycen. Miscowsky byl napojen na centrální spojovací počítač prostřednictvím telefonního kabelu z optických vláken, stejně tenkého a pružného jako nit'. Optická vlákna byla naprosto nekontrolovatelná. Spojení však bylo nedokonalé, protože ne každý byl na tento systém napojen. Miscowsky znovu zamířil dalekohled na Rochemont. Bylo tam čím dál rušněji. "Falkenberg," "Plukovníku, otevřeli střechy většiny svých baráků," informoval jej Miscowsky. "Všude jsou antény, všechno prohledávají. Vůbec jim nevadí, jestli si toho někdo všimne. Silové pole tady je ohromný," "Nemůžou vás vidět?" "Mne určitě ne, plukovníku," "Promiňte, že jsem se zeptal. Myslíte si, že upozorovali pana prince?" "Plukovníku, to nedokážu říct. Jediný, co jsem viděl, že v tu ránu votevřeli střechy a začali to pročesávat jak divý," "Dobře. Kolik máme pozorovatelů a můžeme se na nějakého napojit?" "Máme pět pozorovatelů a všude by měly právě teď pracovat kamery." "Díky. Podívám se, ale můžete mluvit dál," "Ano, pane. Oukej, otvírají zbytek těch stodol. Vidím děla. Pár je na střeše panského domu. Další jsou v kůlnách. Protiletadlovky a víceúčelové zbraně většinou. Prokrista, plukovníku, oni tu snad mají úplně všechno, co Bartoň vlastní! Táhle jede leopard. Ten zkurvenej malej parchant." Leopard bylo rychlopalné samohybné dělové dvojče namontované na tankovém podvozku. Pokud byl vyzbrojen samonaváděcími raketami dlouhého doletu, byl vysoce účinnou zbraní proti vrtulníkům. Dokázal také střílet vysokou kadencí přímo proti pozemním cílům. "Přesunují se tímhle směrem. Pořád nastupují. Odhaduju, že to umístí na ten hřeben asi kilák na západ odsud," "Správně. Postarejte se o to, aby počítače věděly, kde to je," "Aye-aye, sire! Táhle jede další leopard a pár ra-ketometů. Tam bych se vopravdu nechtěl cpát s helikoptérou! Plukovníku... ha! Celá jedna strana toho zasraného rochemontského kopce se votvírá! Vyjíždějí helikoptéry. Jsou dvě. Dvě helikoptéry. Startují motory," "Na můj povel, opakuji, na můj povel," ozval se v Miscowskyho přilbě Mácův hlas. "Všichni na příjmu, kryjte se před leteckým pozorováním. Startují vrtulníky. Opakuji, všichni na příjmu, kryjte se před leteckým pozorováním. Vrtulníky přilétají. Nestřílejte. Opakuji, nestřílejte," Miscowsky stiskl tlačítko PŘÍJEM POTVRZEN. Počítač shromáždí odpovědi a oznámí poručíku Mácovi, kdo se neozval. "Ještě něco, seržante?" zeptal se Falkenberg. "Ehm, pane, je tam pořádně živo. Lidé se melou všude. Když jsem se díval naposledy, doky byly prázdný, ale teď je tam spousta lidí. A daleko víc jich jde do toho kopce. Vypadá to, že odtud vyjíždí nákladák... Musí to být pořádná jeskyně. Jo, vyjíždí nákladák a jede do doků. A spousta lidí je kolem transportních pásů. Nejsou to Bartoňovi lidé, alespoň většina z nich. Mají na sobě jiný maskáče, takový, co nosejí farmáři." "Nevidíte nějaké známky přítomnosti pana prince?" "Ne, pane, vůbec nic. Bartoňovi vojáci ale nevypadají, že by někoho zahlídli." "Pokračujte, seržante," Miscowsky se přitiskl těsněji k mazlavé půdě a znovu zaostřil dalekohled. Určitě stěhovali všechno z domu do doků. Spousta materiálu. "To musí být ta droga," hlásil poručíku Mácovi ve spojovacím středisku. "Co jinýho by to bylo?" "Nesnaží se maskovat?" zeptal se poručík Mace. "Js-e, pane. Vůbec ne. Jako kdyby jim bylo jedno, kdo je vidí... Do prdele," "Všichni to slyšeli. Dvojité sonický třesk, jenž se rozlehl nad džunglí. Řev nadzvukové stíhačky nad hlavami. "Je mi jasné, proč jim nevadí, že je někdo může vidět," řekl Mace. "Na můj povel, na můj povel. Blíží se přistávací modul. Všeobecný poplach, opakuji, všeobecný poplach. Vyhlašuji bitevní plán alfa, bitevní plán alfa," Bylo pořád ještě šero, když Lysander s Harvem vylezli na břeh. Stáhli si ploutve a tiše se pohybovali směrem k budově, kterou Miscowsky identifikoval jako skladiště pohonných hmot. Část stavení tvořila otevřená ne-zastřešená plocha. Stály tam zaparkované dva traktory a velké brány. Vklouzli do stínu přístřešku a pohybovali se směrem ke dveřím vlastní budovy. "Ty traktory jezdí na vodík," zašeptal Harv. Lysander přikývl. To dávalo smysl. Bylo snadnější vyrábět vodík z mořské vody, než dovážet na tenhle primitivní svět jiné druhy paliva. Také to znamenalo méně

problémů s různými ekologickými skupinami. A kdo dokázal vyrábět tekutý vodík, dokázal určitě vyrobit LOX. "Nádrže jsou asi pod zemí."

Hlavní vstup do budovy představovaly dvojité dveře, dosti široké i pro vozidla. Dlouhá chodba za nimi byla spoře osvětlená žárovkami u stropu. Do chodby vedla řada dveří.

Slyšeli uvnitř slabé hlasy, příliš slabé na to, aby jim rozuměli. Tak to pokračovalo několik minut. Lysander se rozhlížel po vnitřku přístřešku a hledal místo, kde by se mohli schovat. Žádné se mu nezamlouvalo. Prostor byl příliš otevřený. Rozhodl se, že půjdou dovnitř, když se nejbližší dveře dlouhé vnitřní chodby otevřely.

Vyšli z nich muž se ženou. Opírali se jeden o druhého a byli zjevně opilí. Muž měl na sobě obnošenou maskovací uniformu, oblíbenou farmářskou milicí na Tanithu. Žena byla oblečená v šedé kombinéze, otevřené až k pasu. Když míjeli Lysandra a Harva, chichotali se.

"Samozřejmě, že tě miluju," říkal muž. "Ještě pár let a budu mít dost ušetřeno a můžeme se vykoupat..." Kradmo se rozhlédl. "Radši bejt potichu." Vyšli ze stavení a zamířili k dělnickým barákům.

Lysander mávl na Harva a ukázal mu na dveře, z nichž pár vyšel. Zámek byl jednoduchý a Harvovi trvalo jen pár vteřin, než jej otevřel.

Místnost uvnitř byla přeplněná bednami s náhradními součástkami pro traktory a další farmářské přístroje. Lysander za sebou dveře zamkl a potom risknul rozsvícení baterky, již zakrýval prsty. Našel mezi bednami úzký průchod. Vedl do komůrky, ve které se ani nedalo stát. Byla tam matrace a pár prázdných lahví od piva a whisky. Těžký vzduch byl nasládlý.

Harv ohnul znechuceně nos.

"Jo, ale pro nás to vypadá dobře," Lysander se znovu rozhlédl po malém prostoru. "To vypadá dobře. Teď budeme čekat,"

Jeich útulek byl u východní stěny stavení. Lysander pomocí nože vyřezal ve vlnité plastické stěně výhled. Když bylo venku dost světla, dohlédl na část doků. To je perfektní, pomyslel si. Měli jsme kliku.

Štěstí se počítá, řekl mu jednou Falkenberg. Ale je naprosto k ničemu, když člověk neví přesně, jak s ním naložit.

Čekali. Harv dřímá jako kočka, otevřel oči, kdykoliv Lysander přenesl váhu anebo když se venku něco pohnulo. Po chvíli se Lysander přestal bránit spánku.

Nejdřív uslyšeli poplach, potom hlasy.

"Ať natáhnou ty hadice, Hapworthi," slyšeli někoho křičet. "Hardy, vem ty hasáky. Do prdele, pohněte, chlapi, nemáme na to celý den!"

Sonický třesk jimi otfásl, potom uslyšeli řev přistávajícího modulu.

xxiv.

Ace Bartoň naslouchal štábní zprávě o situaci tak dlouho, jak to dokázal vydržet, potom předal velení kapitánu Guilfordovi a vzal s sebou Honistu na širokou verandu Rochemontu, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Vánek z moře byl tíživý, prosycený vlhkostí, ale byl lepší než atmosféra ve štábním sále.

Honistu ukázal na moře. Bartoň přehlížel hladinu dalekohledem. Asi dva kilometry odsud byly bílé čepičky vln zbarveny do ruda a ve vodě se zmítaly temné tvary. "To je nejhorší měla, jakou jsem u nich kdy viděl," řekl Honistu. Bartoň přikývl. "Asi ano," Žravou zuřivost zažili už předtím. Jednou ji vyvolal praporní kuchař, když hodil odpadky z mola do moře. Lochnesky se přihnaly za odpadky a jedna se vztyčila z moře a uchopila kuchařova pomocníka. Vojáci mu běželi na pomoc, ale na záchranu brance už bylo pozdě. Jeden z jeho kamarádů ještě postřelil a půl tuctu dalších potvor na zraněného zaútočilo. Zuřící bestie tenkrát málem zničily doky.

Potom už si při vyhazování odpadků dávali větší pozor...

Ozval se ostrý dvojité sonický třesk.

"Přesně na čas," řekl Honistu.

Bartoňův dalekohled umožňoval skvělý výhled na

letadlo s useknutými křídly, dosedající na vzbouřenou vodu. Lehce se dotklo šarlatových vln, kde řádili ještěři, a řítilo se k dokům zdánlivě příliš vysokou rychlostí. Zatočilo právě včas. Plnou rychlostí připlulo k molu, až Bartoň zamrkal.

"To je ale sekáč," zamumlal. Na většinu pilotů přistávacích modulů to sedělo.

"Měl strach z lochnesek, to já bych měl taky," řekl Honistu.

Třída Tallin byla nejmenší z kondominiálních úderných a nákladních modulů. Letoun vypadal značně objemně, ale většinu prostoru zabíraly nádrže a motor za malou kabinou a nákladním prostorem. Třída Tallin byla zkonstruována pro dopravu úderného oddílu námořní pěchoty, dvou metrických tun, na oběžnou dráhu, anebo dvakrát takové váhy z oběžné dráhy na zem. Úkolem modulů této třídy bylo vysazovat jednotky v nečekaných místech.

A přesně to jsme udělali, pomyslel si Ace Bartoň.

Ze zadních průlezů se vynořili členové posádky a zachytili provazy, hozené jim z doků. Přitáhli přistávací modul k molu a uvázali jej. Otevřel se velký výsadkový průlet.

"Co to, ztraceně, má znamenat?" řekl Bartoň. Ven vyjelo lehké obrněné vozítko. Za ním vyšel tucet ozbrojených mužů v tmavých maskáčích. "Na můj povel," řval Bartoň. "Kryjte prostor doků,"

Rozezvučely se poplašné sirény.

"Majore, tady je Guilford,"

"Jo,"

"Pan Wichasta říká, že to jsou naši. Dárek od senátora Bronsona,"

"Řekněte tomu zkurvysynovi... Kapitáne, spojte mě s ním,"

"Tady je Chandos Wichasta,"

"Pane Wichasto, málem jste rozpoutal bitvu,"

"Hluboce lituji, jestli jsem vám způsobil nějaké nepříjemnosti," odpověděl Wichasta. "Nevěděl jsem, že k vám přilétnou. Mám teď na lince kapitána Severní hvězdy. Říká, že právě prováděli nácvik a nemohli vyložit úderný modul a zároveň přistát během tohoto oběhu,"

"A neměli žádnou možnost, jak nás o tom informovat,"

"O tom nic nevím,"

"Jo. A já tomu můžu věřit a nemusím. Dobře, pane Wichasto, ale tihle vojáci jsou pod mým velením. Pod mým, ne pod vaším,"

"Samozřejmě,"

"Guilforde, dejte mi velitele téhle úderné skupiny,"

"Potvrzuji," Nastala pauza. "Zde korvetní kapitán Geoffrey Niles."

"Nilesi, co si, k čertu, myslíte, že tu děláte?"

"Pane, jsem si jist, že kapitán Nakata vám to vysvětlí. Prováděli jsme nácvik,"

"Jo. Oukej, Nilesi, chci, aby všichni vaši lidé vystoupili z modulu. Všichni kromě pilota a posádky. Ten zatracený krám bude stejně přetížen až až,"

"Ale samozřejmě, pane,"

"Dobrá. Za druhé, chci, aby se klidili z cesty. Vemte si to vozítko do polí na východní straně domu a zůstaňte tam. Vy všichni. Guilforde, upozorněte své strážné, že tady máme cizince." Stiskl tlačítko mikrofonu. "Wally, tohle nám ještě scházelo."

"Hlídací psi," poznamenal Honistu. "Vypadá to, že Bronson nám nevěří,"

"Jo. A já nevěřím jemu," Znovu stiskl tlačítko. "Dejte mi Andersona na bezpečném okruhu,"

"Zde kapitán Anderson,"

"Bartoň. Bobby, chci, abys zajel s leopardem na takové místo, odkud bys měl Bronsonovy lidi pod kontrolou,"

"Cože?"

"Slyšel jsi mě. Hádám, že nám nevěří, ale v takovém případě já jemu nevěřím také,"

"Ano, pane. Ještě něco?"

"Ne. Jenom to opravdu udělej,"

"Ano, pane! Anderson konec,"

"Mám mu ještě někoho přidat?" zeptal se Honistu.

"Ale ne, Jioby je v pořádku," řekl Bartoň. "Ačkoliv možná to nebude škodit. Oukej, tak tu zatracenou lod* naložíme a pošleme odsud,"

Honistu vydával rozkazy. Jakmile byli Bronsonovi vojáci pryč, z doků vyjely čekající nákladní vozy.

Bartoňova posádka pomáhala farmářům vytáhnout přecerpávací hadice a připevnit je k přistávacímu modulu. Milice farmářů začala vykládat nákladní vozy a nosit bedny na palubu.

"Nuže, Wally, tak kvůli tomuhle to všechno bylo," konstatoval zamyšleně Bartoň.

"Jo. A trvalo to dost dlouho, pane majore,"

"Ale no ták, byla to snadná služba,"

"Jistě, ale... Zatraceně, majore, musel jste to cítit také. Ty úvahy, co Falkenberg hodlá udělat. Ne že by toho mohl udělat hodně, ale to vojáky nezbaví obav. Tahal králíky z prázdných klobouků už předtím."

"Jo," povzdychl si Bartoň. "Ale tentokrát se zdá, že jsme mu jeho plány zmařili," Stiskl tlačítko na rukávové konzoli.

"Spojte mě s pilotem přistávacího modulu."

"Aye-aye, sire!" odpověděl spojovací poddůstojník.

"Zde korvetní kapitán Perkins."

"Major Bartoň. Měli jste dobrou cestu?"

"Ano, pane, bez mimořádek. Slyšel jsem, že jsme vás překvapili těmi vojáky na palubě. Omlouvám se."

"Jo, jistě. Kdy budete připraven k odletu?"

"Pokud bude palivo a náklad na palubě, tak další okno pro start a randezvous se Severní hvězdou se otevře v devět třicet," řekl Perkins.

"Sedmdesát minut. Oukej, to zvládnete," konstatoval Bartoň. Stiskl další tlačítka na konzoli. "Seržant-majore, pohněte sebou," řekl. "Máte padesát minut na natankování a naložení nákladu na palubu. Popožeňte to,"

Zamířil dalekohled na Bronsonovu skupinu a sledoval, jak stoupají do kopce. Potom vyndal z kapsy párátko a zamyšleně je přežvykoval.

"Pořád mám pochybnosti, Wally. Pořád přemýšlím, jaké eso má Falkenberg v rukávě," Zdvihl dalekohled a přejížděl s ním po okraji džungle. "Ale dopřic, přece neví všechno,"

Lysander viděl vydlanou škvírou přímo na přistávací modul. Byl středem zuřivé činnosti. Nejprve vyšlo na břeh úderné družstvo se zbraněmi v pohotovostní poloze a chvíli to vypadalo, že se na molu strhne rvačka. Potom odešli severním směrem a zmizeli mu z dohledu.

Posádka přivlekla hadice k čerpání paliva. Minutu poté, co byly připevněny k modulu, zaleskly se sraženou a zmrzlou párou. Palivové a kyslíkové hadice křížovaly silnici k molu a zemědělství dělníci přes ně položili ocelové nástavce, aby přes ně mohly nákladní vozy přejíždět bez nebezpečí, že je prorazí. Teď směsice dělníků a Bartoňových Buldoků vykládala z nákladních aut bedny a nosila je do útrob modulu. Byli tu dělníci v ušpiněných kombinézách, farmářská milice ve svých maskovacích uniformách do džungle, Bartoňovi Buldoči v tmavých maskáčích a k tomu ještě lidé v tmavě modrých kombinézách, o kterých Lysander usoudil, že to musí být posádka modulu. Všichni byli promíchaní. Určitě jeden druhého neznají, říkal si Lysander. A kromě toho tu ještě byli samotní

vojáci z úderné jednotky.

"Harve. Strhni z našich maskáčů odznaky," zašeptal. "Snad nám to projde," Falkenbergova legie nosila maskovací uniformy s tygřími pruhy, lišící se jak od uniforem Bartoňových vojáků, tak od farmářských milicionářů. Protože však všechny tyto skupiny byly promíchané, mohli by si všichni myslet, že patří k někomu jinému. Stálo to za zkoušku. "Zatím máme z pekla štěstí," šeptal a ukazoval Harvovi, aby se šel podívat škvírou. "Vyndej to schéma. Až bude čas, tak odsud vyjdeme, jako kdybychom tam měli nějakou práci. Jakmile se dostaneme do letadla, postaráš se o dveře. Zavřeš průlezy a odřízneš kabely. Já to zvednu z vody."

"Dobře," Harv se vesele šklebil. "To bude něco, až to budeme vyprávět Bratrstvu,"

"Snad," Samozřejmě budu také muset vysvětlit matce, co jsem tu vlastně dělal.

Nechal Harva pozorovat situaci venku a zatím ladil svůj přijímač na Falkenbergovu frekvenci a ukládal si další frekvence do kapesního počítače. Potom spustil program pro příjem a analyzování elektronických signálů.

Byla jich ohromná spousta. Bartoň si podle všeho přestal lámat hlavu s utajením spojovacího provozu. Na všech radarových frekvencích se přenášely signály, přesahující široce přes spojovací pásma. Spojovací signály nebyly dost silné a nedaly by se odchytit na větší vzdálenost, ale většina z nich probíhala v otevřené angličtině.

"...padesát minut, vy parchanti! Hodte prdelema, ať ten krám může odletět načas!" řval někdo.

Lysander přeladil pásmo a poslouchal. "Ne teď. Po-

čkej hodinu a budeš mít všechny lidi, které potřebuješ, ale počkej s tím,"

Padesát minut. Počkej hodinu. Bylo snadné dedukovat, že potom přistávací modul odletí. Lysander se usilovně soustředil, aby si vybavil efemeridu Severní hvězdy. Ano, asi za padesát minut bude loď ve správném postavení pro orbitální spojení s modulem při minimální spotřebě energie. V tu chvíli modul odstartuje, to jest v devět třicet.

Poklepal Harvovi na rameno a zaujal místo u otvoru. Měl jsem vyříznout dva, uvědomil si. Teď už je příliš pozdě.

Další nákladní vůz sjel k dokům.

Lysander naladil svůj přijímač na frekvenci, již monitorovali Falkenbergovi vojáci. Na okamžik zaváhal, potom stiskl

tlačítko mikrofonu. "Jó, tady je Lev. Připraveni k odletu za padesát minut," Okamžitě vysílač vypnul a poslouchal.

Ozvalo se slabé kliknutí. Lysander zamrkal a Harv se šibalsky zašklebil.

"To byl on, v pořádku," řekl desátník Tandon. "Přímě na naši frekvenci. Nepotvrdil jsem to, jen ťuknutím do klíče, pane,"

"Dobře," řekl Falkenberg. "To stačí, aby věděl, že jsme ho slyšeli. Nejsou nějaké známky, že by o něm věděli nebo o nás?"

"Ani za mák, plukovníku," řekl Tandon. "Vybavují se mezi sebou, jako kdyby nikdo neposlouchal. Pane, pan princ je trochu mimo jízdní řád. Slyšel jsem tučet lidí říkat, že start je v devět třicet, což se shoduje s efemeridou. Padesát minut od jeho zprávy je devět dvacet."

"Chápu. Myslím, že ho trochu podceňujete, desátníku. Poručíku Maci."

"Ano, pane?"

"Chci, abyste zahájil bombardování v devět patnáct. Tandone, pět minut před tím použijete kód, jenž jsme sestavili, abyste varoval pana prince. Buďte připraven upozornit poručíka Mace na změnu rozvrhu, kdyby to pan princ požadoval."

"Aye-aye, sire!"

Falkenberg studoval na své rukávové konzoli zobrazené údaje. "A teď budeme čekat. Poručíku Maci, co kdybychom si prodiskutovali priority vašich cílů?"

Přesně v devět deset uslyšel Lysander ve sluchátkách hlas desátníka Tandona. "Ale, krucifix, Lve, přibrzdi své koně, budeme mít materiál na cestě přesně za pět minut."

To by mě zajímalo, co si z toho vezmou Bartoňovi spojaři, provádějící odposlech? říkal si Lysander. Pokud to vůbec všechno chytají. Mávl na Harva a prodíral se před ním uličkami mezi nahromaděnými bednami. Odemkli dveře a vešli do chodby. Byli tam dva lidé, jeden blízko, druhý stál u hlavních dveří. Byl ozbrojený a patřil k Buldokům.

"Co tady, do prdele, děláte?" vykřikl na ně bližší muž.

Lysandrovi se zdálo, že je to ten člověk, který vyšel ze skladiště dnes časně ráno. Ale samozřejmě na tom vůbec nezáleželo. Lysander ukázal ke vzdálenějšímu muži. Harv urazil ty tři metry jedním plyným pohybem. Ještě než dopadl, Lysander otočil farmářem kolem osy a švihnutím ruky jej udeřil na spodek lebky. Muž se zhroutil. Když Lysander zvedl hlavu, uviděl Harva, jak vleče bezvládného vojáka ke skladišti.

Nacpali oba muže dovnitř. Farmář byl stále bez dechu. Harv si myslel, že voják je mrtev, ale nechtěl to zjišťovat. Zamkli dveře. "Pojďme."

V boudě na traktory už nikdo jiný nebyl. Prošli

stavením a vydali se k dokům. Kráčeli spěšně, jako kdyby tam měli nějaké poslání. Nikdo je nezastavil.

Palivové hadice byly pořád ještě natažené. Nedalo se vůbec odhadnout, kolik vodíku a LOX bylo do letadla natankováno. Na dolet k oběžné dráze by to pravděpodobně ještě nestačilo. Co by se stalo, kdyby odletěli s hadicemi pořád ještě připevněnými k modulu? Pravděpodobně měly automatické záklopy, ale kdo si mohl být jist? Lysander se snažil vzpomenout, co mu říkali při výcviku, a došel k závěru, že o tomhle se nezmínili. Proč taky?

Těsně před tím, než dorazili k molu, ozvaly se z okraje džungle zvuky minometné palby. Několik Bartoňových lidí na nákladních vozech ztuhlo. Někdo začal křičet: JJi leť!" Pár Bartoňových vojáků sebou hodilo na zem.

Na kopci blízko domu se ozvalo několik explozí. Potom spustily střelbu ruční palné zbraně a přidaly se další minomety. Několik z nich zasáhlo samotný dům. Část verandy vyletěla do vzduchu a střecha hořela. Nedaleká kůlna stála také v plamenech. V oblasti doků se lidé rozběhli, někteří k letadlu, jiní od něj, zatímco další leželi na zemi, stáli přimrazení anebo běhali do kolečka.

Na kopci se ozývaly další exploze. Leopard natočil své hlavě směrem k džungli a začal pálit. Na okraji lesa padaly stromy.

Lysander a Harv došli do doků a rozběhli se k přistávacímu modulu. Nějaký mechanik právě zavíral průlez. Lysander přeběhl přes můstek a protlačil se za jeho zády, ponechávaje muže na starost Harvovi. Uvnitř byly úzké chodbičky.

"Kdo k čertu jste?" křičel někdo.

"Okamžitě ty bedny připevňte!" křičel Lysander. "Zajistit k okamžitému startu!"

"Do prdele!" křičel příslušník posádky. "Pane, zatraceně..."

"Tak do toho! Za vteřinu jsme pod palbou," pobízel ho Lysander. Pospíchal ke kabině pilota. Sedadlo po pravé straně bylo prázdné.

Pilot se nahněvaně otočil: "Co se to děje?"

"Okamžitý start," vyštěkl na něj Lysander.

"Ještě jsme nenatankovali dost šťávy, ty idiote!"

"Jestli okamžitě neodletíme, tak nás vyhodí do vzduchu. Říkám okamžitě!"

"Okamžitě vypadni... grr...uf,"

Lysander odepnul popruh a nacpal pilota do druhé sedačky. Když zajišťoval mužovu pistoli, strčil do kabiny hlavu další muž posádky. Lysander jej kopl a vystrčil ven, potom zabouchl dveře a zamkl je. Vyšplhal se do levé sedačky a začal zkoumat ovládací panel.

Ace Bartoň se naposledy podíval na mapový stůl a otočil se k Antonu Gírerdovi. Široce se usmál. "Se vším jsme tady hotovi. Můžeme sledovat start odsud z verandy. Wally..."

Uprostřed věty jej přerušila minometná palba. Ozval se zvuk tříštěného skla. Dům se zachvěl, potom se zatřásl znovu. Dveře do vedlejšího pokoje se rozlétly dokořán. Další výbuch s nimi všemi zamával a jeho štáb se vrhl pod těžký stůl.

Třetí exploze jej téměř zvedla nad podlahu.

"Střílejí! Střílejí!" křičel jeden ze sluhů.

Bartoň se zvedl na nohy. Ve vedlejší místnosti něco hořelo a on rozrušeně ukazoval k ohni. "Carruthersi! Postarej se o to!" Udeřil do tlačítek na své rukávové konzoli. "Spojaři! Hlášení!"

Neslyšel nic jiného než statické poruchy. Zapnul mikrofon, aby jej uslyšel Honistu, a metodicky mačkal kódy pro nouzové spojovací kanály. "Spojovací centrálo, hlášení!"

Překvapení. Bartoň si vzpomněl na Falkenbergův suchý hlas v důstojnickém klubu. "Překvapení je událost, jež se koná v mozku nepřátelského velitele." Ty zkur-vysynu.

"Spojovací centrála, zde centurio Martino, pane," Centurio mluvil pomalu a zřetelně, tak jak byl vycvičen. "Jsme pod těžkou palbou minometu a raketometů baterie v džungli přibližně čtyři kilometry na východ. Nepředcházely žádné varovné příznaky. Ta první zatracená salva zničila elektrárnu a skoro všechny naše antény. V téhle chvíli mám v terénu opraváře a elektrikáře. Nedokážu odhadnout, kolik času zabere obnovení dodávky elektrického proudu. Kapitán Anderson přepíná ovládání svých přístrojů na pomocné antény."

Bartoň slyšel ostré výstřely své vlastní minometné jednotky. "Na co to střílejí?"

"Zůstaňte na příjmu," řekl Martino. Rozhostilo se dlouhé ticho. "Protiúder. Kapitán Anderson získal pomocí náhradních antén nějaké informace. Je váš terminál pod proudem?"

Bartoň se tázavě podíval na Honistu. "Ano,"

"Zůstaňte na příjmu, pane majore. Pokusím se vám do něj poslat hlášení... Terminál reaguje. Úspěšný přenos,"

Na displeji mapového stolu z tekutých krystalů zablikala světla. Jasně oranžové symboly orámované modře označovaly jeho zneškodněné jednotky. Anténní systémy a elektrárna a teď také děla. Bylo toho až moc. Další oranžové skvrny na samotném domě. Bartoň slyšel zuřivé výkřiky z vedlejší místnosti, ale nebral je na vědomí. Vzduch páchl kouřem, ale už ne tolik jako předtím.

Červené čtverečky označovaly předpokládaná postavení nepřítele. Určitě čtyři děla, všechna v džungli. Čtverečky byly velké, označovaly nejistotu lokalizování. "Budou tam určitě pozorovatelé," řekl Bartoň. "Ať leopardy přeorají okraj džungle. Minometnou palbu na předpokládaná postavení nepřítele. A vrtulníky ať se připraví pro sběr informací o cílech."

Vrtulníky. Jak dostal Falkenberg do té džungle vrtulníky? Určitě nepřišli pěšky. "Možná, že mají nějaký nový typ kradmé helikoptéry," řekl Bartoň. "Snažte se je vypátrat. Všechny protiletadlové jednotky ať jsou v pohotovosti,"

"Ano, pane!"

Tak co měl, doprčic, ten Falkenberg za lubem? "Martino, zasáhli přistávací modul?"

"Zůstaňte na příjmu, pane," Další odmlka. "Ne, pane, nestřílejí na něj,"

Nestřílejí na něj. Bartoň namáhal mozek. Dal si ruce za krk a přinutil se relaxovat. Pomalu. Pošli tu bolest pryč. Ignoruj to zvonění. Zapomeň na kouř. Zapomeň na všechno, uvolni se, soustřeď se. Překvapení je událost, jež se koná v mozku nepřátelského velitele. V mém mozku.

Nestřílejí na přistávací modul. Proč na něj nestřílejí? Proč jej nevyfídí na prvním místě? "Okamžitě mě spojte s pilotem toho letadla,"

"Zůstaňte na příjmu,"

Zdálo se, že uplynula celá věčnost.

"Pořád to zkouším, ale nikdo neodpovídá, pane majore,"

"Neodpovídají. Není spojení nebo nereagují?"

"Nevím, pane. Zkusil jsem čtyři kanály,"

"Zkoušejte to dál. Vyhleďte v oblasti doků bezpečnostní poplach prvního stupně. A sežeňte tam někoho k telefonu,"

"Aye-aye, sire!"

"Wally, tam došlo k nějakému zatracenému maléru," vyhrkl Bartoň. "Hod' sebou k tomu modulu a zjisti, co se děje. Zůstaň ve spojení s Martinem na červená čtyři. Martino, vyčleňte kanál červená čtyři. Pro mne, pro vás a kapitána Honistu,"

"Aye-aye, sire!"

"Majore?" zeptal se Honistu.

"Do prdele, makej tam dolů! Zajisti to letadlo! Nebudu mít klid, dokud nebudeš sedět v pilotní kabině. Vem si s sebou, kolik vojáků chceš,"

"Dobře. Už letím,"

Bartoň znovu stiskl mikrofon. "Dejte mi Andersena."

"Aye-aye, sire!"

Další dlouhá prodleva. Ten zkurvysyn. Elektrárna, antény, bouda spojařů, doprdele, skoro mě dostal. Ještě dvě salvy a můžeme jít od toho. Ten zkurvysyn. Je tam někde...

"Kapitán Anderson, pane."

"Bobby, zaměř něco na ten přistávací modul. Udělej to okamžitě a potom čekej na můj rozkaz, abys ho zneškodnil."

"Zneškodnil? Vždyť porad ještě čerpají palivo! To neexistuje. Můžu ho vyhodit do povětří, ale nemám ponětí, jak bych ho mohl zneškodnit."

"Do prdele! Stejně zůstaň na příjmu. Martino, udržujte kontakt se skupinou kapitána Honistu. Chci mít v tom letadle bezpečáky, a to okamžitě!"

"Majore, to nesmíte, nesmíte to zničit..." Anton Gi-rerd vzrušeně třepal rukama. "Majore..."

"Naopak," ozval se Chandos Wichasta. "Musíte zařídit zničení toho stroje, než se jej guvernér Blaine dokáže zmocnit,"

"Nemůže se ho zmocnit..."

"Antone, samozřejmě, že může," řekl Wichasta. "Je jasné, že jejich cílem je zneškodnit přistávací modul."

Major Bartoň nás informoval o výstavbě úderné základny na ostrově Dračí tesák. Jakmile bude hotová, tak Rochemont neudržíme. Je jasné, že vědí, že tohle je centrální skladovací prostor. Kdyby to nevěděli předtím, tak by jim to prozradil přistávací modul. Rád bych věděl... Ale ne, mají přece v džungli vojáky. Museli by sem přijít před přistáním letadla. Nebo přišli?"

"Přišli," potvrdil Bartoň. "Jsou dobří, ale ne zas tak dobří. Bobby, jseš si jist, že nedokážeš zneškodnit to letadlo, aniž bys je vyhodil do vzduchu?"

"Nechtěl bych na sebe vzít tu odpovědnost, pane. Určitě ne do té doby, než budou palivové hadice odpojeny a zabezpečeny. Mám dělostřelectvo, ne kouzelnictví,"

"Pošlete sem další výsadkové plavidlo!" křičel Gi-rerd.

"Správně. Pane Wichasto, máte spojení se Severní hvězdou?"

"Zjistím to,"

"Buďte tak laskav. Tak. Martino, kde je ksakru pilot toho modulu?"

"Pořád neodpovídá, pane majore,"

"Do prdele..."

"Kapitáne Andersone," řekl Wichasta. "Tady je Chandos Wichasta. Mluvím jménem senátora Bronsona. Kapitáne, přistávacího modulu se nesmí zmocnit guvernér Elaine. Pokud by nastala nějaká pravděpodobnost, že modul padne guvernérovi do rukou, zničte jej,"

"Ne!" zařval Anton Girerd.

"Kapitáne, jsem zmocněn nabídnout vám bohatství, jež předčí vaše nejdívočejší sny," řekl Wichasta. "Majore Bartoň, zaplatím vaše výdaje a plný honorář plus příplatek za předpokladu, že borloj nepadne do rukou guvernéra Blaina. Další příplatek dostanete za dopravení sklizeň k nám, ale zaplatíme i v případě, že bude sklizeň zničena,"

"Majore," ozval se centurio Martino smrtelně vážným tónem, jaký profesionální voják nasadí v opravdu vážné situaci.

"Přistávací modul nastartoval motory. S pilotem stále nemám spojení,"

"Wally!"

"Má pravdu," ozval se Honistu. V udýchaném hlase znělo napětí. "Běžíme jako o život..."

"Kapitáne Andersene," křičel Wichasta. "Okamžitě zničte letadlo!" Potom se odvrátil a promluvil do mikrofonu. Z toho, co říkal, neslyšel Bartoň nic.

Ace Bartoň stiskl tlačítko na rukákové konzoli. "Martino, tohle je tajné. Bobby, neprováděj ten rozkaz,"

Ve sluchátkách mu zazněl Andersenův hlas: "Kapitáne, kolik dělá bohatství, jež předčí moje nejdívočejší sny? Stačilo by to na to, aby se člověk dostal z tohoto drogového švindlu?"

"Co se staráš? Ten rozkaz neprováděj!"

"Zde Honistu. Bronsonův tank pálí na přistávací modul,"

XXV.

Lysander zkoumal ovládací panel přistávacího modulu. Všechny kontrolky svítily zeleně kromě bezpečnostního okruhu palivového systému. S tím nemohu nic dělat. Nemá také cenu lámat si hlavu s utajením spojení. "Harve!"

"Jsem tady, princí,"

"Uvazovací lana."

"Hotovo, princí. U tebe všechno v pořádku?"

"Tady je všechno fajn. Kryj mi záda." Stiskl tlačítko vnitřního spojovacího okruhu. "Věnujte pozornost tomuto hlášení. Připravte se k okamžitému odstartování. Prosím pozor. Připravte se k okamžitému odstartování na oběžnou dráhu."

Stiskl tlačítko Falkenbergovy nouzové frekvence. "Ředitel, ředitel, zde je Lev. Dostal jsem se dovnitř. Teď se pokusím

pohnout."

Vyslovil tichou modlitbu a stiskl startér. Displeje se rozzářily.

Palivové hadice nezajištěny.

Lysander vytřukal na klávesnici povel Ignorovat. Okamžitý start.

Ignorovat. Okamžitý start. Potvrďte.

Potvrzuj i.

Ozvalo se táhlé zanaříkání čerpadel, potom řev motorů. Lysander stočil modul na levobok, pryč od doků. Letoun se dal do pohybu.

Před ním vytryskl gejzír vody. Někdo na něj střílel. Falkenberg?

"Ředitel, ředitel, zde Lev. Opakuji, jsem uvnitř. Snažím se o vzlet," Kormidluje ji do těch šplíchanců, říkal si. A zvyš tah motorů. Přidej plyn. Pohyblivý terč. Ztraceně velký pohyblivý terč...

Pilot se snažil probrat. "Co tady, k čertu, děláte?" křičel.

"Snažím se dostat nás odsud! Střílejí na nás,"

"V všech řasů, jestli..."

"Podívejte, nemám čas se o tom teď bavit. Jestli se dotknete řízení, zastřelím vás, pokud ovšem tohle přežijeme, o čemž dost pochybuji. Ostřelují nás z děl,"

"Zavři čerpací hrdla, ty blbče. Prokrista, kde ses učil létat?"

"Na Spartě. Ale nevím, jak se to dělá,"

"Já to udělám,"

"Dobře. Buď opatrný," Další gejzír se zvedl těsně na pravoboku. "Jestli zpomalíme, tak nás zasáhnou,"

"Kriste, já nemám ve smlouvě, že se nechám zabít." Pilot přepnul dva spínače. Červená světélka se změnila na zelená.

"Díky," řekl Lysander.

"Ježíši! Podívej, to nikdy nezvládneš, máme málo paliva..."

"Nesnažím se dostat na oběžnou dráhu. Jenom trochu nahoru a pak zase přistaneme."

"Kde přistaneme?"

"Nejraději bych v Lederle. Jinak kdekoliv, kde se mi to podaří."

"Už jsi někdy letěl s nějakým takovýmhle modulem?"

"Jednou jsem s ním přistával," řekl Lysander.

"Ježíši Kriste!" nepřestával se pilot zaklínat.

Všichni zuřili. Ace Bartoň se otočil k Antonu Girerdo-vi, který se pral s Chandosem Wichastou. "Nařídil tomu tanku, aby střílel na přistávací modul!" řval Girerd. "Jsme na mizině! Majore, musíte ho zastavit!"

"Nebudte blázen," soptil Wichasta. "Senátor Bronson vaše výdaje zaplatí. Tihle ubožáci vám nezaplatí nic. Jak říká Girerd, jsou na mizině."

"Jo, to máte pravdu," řekl Bartoň. "Ale to je jedno, stejně tady dávám rozkazy já. Desátníku, dohlédněte na to, aby pan Wichasta nemluvil s nikým, dokud to nedovolím,"

"Provedu, pane!" Bartoňův vojenský sluha se postavil za Wichastu.

"Dejte mi Andersona," řekl Bartoň. "Bobby, soustřeď se na nepřátelské dělostřelectvo. Na ten modul se vykašli,"

"Určitě víš, co děláš, Aci?"

"Myslím, že jo. Není čas na diskusi. Prováděj rozkazy,"

"Majore, on mluví o pořádných prachách. A kdo zaplatí naši mzdu, když ztratíme tu sklizeň?"

"Kapitáne Andersene, máte své rozkazy,"

Nastala dlouhá pauza. "Dobře. Bohatství, jež předčí moje nejdívočejší sny, je v prdeli,"

V prdeli je život, ve kterém by ses musel pořádně ohlout přes rameno, vole, pomyslel si Bartoň. "Kanál červená čtyři. Wally!"

Jo."

"Naříd' tomu chlapovi, cos ho určil ke krytí Bronso-nova tanku, ať ho vyřídí. Okamžitě!"

"Aye-aye, sire! Leopard tři, zde je Honistu. Ruším vaše rozkazy. Seržante Billingsi, palebný cíl mrtvá ondatra. Proved'te.

Opakuji, ruším rozkazy pro leopard tři. Proved'te rozkaz mrtvá ondatra,"

"Vy jste cvok," řekl Wichasta.

"Jo," přisvědčil Bartoň. "Asi ano. Ale vím, kdo si mě najal,"

"Lapiduchu," řval někdo. "Poručík je vyřízenej!"

"Běžim!"

Alf Tandon se krčil, jak dokázal nejniž. Leopard přeorával okraj džungle a kdyby člověk vystrčil hlavu, tak by mu ji odstřelil. Potom střelba skončila, jako když utne. Tandon čekal. Pořád nic. Vystrašeně zvedl hlavu, potom to riskl a použil dalekohled. "Do prdele! Seržo!"

Nic. Kabely z optických vláken byly přetrhané. Možná byl vyřízený i počítač. Poručík je vyřízený. Nemůže se spojit s Miscowskym. Kdo vlastně velí? Asi já. Čert aby to vzal. Určitě vědí, kde jsem, do prdele. Stiskl tlačítko mikrofonu.

"Seržo, zde je Alf,"

Ta zkurvená věc byla docela určitě pijavice a škrábala se po jeho pravé noze ke slabinám, ale právě teď dělala Miscowskymu největší starosti druhá noha. Levá noha jej nad kolenem pálila jako čert a zbytek necítil. Nohavice byla nasáklá krví a poslední minometná dávka šla tak blízko, že mu cvakaly zuby. Miny hvízdaly nad hlavou a všude kolem, takže se neodvážil posadit a podívat se, jak vážně byl raněn. Pořád to ještě není nic vážného pro regenerátory. Ještě ne. Jestli tady, kurva, nevykrvácím...

"Seržo, zde je Ah0,"

Dalo to práci, ale Miscowskymu se podařilo stisknout příslušné knoflíky na velké vysílačce, ležící vedle něj. Ty kurvy určitě tenhle krám odposlouchávají. Kurva, je řada na mě. "Pokračuj, Alfe,"

"Poručík je vyřízenej. Zdravot'áci jsou na cestě,"

"Přijem," potvrdil Miscowsky. To je taky jediný, co s tím můžu dělat.

Leopard změnil cíle. Mydlí to teď to toho lehkého tanku, kterej si přivezli tím letadlem."

"Opakuj hlášení."

"Leopard pálí na vojáky, co sem přiletěli tím přistávacím modulem. Už zneškodnil ten lehký tank."

"To sem z toho jelen. Oukej, pokračuj v pozorování. Konec."

Miscowsky cítil, jak mu ubývá sil. Palba natolik zeslábla, že se mohl posadit a prohlédnout si nohu — v jedny zasraný minutě. Stiskl tlačítko mikrofonu v přilbě. "Velitelská informace. Poručík Mace je vyřízenej. Rozkazy. Všechny jednotky nahlásí situaci." Poslouchal, potom změnil frekvenci. "Plukovníku, poručík Mace je vyřazen z akce. Máte taktický velení, ale moc nás tu nezbylo. Nějakých deset živáčků, včetně raněných, a žádný použitelný děla."

"Slyšel jsem situační zprávu."

"Máte nějaký rozkazy, pane?"

"Uvolňuji vás. Slyšel jste něco od pana prince?"

"Nic, co byste neslyšel vy, pane."

"Budeme muset končit, dokud se neozve. Jste raněn?"

"Ano, pane."

"Postarejte se o sebe, seržante. Já si vezmu na starost zásoby."

"Aye-aye, sire!" Končit. Spíš bysme měli zdrhat. Akorát, že není kam. A s touhle nohou stejně nikam neuteču.

Bolestivě se plazil džunglí, bezvládnou raněnou nohu vlekl za sebou, až nakonec narazil na okraji džungle na silný kmen stromu. Posadil se a opřel se zády o kmen.

Levou nohu měl zlomenou a zbroj z nemourlonu měl proděravělou od zásahů. Z holeně mu vyčuhovala tenká blyštivá střepina. Horní část nohy bolela jako čert, ale větší starost mu dělala zmrtvělá dolní část nohy. Nejvyšší čas nasadit si turniket. To snad zvládnou,

ale... "Zdravot'ák! Kde je nějaký zdravot'ák? Tady je Miscowsky. Jsem zraněn. Potřebuji pomoc,"

"Zde Kamaria. Hned budu u vás, jen co skončím s poručíkem. Pět minut. Vydříte to tak dlouho?"

"Budu muset," Přeladil na všeobecnou velitelskou frekvenci,

"Ten leopard vyřídil ten tank," hlásil Tandon. "Otáčí hlavně. Vypadá to, že na nás nezapomněl,"

Ach, do prdele. Stejně nemáme nic, s čím bysme ho zasáhli.

"Dohlédnete na přistávací modul?" ptal se Falkenberg.

"Ne, ledaže bych vystřelil hlavu z buše!"

"Je někdo v postavení, že by mohl nahlásit situaci přistávacího modulu?" zeptal se Falkenberg.

"Plukovníku, já bych to mohl zkusit,"

Ježíši, plukovníku, pro slitování Boží, nedovolte Alfovi strkat do toho hlavu. Ó, Bože, do prdele práce.

"Děkuji, desátníku, ale ještě s tím počkejte," ozval se Falkenberg.

Leopard začal znovu pálit. Miscowsky se zavrtal dolů, aby byl co nejbližší u země. Kamaria se touhle ka-nonádou ke mně nedostane. Radši jsem mu měl říct, aby to vůbec nezkoušel.

Výbuchy granátů se přibližovaly. Miscowsky si říkal, že jeho strom už dlouho nevydrží. Potom se ozvalo daleko silnější burácení než od kanónového dvojčete. Dlouhé setrvalé burácení.

"To jsou motory," ozval se Falkenberg. "Tandone, nevystřikujte hlavu. Čekejte,"

Řev sílil, potom se ustálil.

"Ředitel, ředitel, zde je Lev, jsme ve vzduchu. Ředitel, zde Lev, Lev je ve vzduchu,"

"Plukovníku," řval Miscowsky. "Krucifix, pane, on to dokázal!"

"Správně. A teď mě spojte s majorem Bartoňem!"

"Cože, pane? Ehm... no, můžu to zkusit. Můžu to dát na plný pecky a zkusit se napojit na frekvenci, na který jsem ho slyšel,"

"Udělejte to a spojte mě,"

"Aye-aye, sire! Zůstaňte na příjmu..." Miscowsky přeladil vysílačku a výkon nastavil na maximum. "Hotovo. Mluvte, plukovníku."

"Majore Bartoňe, tady je John Christian Falkenberg."

Dlouho bylo ticho. "Tady je Bartoň."

"Vzdávám se," řekl Falkenberg.

"Vzdáváte se. Do prdele, právě jste vyhráli válku a vzdáváte se. Dobrá, plukovníku, přijímám. Wally, slyšel jsi ho. Všechny jednotky ukončit palbu,"

"Provedu, pane!"

"Děkuji vám," řekl Falkenberg. "Máme raněné,"

"To my taky," odsekl Bartoň.

xxvi.

"Zatracená práce," sakroval Mark Fuller. Seděl u stolečku pod příkrovem listů a láň, skrývajícím jeho vrtulník, a srkal čaj. Už tady byl hodiny, příliš dlouho, s letounem připraveným okamžitě vzlétnout. Teď k nim doléhal hluk vzdálené dělostřelby. "Zatracená práce,"

Druhý důstojník, "šéf Hal Jordan, s pochopením přikyvoval. "To čekání je vždycky nejhorší. Ale na vašem místě bych nebyl tak žhavý po rozkazech. Dostat Bartoňa nebude tak snadné jako vyřídít ty piráty, co drželi vaši ženu."

"Já vím, šéfe. Ale kvůli tomu to čekání není o nic lepší," Pohlédl na rukávovou konzoli. Čas byl 9,35. "Poslouchejte. Něco se tam určitě děje, sakra,"

"Jo," souhlasil Jordan. "Ale podle té mely soudím, že nebudou mít moc času nás informovat, co se tam děje,"

"Ale možná, že nás potřebují. Radši se ujistěte, že je všechno v pohotovosti,"

"Pane Fullere, kdybych měl v pohotovosti ještě jednu věc navíc, tak už by ta mašina odlétla sama! Uvolněte se, pane!" Jeden z vesničanů jim přinesl další čaj. Či spíše to, čemu tady čaj říkali. Byl to nějaký druh pomerančem vonící trávy. Nechutnalo to špatně, ale k čaji to mělo hodně daleko. Mark usrkával a snažil se vypadat trpělivě. Ozvalo se hlasité burácení, dost hlasité, aby přehlušilo dělostřelbu.

"Do prdele," vykřikl Jordan. "Přistávací modul startuje!" Něco velkého se jim zablesklo nad hlavami, nízkou nad vesnickou mýtinou. "Podívejte se na to!"

"Nikdy jsem žádný neviděl startovat," řekl Mark.

"Jo, většinou jsem byl uvnitř těch zatracených krámů, když startovaly. Tady je... ale na oběžnou dráhu to nedotáhne, to je jisté! Doufám, že ti uboží blázni uvnitř vědí, co dělají,"

Přistávací modul zmizel. Mark srkal pomerančový nápoj a čekal. "Děla už nestřílejí," podotkl.

"Jo," řekl Jordan. "Jsou nějak podezřele ticho,"

Ve vrtulníku zapraskala vysílačka. Mark vyskočil, ale pak se ovládl. Ať to vyřídí Jordan.

"Je to někdo, kdo tvrdí, že je plukovník," říkal Jordan. "Posílá ověřovací kódy... Je to zkouška spojení, pane. Chce po nás odpověď,"

"To je nějaký sráč. Zákaz vysílání je přece úplně jasný,"

"Ano, pane, já vím, ale jsem si jist, že je to plukovník," trval na svém Jordan. "Má hlas jako on, ověřovací kódy souhlasí. A ví, na jaké frekvenci nás volat a koho chtít,"

"Co mám ksakru dělat?"

"Za rozhodování platí vás, pane Fullere, ne mne,"

"Na to pořád zapomínám. Dobrá. Potvrďte příjem," řekl Fuller.

"Ano, pane," Jordan stručně promluvil do mikrofону, potom jej předal Markovi.

"Zde kornet Fuller, pane," ohlásil se Mark.

"Falkenberg. Zůstaňte na příjmu kvůli kontrole kódů," Četl řetězec čísel, jež Fuller vyťukával na své konzoli.

"Ano, pane. Kontrola potvrzena. Čekám na příjmu."

"Rozkazy, pane Fullere. Boj skončil. Můžete se bránit, kdyby na vás stříleli, ale nesmíte podnikat žádnou útočnou akci, leda na přímý rozkaz velitele pluku. Je to jasné?"

"Ano, pane. Vyhráli jsme?"

"To probereme později. Já jsem válečný zajatec."

"Cože, pane?"

"Vzdal jsem se s touhle malou jednotkou, a tohle je moje poslední relace s vámi. Spojte se kvůli dalším rozkazům s velitelstvím pluku."

"Ano, pane... plukovníku..."

"To je všechno, pane Fullere. Konec."

"Propána," hlesl Mark.

"Nějaké problémy, pane Fullere?" zeptal se Jordan.

"Dalo by se to tak říci. Kapitulovali jsme. Anebo alespoň Falkenberg,"

"Cože?"

Mark mu to vysvětlil. "Řekl, že se můžeme sami bránit, takže počítám, že se kapitulace nevztahuje na nás. Akorát nevím, co mám teď dělat?"

"Ehm, pane, už jsme stejně porušili zákaz vysílání. Možná byste se mohl spojit s velitelstvím?"

Mark to uvážil a přikývl. "Dobře. Zkuste je dostat na příjem,"

Trvalo to dobře přes hodinu. Nakonec Mark mluvil s kapitánem Frazerem.

"Ano, slyšeli jsme, že se plukovník vzdal se svou jednotkou," řekl Frazer. "Chápete, že naše spojení s vámi není bezpečné, ale vaše k nám by mělo být v pořádku. Jaká je vaše situace?"

"Dobrá, mám palivo možná na sto kilometrů, když budu šetřit. Ostatní vrtulníky jsou bez štávy a posádky jely dolů po řece s plukovníkem Falkenbergem,

takže nikdo s nimi nepoletí. Jsme tady se seržantem Jordánem jedini,"

"Dobře. No, zatím tam zůstaňte dřepět, Marku. Pošleme pro vás někoho, až se naskytne šance,"

"Ano, pane, ale... Já vím, že plukovník říkal, že boj je u konce, ale neměli bychom něco udělat?"

"To je v pořádku, chlapče," řekl Frazer. "Vyhráli jsme. Neřekl ti to plukovník?"

"Ne, pane,"

"Aha. No samozřejmě. Je to trochu složité. Princ Lysander unesl přistávací modul. Naložili do něj ty drogy. Pan princ odletěl s více než devadesáti procenty zadržované sklizně do přístavu v Lederle asi před dvaceti minutami. Někteří farmáři se pořád ještě snaží pokračovat v revoltě, ale nemají už moc o čem vyjednávat. Nemohou ani zaplatit Bartoňovi. Zůstaň v pohotovosti a zachovej si chladnou hlavu, může se ještě vyskytnout někdo, komu se to nedoneslo, ale tohle tažení je u konce,"

"Chápu. Děkuji vám, pane. Mohl by někdo říct mojí paní, že jsem v pořádku?"

"Samozřejmě, hned jí to vyřídím. Fullere, možná že to bude pár dní trvat, než vás vyzvedneme. Až budu mít nějaký transport, pošleme vám tam palivo a posádku. Řekni panu Ledouxovi, že guvernér mu to nezapomene. Jinak si dejte

pohov,"

"Ale co se stane s plukovníkem?"

"O toho bych se nestaral," řekl Frazer. "Jenom to budeme mít trochu dražší, to je všechno. Relaxuj, chlapče," Každý vstal, když do štábní místnosti vstoupil Lysander. Major Savage pochvalně pokýval hlavou. "Dobrá práce, pane princí,"

"Děkuji vám, pane,"

"Mrzí nás ta záležitost s panem Middletonem,"

"Doktor říká, že bude v pořádku," odpověděl Lysander. "Nesnáší nečinnost, ale pořádný odpočinek mu neublíží. Co plukovník, je v pořádku?"

"Říkají, že ano," odpověděl Savage. "Očekáváme, že Bartoňovi lidé se ozvou se svými podmínkami. Neměly by být příliš přísné, protože díky vám nemají celkem o čem smlouvat," Pokrčil rameny. "Samozřejmě všichni bychom rádi měli svoje lidi zpátky, tam kam patří. Už jenom proto, že máme daleko lepší nemocniční zařízení než Bartoň,"

Atmosféra byla žoviální, spíše jako setkání v důstojnickém klubu než služba ve štábu. Všichni se chovali přátelsky. Lysander si prohlížel mapu. Důvěrně známé linie se změnily. Místo celistvých oblastí obsazených farmáři a dalších míst, držných Falkenbergovou legií či milicí guvernéra Blaina, tu byly promíchané skvrny, navzájem se prostupující linie, rozptýlené základny a postupné linie. Jedna protáhlá skvrna ve tvaru lusku se táhla k Ro-chemontu. Další zasahovala z jihovýchodu do bývalého vzbouřeneckého teritoria. Během prohlížení si Lysander všiml, že se jeden velký blok změnil z nepřátelské oranžové na modrou, označující zajištěnou oblast.

"Inu, je to trochu promíchané," konstatoval major Savage. "Ale to už dlouho nepotrvá. Aha. To je náš telefon, Amosi?"

"Ano," Amos Fast se zamračil. "Je to od Bartoňa, nějaký farmář. Anton Gírer. Chce mluvit s vámi a s nikým jiným," Savage pokrčil rameny. "Proč by ne. Přepojte mi ho do reproduktoru. Mynheer Gírer? Tady je Jeremy Savage. Co pro vás mohu udělat?"

"Můžete nám vrátit majetek," řekl Gírer. Hlas měl napjatý. Ve štábní místnosti všichni zmlkli. Vost. Budou potřebovat palivo, piloty, kanóny a střelce. Možná, že bys mohl sehnat nějaké svoje příslušníky SAS, kteří tam jsou poblíž?"

"Okamžitě, pane. Půjdu sám, samozřejmě," Kapitán Frazer zdvihl telefon a naléhavě mluvil do sluchátka.

"Kapitáne Rottermille, velice naléhavě chci vědět, co se stalo s majorem Bartoňem,"

"Ano, pane,"

"Pane princí, promluvíme si s guvernérovým úřadem, ale přesto buďte tak laskav a přiveďte sem svou přítelkyni, možná, že bude užitečně promluvit si s někým, kdo zná Mynheera Gírerda osobně,"

"Nejsem si jist, jestli ho opravdu zná...",

"Opravdu mi na tom záleží, pane princí,"

Savage nezměnil tón a stále se příjemně usmíval, ale Lysandra se na okamžik zmocnil strach. "Ano, pane. Přivedu ji,"

"Děkuji vám. A teď vy, kapitáne Faste. Asi byste měl informovat seržant-majora o nejnovějším vývoji."

"Ano, pane!"

Když opustil štábní místnost, pocítil Lysander okamžitou úlevu.

"Mohl ses mne nejdřív zeptat."

"Ursulo, buď rozumná. Přivezli mě sem vrtulníkem. Musel jsem jít nejdříve do nemocnice s Harvem a potom podat hlášení. Tohle je první šance, kterou mám."

"To bych řekla. Netváříš se moc nadšeně, že mě zase vidíš." Usmála se. "Tady se vrací opravdový hrdina a já jsem právě plánovala, že tě přivítám, jak se pro hrdinu sluší, že ses vůbec vrátil zpátky živý."

"Těšil jsme se na to. Moc. Ale zrovna teď... Ursulo, plukovník je v maléru."

"Jak to myslíš?"

"Gírer hrozí, že ho zabije, jestli vojáci znovu neza-baví jeho sklizeň a nevrátí mu ji,"

"To je šílené. Falkenbergovi vojáci to neudělají. A i kdyby a plukovník se z toho dostal živý, nechal by je zastřelit. To je jasné i mně!"

"Ano. A já mám obavy," Vzal ji za paži a odvedl ji do štábní místnosti.

"Slečno Gordonová," obrátil se na ni kapitán Savage. "To je od vás laskavé, že jste přišla. Napadlo mi, že byste nám mohla pomoci s problémem, který se nám tu přihodil,"

"Jestli to půjde...",

"Slyšel jsem, že znáte Antona Gírerda,"

"Ne tak docela," řekla Ursula. "Seznámila jsem se s jeho synem Oskarem..., na krátko, ale velice dobře..., ale Mynheera Gírerda doopravdy neznám,"

"Ale přesto, setkala jste se s ním. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi řekla svůj názor. Myslí svoje hrozby vážně?"

"Ano,"

"Jste si zcela jistá. Proč?"

"Kvůli tomu, co mi o něm řekl Oskar. Někdy se otec sám bál,"

"Někdy?"

"Když jeho otec pil. Řekla bych, že pije i teď. Pije, když je ve stresu,"

"Aha. Takže raději nemáme předpokládat, že blafuje. Dobře, nebylo by to poprvé, co by alkohol zabíjel. Děkuji vám. Kapitáne Rottermille, rád bych měl to hlášení. Můžete odejít, slečno Gordonová,"

"Mohu doprovodit slečnu Gordonovou do jejího pokoje?" zeptal se Lysander.

"Samozřejmě, pane princí, ale byl bych rád, kdybyste se vrátil okamžitě zpět."

"Ano, pane!"

Ursula se otřásla, když vyšli ven. "Nebudu se snažit tě zdržovat," řekla.

"Děkuji. Cítila jsi to také?"

"Je tak chladný a tak pečlivý a zdvořilý, ale nikdy v životě jsem nebyla z nikoho tak vyděšená," přiznala se. "A dokonce se nerozčiluje ani na mne." Kráčeli chvíli mlčky. "Asi budeš muset jít s nimi, vid'?" zeptala se Ursula.

"Jestli mě nechají,"

"Proč?"

"Proč? Sakra, to je přece jasné,"

"Ne. Ne, Lysandře, to není jasné, že bys měl riskovat život jenom kvůli záchraně člověka, který tě už zmani-puloval, abys pro něj odvedl práci,"

"Co? Ale on to neudělal..."

Zasmála se. "Neudělal? Přemýšlej o tom. Kolem něj se neděje moc věcí, které by nenaplánoval."

"Ursulo, byl připraven udělat to sám. Beze mne."

"To určitě."

"No ano, doopravdy."

Zasmála se a zavrtěla hlavou. "Lynne, Lynne, drahoušku, ty mu ale vůbec nerozumíš, víš to? Já jsem tam ani nebyla a vím, co se stalo. Byl rozhodnut jít sám. Samozřejmě, že byl. On a jeden tělesný strážce z jeho velitelské rot. Akorát že byl až příliš ochotný a plný porozumění. Žádná hanba, že se nikdo nehlásí dobrovolně, vůbec žádná. Až na to, že nemusel jít sám, protože ty jsi byl zrovna u toho a rozmluvil jsi mu to. Že to tak bylo?"

"Přijím..."

"Vidíš? Ale ne, ty to nechápeš. Zapomeň na to. Ale ať už se stalo cokoliv, nezavazuje tě to teď k tomu, aby ses kvůli němu nechal zabít."

"Nenechám se zabít."

"Ach, asi ne, dokonce tě asi ani nepustí do akce, ale o to tady nejde,"

"A o co jde?"

"O něco, co nikdy nepochopíš. Kdy se vracíš na Spartu?"

"Co? Já nevím. Ještě to chvíli potrvá. Budu muset počkat na Harva, až se dostane z těch regeneračních stimulátorů..."

"Ale potom to už dlouho nebude trvat."

"Já nevím. Asi ne, otec se nemůže dočkat mé zprávy. Uršulinko, budeme to muset probrat..."

"Ráda bych jela s tebou."

"Ursulo..."

"Já vím. Ty si to také přeješ, ale nestane se to." Slabě se usmála. "To je v pořádku. Nikdy by to nefungovalo. Jsou to všechno jenom přání. To máme oba za to, že zapomínáme na pravidla. Sbohem, Lysandře."

"Ještě si o tom promluvíme... Nebudu dlouho..."

"Ne. Ne, můj drahý, už takhle je to hrozně těžké." Stoupla si na špičky, aby ho mohla políbit, letmo a velice rychle. "Až se vrátíš, tak už tu nebudu."

"Kam půjdeš?"

"Něco si najdu. Jsem dlužná za svůj kontrakt, vždyť víš. Plukovník Falkenberg se o to postaral. Možná, že vyhledám Oskara Gírerda. Byl opravdu sladký, a i když se jeho otec chová jako idiot, pravděpodobně si část svého bohatství udrží..."

"Ursulo, přestaň s tím, prosím tě..."

"Promiň. Možná to nebyla legrace. Snad jsem se ani nesnažila o vtipkování."

"Jak můžeš být tak... tak zatraceně klidná?"

"Asi jsem se nakazila od majora Savage." Došli ke dveřím jejího pokoje. Nikoliv jeho. Vešla dovnitř a dala mu jasné najevo, že nechce, aby ji následoval. Už

zavírala dveře, když zhlédla a řekla mu: "Abys věděl, opravdu tě miluji. Sbohem, má lásko,"

"Mám Bartoňa," řekl Rottermili,

Major Savage se posunky dožadoval zapnutí reproduktoru. "Dobré odpoledne, majore. Zde je Jeremy Savage,"

"Dobré odpoledne,"

"Nerad vás obtěžuji, ale asi vám nemusím vysvětlovat, proč volám," řekl Savage.

"Ne, to jistě ne,"

"Potřebujete naši pomoc?"

"Ne. Jdeme teď do toho. Mrzí nás, že to trvalo tak dlouho. Překvapili nás a chvíli nám to trvalo dát vojsko zase dohromady,"

"Ano, samozřejmě," řekl major Savage. "Ale přesto doufám, že si pospíšíte,"

"Určitě, majore. Pospíšíme si. Uslyšíte mě do hodiny. Bartoň konec."

"Mohl by mi někdo laskavě vysvětlit, co se stalo?" zeptal se Lysander.

"Co je tu k vysvětlování?" zeptal se kapitán Fast. "Ace Bartoň plní své závazky."

"Vysvobodí plukovníka?"

"Určitě. Kdo jiný by to mohl udělat?"

"No... my přece."

"Ach, jistě. Určitě bychom se o to pokusili," řekl Amos Fast. "Přesunujeme tam záložní jednotky. Ale naše motivace by nebyla přesně stejná jako Bartoňova, že ne?"

"Takže my plukovníka zachraňovat nebudeme?"

"Jestli budeme muset, tak zcela jistě," ujistil ho major Savage. "Jak říká Amos, pokračujeme v přípravách. Ale nemyslí si, že to bude nutné. Bartoňovo vojsko je zcela kompetentní."

"Ale... mohli by plukovníka Falkenberga zabít,"

Úsměv Jeremy Savage se nezměnil. "To by byla opravdu chyba, abyste věděl. Pochybují, že jsou tak pitomí,"

"Ale mohli by se o to pokusit! Majore, naši lidé jsou daleko kompetentnější než Bartoňovi! Musíme jít do toho!"

"Jsem přesvědčen, že tohle by bylo k Bartoňovi zbytečně tvrdé," řekl Savage. "Dejme mu ještě šanci, co říkáte?"

"Já vám, lidi, snad nikdy neporozumím," povzdechl si Lysander.

"To už je úděl politiků," odpověděl major Savage.

Vrtulník ostře zatočil do spirály kolem Rochemontu, než přistál na vymezeném prostoru venku.

Střecha východního křídla se zhroutila a všechno sklo bylo rozbité. Kouř začernil vnější stěny dvou místností. Zbytek domu působil opravitelným dojmem.

Ace Bartoň vystoupil z vrtulníku a kráčet k předním dveřím. Ted' mě zastřelí, pomyslel si. Na tohle už začínám být zatraceně starý.

Byl téměř u dveří, když se otevřely. Anton Girerd vyšel ven. Měl v ruce malou automatickou pistoli, ale držel ji hlavní dolů. "Co tady, k čertu, chcete?"

"Vsak víte, co chci," odpověděl Bartoň.

"Ne. To, co jsem řekl Savagovi, jsem myslel vážně...,"

"O tom nepochybují," řekl Bartoň. "Ale uvědomují si vaši lidé, do čeho jste je dostal?"

Bartoň mávl rukou směrem k roji vrtulníků, jenž obléтал dům. "Tak za prvé tu máte moje vojáky. Však víte, co dokáží. Dovolte malou ukázkou," Bartoň provedl rukama několik složitých gest.

Jeden z vrtulníků zakroužil nad koňskou stájí. Z ku-

lometných hlavní vytryskl proud střel. Koně zaržáli v agonii, když střelivo udělalo ze stáje řešeto, a potom stavení vzplálo. Jeden z ošetřovatelů koní se vypotácel ze vrat stáje. Byl zbrocen krví.

Bartoň znovu zagestikuloval. Tucet kusů dobytka vyrazil z další stáje. Vrtulník zakroužil, začal je pronásledovat a v divokém letu je hnál do obilných polí. Potom spustil rachot kulometu. Střely vytrhávaly půdu těsně za dobytčaty a zvířata uháněla ještě rychleji ve slepé panice. Střely se pomalu přibližovaly ke stádu. Krev, maso a kouř se smísily na podupaném obilí.

Girerd zařval a namířil na Bartoňovu pistoli. "Zastavte to! Okamžitě!"

Bartoň znovu mávl rukou a vrtulník přestal střílet. "Cukej. Ale moje jednotky pro vás nepředstavují ten hlavní problém. Já jsem měkota ve srovnání s tím, co se vám stane, jestli mě zastřelíte. Nejdřív ze všeho — moji vojáci se naserou.

Možná je všechny zlikvidujete, než opustí tohle místo. Pochybují o tom, ale předpokládejme, že to dokážete. Po nás, vy zatracený blázne, máte na krku celý dvačtyřicátý regiment! Chlape, vy jste se dostal na černou listinu nejzatvrzejších parchantů v celé galaxii! Copak nevíte, co dělají? Oni vůbec nejsou ochotni vyjednávat. S lidmi, jako jste vy, nikdy nevyjednávají. Jsou připraveni sem vlítnout a tohle místo sterilizovat."

"To nemůžou udělat, mám jejich plukovníka..."

Bartoň se zasmál. "Girerde, nenapadlo vás, že Falkenberg na tuhle eventualitu pamatoval? Jeho vojáci mají pevné rozkazy. Nebudou vyjednávat." Mluvil hlasitěji, aby jej každý mohl slyšet. "Nebudou nikdy vyjednávat. Jenom se postarají, aby tady nikdo nepřežil. Nikdo a nic. Vy, váš dobytek, ani vaši vojáci. Dokonce ani ženy a děti ne. Nikdo a nic. Potom to tu všechno

spálí. Takový je jejich plukovník! Osejou tohle místo solí, Girerde! K čertu, přesně tohle udělají. Girerde, jste v průseru až po uši a všichni ostatní s vámi! Vy už jste všichni prakticky mrtví!"

Ace měl tvář stále obrácenou ke Girerdovi, ale očima se díval kolem. Několik farmářových dělníků se nenápadně kradlo pryč. • "Jenom se mě snažíte zastrašit..."

"Snažím? Do prdele, pevně doufám, že se mi podařilo něco víc. Doufám, že už jste se strachy posral!" Znovu zamával. Jeden vrtulník se střemhlav spustil dolů.

"Počkejte, počkejte, nedělejte to!" dal se někdo do křiku.

"Ale... přece nemohou... moje děti? Moji ženu?" vykřikoval Girerd.

"Každého muže, ženu a dítě," opakoval Bartoň. "Co, ksakru, očekáváte?" Znovu mávl rukama. Vrtulník začal pálit na drůbežárnu. V okamžiku stálo celé místo v plamenech, z nichž se ozýval křik slepic a kuřat. Ze stavení se valil černý kouř.

Girerd znovu napřáhl pistoli.

"Ksakru, ty vole, až příště tu zasranou věc na mne znovu napřáhneš, tak ji sežereš, ať už z ní vystřelíš, nebo ne. Už mě to začíná unavovat," Bartoň zvedl znovu ruce. Kroužící vrtulníky se přiblížily.

"Mynheere," křičel jeden ze zemědělských dělníků. "Mynheere, prosím tě, Mynheere..."

Girerd pohlédl na svou pistoli a potřásl hlavou. "Nevím, co jsem čekal. Záraz asi," řekl.

"To není moje branže," řekl Bartoň.

"Ale co můžu dělat?"

"Dost jste vyhrožoval, když jste mě odsud vyhodil," řekl Bartoň. "Opravdu jste už někoho zabil?"

"Ne,"

"Někdo z nich zemřel?" "Dva, ale to se čekalo." "Jo, ti dva. Nikdo jiný?"

Ne "

"*>IC.

"Máte štěstí, chlape," řekl Bartoň. Otočil se a znovu signalizoval vrtulníkům. Pomalu stoupaly, ale pořád kroužily kolem usedlosti. Dotkl se tlačítek na rukávové konzoli. "Wally, doprav sem zbytek vojska,"

Girerd si prohlížel pistoli, jako kdyby ji viděl poprvé v životě.

"Použijte ji, nebo mi ji dejte," řekl Bartoň.

Girerd na pistoli pohlédl a potom ji pod rukou hodil ze schodů.

Bartoň ji po očku sledoval, jak dopadla do bláta. To by byla z pekla směla, kdybych ji náhodou koupil právě teď, pomyslel si. "Dobrá." Vyšel do schodů, vzal Girerda za paži a odvedl ho do domu. "Teď už se chováte chytřeji."

"Ne. Jsem blázen." Vedl jej do velké pracovny. Seděl tam Falkenberg a tři z jeho lidí. Byli tam také čtyři farmáři v milicionářských uniformách, stojící ztuhle u protější zdi. Jedny dveře byly vyvrácené z pantů a sedm Bartoňových Buldoků v plné zbroji mířilo na farmáře.

"Mynheere," řekl jeden z nich. "Vlítli sem, když se venku střílelo..." Muž se klepal hrůzou. "Mynheere, tihle lidé nám říkali...Mynheere, my máme rodiny."

Girerd se otřásl. "Chápu. Major Bartoň tady velí, stejně jako všude jinde. To je divné. Myslel jsem si, že pracuje pro mne."

"Pracoval jsem," řekl Bartoň.

"A pracuje dál," dodal Falkenberg. "Mynheere, udělal vám nejlepší službu, jakou si umíte představit,"

"Plukovníku..."

"Všechno v pořádku, majore,"

"Děkuji vám, pane," zasalutoval Bartoň.

"Pravidla, kodexy. K čemu jsou dobré?" zeptal se Girerd.

Bartoň a Falkenberg si vyměnili pohledy. Potom se oba podívali na Antona Girerda. Jejich oči byly naplněny lítostí. XXVII.

Vlna rámsu z otevřených dveří důstojnického klubu udeřila Lysandera dostatečně silně, aby jej přinutila o krok ustoupit. Vřeštění dud a dusot pochoduujících nohou. Písně o slávě, písně o zradě. "McPhersonův čas už se krátí, támhle na šibenici už se klátí..."

"Vítejte na palubě, pane princí. Držíme vám tady místo,"

Lysander nepoznal klubového číšníka, ale na tom vůbec nezáleželo. Prodíral se vlnami zvuků, aby se dostal dovnitř.

Velká místnost byla přeplněna lidmi. Muži v modrozlatých uniformách Falkenbergovy legie byli promícháni se zelenými uniformami tanithské milice. Bylo tu také několik důstojníků v modrých a hnědých uniformách s buldočími obojky.

Lysander se nechal desátníkem uvést ke stolu pro čtyři blízko stěny. V čele seděl sám Falkenberg. Po jeho pravici byl muž s dubovými ratolestmi na límcových vý-ložkách modrohnědé uniformy. Guvernér Blaine seděl po Falkenbergově levici.

Kapitán Jesus Alana vstal od vedlejšího stolu, přistoupil k Lysandrovi a poklepal mu na záda. "To je fajn, že jste přišel," překřikoval kravál.

"Vítejte na palubě," řekl Falkenberg. "Drželi jsme vám místo. Guvernéra Blaina už znáte,"

"Vaše Výsosti," uklonil se Blaine.

"Vaše Výsosti, mohu vám představit majora Anselma Bartoňa? Princ Lysander ze Sparty,"

Bartoň vstal a potřásl mu rukou. "Čest pro mne. Raději bych ji ovšem vychutnal za jiných okolností,"

Lysander se posadil proti Falkenbergovi. Číšník mu přinesl skleničku tanithské whisky.

"Slyšel jsem, co jste dokázal v Rochemontu, majore Bartoňe," řekl guvernér Elaine. Stěží ho bylo pro hluk slyšet.

"Dobrá práce. Muselo to být trochu riskantní, stát tak Girerdovi tváří v tvář."

"Není tak nebezpečný, jak vypadá," řekl Bartoň. "Pochybuji, že by ta jeho pistolka prostřelila nemour-lon,"

"Ano, ale stejně to byla skvělá práce. Vždyť jste přece věděl, že Girerd má vitrínu plnou medailí za svoje střelecké úspěchy,"

A Bartoň na sobě neměl obličejovou masku. Na druhé straně kolik buldočích ostrostřelců mělo Girerda na mušce? Je to zamotané. Ale není třeba snižovat Bartoňův úspěch jen proto, že byl opatrný.

"To je ta plechová krabice ve studovně? Hmmm. No, já jsem ho každopádně potřeboval živého. Je pitomý, ale kdybych ho zabil, tak by to moc neusnadnilo vyjednávání s těmi ostatními,"

"Samozřejmě. Způsob, jakým jste to zvládl, byl úžasně prospěšný. Ale stejně je to trochu divné, že jste se postaral o naše problémy," řekl Elaine.

"Divné? Ne, pane," odpověděl Bartoň. "Pro mne je to jednoznačné. Girerdovi lidé mi nemohou zaplatit a Bronson mi určitě nezaplatí," Pokrčil rameny. "Vy a Falkenberg jste jediní lidé na planetě, kteří si mě mohou najmout. Kdybych vám ztěžoval život, nijak by mi to neprospělo,"

"Aha," řekl Elaine. Usmíval svou whisky.

"Co se stane s Girerdem?" zeptal se Lysander.

"Ach, dostal tvrdou lekci," odpověděl Elaine. "Ale koneckonců vyhlásil jsem částečnou amnestii. Žádné rozsudky odnětí svobody pro vzbouřence, ale jenom vysoké civilní pokuty. Použiji peníze k vybudování lepšího družicového systému a na podobné věci. Předpokládám, že budeme muset amnestii vztáhnout i na Girerda. Pokud nebude mít plukovník Falkenberg nějaké námítky,"

"Nic nenamítám," konstatoval Falkenberg. "Předpokládám, že dostal celkem tvrdou lekci. Kromě jiného dluží ještě hodně peněz majoru Bartoňovi,"

Bartoň se tvářil zachmuřeně. "Byl bych moc rád, kdyby to musel zaplatit. Anebo někdo jiný. Peníze by se nám opravdu hodily,"

"Mohl jste se dohodnout s Bronsonem," podotkl Falkenberg.

"To jsem mohl," připustil Bartoň. "A podle toho, co se děje ve Velkém senátu, jak se dozvídám, patřil bych k vítězné straně," Pokrčil rameny. "Nikdy se to asi pořádně nenaučím,"

Falkenberg pokýval hlavou. "Takže jste volný?"

Bartoň se hoře usmál. "Plukovníku, pochybuji, že by byl někdy někdo volnější než já,"

"Proč si myslíte, že Bronsonova frakce vyhrává?" zeptal se guvernér Elaine.

"Inu, to vyšetřování..."

"Bude anulováno," řekl Elaine. "Bronson nemá hlasy. To, že tenhle trik s borlojem fungoval, to je něco jiného,"

"Dobrá, dobrá," kýval Bartoň. "Takže nikdo nemá většinu. To znamená, že jsme zpátky tam, kde jsme byli zhruba před rokem. Kromě toho, že Falkenberg a já jsme bez práce. Guverněre, když už jsme u toho, rád bych věděl, jak na tom jsem. Bude někdo z mých lidí obžalován? A co se toho týče, jsem zatčen?"

"Myslím, že kvůli tomu jsme tady. Určitě byste mohl být obžalován," řekl Blaine. "Pro žhářství, vraždu, napomáhání a podněcování vzpoury..."

"Všechno se to stalo striktně v souladu se zákonem o válce," upozornil Bartoň.

"Ano, jistě," řekl Blaine. "To je jediný důvod, proč máme o čem diskutovat. Ale přesto, jsou tu stále určité pochybnosti o legitimitě skupiny, jež si vás najala. Je to bona fide politická skupina, anebo zločinecký gang?"

"To asi závisí na tom, jestli chcete dostat můj krk do oprátky nebo ne?"

"Po pravdě řečeno," řekl Blaine, "nemám v tom ohledu moc na vybranou. Kdybych vás obžaloval, musel bych stanovit, že jsou to zločinci, a tím jsem v koncích se svým politickým konsensem,"

"Takhle nějak to chápu i já," řekl Bartoň. "Takže?"

"Takže bych uvítal, kdybych to nemusel udělat," odpověděl Blaine. "Na druhou stranu máme nepřátele. Někteří z věrných farmářů byli postiženi dost tvrdě. Mnozí z nich by vás rádi viděli viset,"

"S tím bych se dokázal vyrovnat. I když budu rád, když se jejich přání nesplní,"

"No jistě. Věci by usnadnilo, kdybyste se tu už dlouho nezdržoval. Sejde z očí, sejde z mysli, znáte to,"

Bartoň pokrčil rameny. "Jistě. Jak to zařídíme?"

"Možná by tu byl způsob," vmísil se do debaty Falkenberg.

"Ha. Máte nějakou nabídku?"

"Možná,"

"Aha. Ale ještě jste si to pořádně nerozmyslel, co?"

"Uvidíme. Teď nás čekají další povinnosti," Falkenberg vyhledal očima prezidenta důstojnického klubu a povstal.

Dudáci a zpěváci zmlkli a vřava v místnosti pozvolna ustala. "Pane prezidente," začal Falkenberg.

"Pane plukovníku!"

"Přípitek a přivítání. Na korneta prince, budoucího krále Sparty. Zasloužil si díky celého pluku,"

Všichni vstali. "Na pana prince," řekl kapitán Alana. Ostatní po něm opakovali: "Na pana prince,"

Ne však do jednoho, všiml si Lysander. Bartoň vstal s ostatními, ale neřekl nic a nenapil se. Člověk mu to ovšem nemůže mít za zlé.

O tři stoly dále uviděl záblesk zelené a rozeznal toaletu, již koupil v místním obchodě. Samozřejmě, že ji má na sobě. Co jiného by si měla vzít?

Ursula stála vedle kapitána Petera Owensforda. Její oči se na krátký okamžik setkaly s Lysandrovými, když zvedala skleničku. Potom zrak odvrátila ke svému průvodci.

Neměl čas na to myslet. Přípitek byl u konce. Teď je řada na mně. Co řeknu? Cekal, dokud se ostatní neposadí, a potom vstal. "Pane prezidente?"

"Ano, pane princi?"

"Chci poděkovat pluku. Můj přípitek: Na to, abychom se zase sešli jako kamarádi ve zbrani."

"Slyšte, slyšte," vykřikl někdo. Falkenberg pochvalně přikývl.

Ursula se nakláněla ke kapitánu Owensfordovi. Ať už řekla cokoliv, rozesmálo ho to. Potom přišel Mark Fuller s Juanitou a posadili se k nim. Všichni vypadali šťastní.

Následovaly další přípitky, a potom vstal guvernér Elaine. "Nemohu se vyjádřit lépe než princ Lysander," řekl. "Na Spartu a Taniith a na Falkenbergovu legii, a na dobu, kdy se opět sejdeme jako kamarádi. Ta vyhlídka je teď pravděpodobnější,"

O pár minut později se do toho zase pustili dudáci. Někdo zanotoval píseň.

"Král se z výpravy navrátil,

zablácený a raněný se navrátil.

Otlučení o štít a kříž,

bez zástavy a s modřinami a chromý se navrátil..."

"Pane guverněre, majore, omluvíte mě? Díky. Pane princi, mohl byste mi věnovat pár minut?" Falkenberg vstal a ukázal ke dveřím. "Myslím, že si máme pohovořit o některých důležitých věcech,"

"Děkuji, pane, s potěšením," Lysander odešel s Falkenbergem. Když procházeli dveřmi, zaslechl Uršulin smích.

Píseň pokračovala:

"V boji se nám nikdo nevyrovná,

není nad nás lepších vojáků.

Veselé tóny polnice svolávají posádku.

Tady mé kopí, budiž zlomeno, holá hej!

Tady můj kůň, budiž utracen! Holá hej!

Byli silní a boj byl tvrdý a dlouhý,

ale všechny rány jsem poctivě vracel. Holá hej!

Všechny rány jsem poctivě vracel."

Falkenbergovy místnosti se nalézaly ve strohé čtvercové oddělené budově z umělohmotných panelů, nacházející se uprostřed severního koutu otevřeného prostoru, jenž pluk využíval k nástupům. U dveří na ně čekal desátník McClaren, který ke své slavnostní modré uniformě nosil funkční pistoli. Na konci sálu byli další dva vojáci z veliteléské roty.

Stála tu knihovna ze dřeva pocházejícího z Tanithu. Psací stůl byl prázdný až na čtecí přístroj, sklopený do úhlu pohodlného ke čtení. Klávesnice byla podle všeho umístěna v zásuvce. Lysander si jednou prohlížel elektronickou knihovnu pluku a byl oslněn. Desítky tisíc svazků, historická díla, díla světové literatury, atlasy, umění a technologie, filozofie a kuchařky a průvodce, všechny knihy okamžitě dosažitelné. Dokud fungují počítače, tak žádné opravdové knihy nepotřebuje. Tak proč vůbec nějaké má? Lysander přistoupil ke knihovně. Knihy uvnitř byly namátkovou sbírkou, antropologie a vojenská historie se tu mísila s životopisy a romány. Většinou to byly levné svazky a všechny působily dojmem, že je Falkenberg vlastní už velice dlouho.

Falkenberg stiskl skrytý vypínač. Začala hrát hudba, dosti tlumená, aby nerušila rozhovor. Lysander se zamračil.

"Sir Hamilton Hardy," řekl Falkenberg. "Jmenuje se to Za divokými husami,"

Hlavní stůl v místnosti byl vyroben z duralplastu s deskou z průhledného plexiskla kryjící monitor. Na stole již stály skleničky a dekanter s koňakem. Desátník McClaren počkal, až Lysander s plukovníkem usednou, potom vyšel ven a zavřel dveře.

"Vítejte," řekl Falkenberg zběžně. "Nezdržím vás dlouho,"

Tak dlouho, jak budeš chtít, pomyslel si Lysander. Na tyhle večírky si asi nikdy nezvyknu. Jsou příliš hlučné. Snažil se nemyslet na to, jak Ursula položila zlehka ruku na paži kapitána Owensforda. Co pro ni znamenal? Nového milence? Společníka na večer? Obojí? V duchu se pod těmi nevídanými výjevy svíjei,

Falkenberg ukázal na karafu. "Poslužte si sám,"

"Děkuji, už jsem měl dost," odpověděl Lysander.

Jidýž myslíte. Nebude vám vadit, když si naleju? Díky. Brzy už odjedete,"

"Myslel jsem na to. Teď už tolik nespěchám. A co vy?"

"Nový Washington,"

"To je pěkně daleko od Země. Co se tam děje?"

Falkenberg byl zamyšlený. "Jaká je vaše planeta, pane princí? Asi bych vás měl zase začít oslovovat vaším titulem,"

"Jakým titulem? Zasloužil jsem si hodnost korneta. Docela by mi vyhovovalo, kdybych se mohl stát panem Princem, než princem Lysandrem,"

"Myslíte to vážně?"

"Já vlastně nevím,"

"Nemáte vlastně na vybranou, víte to?"

"Jak to myslíte?"

Falkenberg se pousmál. "Ve hře je příliš mnoho, Vaše Výsosti. Neříkám, že se ještě nestalo, aby někdo v tak vysokém postavení jako je vaše nevstoupil do legie, ale ve vašem případě by to nefungovalo. Kdybyste si vybral zůstat kornetem Princem, vaše rozkazy by byly vrátit se na Spartu a stát se králem. Potřebujeme tam přátele,"

"My?"

"To je podruhé, co mě žádáte o informace, které vám nemohu dát, kornete,"

"Ale princ Lysander...,"

"Je spojenec. Potenciálně něco daleko víc,"

Víc. Co je víc na. spojenec? "Proč si myslíte, že princ Lysander dokáže udržet tajemství?"

"Máme své způsoby,"

"O tom nepochybují. Všichni ti přátelští lidé, zvoucí mě na skleničku a kladoucí mi otázky...,"

"To byla jen část toho. Většinou nastane situace, kdy někomu musíte věřit, protože kdybyste mu nevěřil, tak nesplníte bojový úkol,"

"Jako poslat těžké zbraně napřed?"

"Něco takového. Tak. Kdo jste, Lysandře Collinsi?"

"Plukovníku... Ale, ksakru, plukovníku, co se s ní stane?"

"To si zvolí sama. Může si vybírat už teď. Za to

vděčí vám," řekl Falkenberg. "Guvernér se nabídl, že ji najme. Pochybují, že tu nabídku přijme, protože jí učiníme lepší.

Pluk má vždycky místo pro cílevědomé inteligentní lidi. Kapitánka Alanova má pro ni místo. Anebo... to víte, mezi důstojníky je spousta svobodných mláďenců a vdovců. Ženy s náklonností pro vojáčky život se těžko hledají,"

Kdo ji dostane ? Ty? Pro tebe je zatracené mladá. Anebo...

"Ale nic z toho neodpovídá na moji otázku."

"Ne, pane,"

"To je zvláštní," zamyslel se Falkenberg. "Před pár sty lety to byla běžná situace. Princ nebo princezna se zapletli s někým obyčejným, konflikt lásky a povinnosti. Vznikla o tom spousta příběhů. Dnes už ne, samozřejmě. Jak by také mohlo? Jen málo lidí má smysl pro povinnost,"

Ani pro lásku ne. Co je vzácnější, láska nebo povinnost ? "Čert aby to vzal, plukovníku. Fuller má svou Juanitu, která o něj pečuje. Někdo... jiný... dostane Ursulu. Já mám Harva. Copak to je fěr?"

"Mohl bych poukázat na skutečnost, že kornet Princ by ji nikdy nepotkal,"

"Zatímco princ Lysander spartský ji může vzít na večeri do guvernérova paláce. To jste mi také nemusel připomínat, vy parchante,"

Falkenbergův úsměv byl slabý, ale triumfující. "Vaše Výsosti, když se nějaký mladý důstojník začne litovat, tak mu

obvykle poradíme, aby držel hubu a krok. Ve vašem případě..."

"Drž hubu a královský krok. Obzvláště když mi ta huba takhle ujede. Ke kornetoví se to rozhodně nehodí. Ano, pane. Ztracená práce," Lysander se zamyšleně usmál. "Nemyslím, že by cokoliv mělo být fér. Alespoň mi neříkáte, jaká mě na druhé straně potkala všechna pozhelnání,"

Nastalo dlouhé ticho. Nakonec si Lysander sáhl na ramena a odepnul ze své modré blůzy výložky. "Plukovníku Falkenbergu, předpokládám, že jste mi chtěl říct něco o Novém Washingtonu,"*)

Bylo již dlouho po půlnoci a večírek pomalu dohasíná! Lysander si prohlížel náčrty a mapy na Falkenbergově mapovém stole. "Bůh ví, že je to dost ambiciózní plán. Řada věcí se může vyvíjet špatně,"

"Samozřejmě. K tomu vždycky dochází, když je v sázce hodně,"

A tady tiž nemůže být v sázce víc. "Dovolte, abych byl upřímný. Věděl jsem něco o Lermontovových plánech na příští rok, ale tohle jde mnohem dál. Vy, Blaino-va rodina a polovina vyšších důstojníků loďstva jsou součástí konspirace vedené veloadmirálem Lermontovem. Chcete, aby se k té konspiraci přidala také Sparta,"

"To chci já. Uvědomuji si, že nemáte dost autority, abyste k tomu přiměl vaši vládu,"

"Já k tomu dokonce nedokážu přimět ani vlastního otce!"

"Vaše Výsosti, on se k nám přidal již před rokem,"

"No tohle, ať se propadnu... No jistě, tím se vysvětluje řada věcí, kterým jsem nerozuměl. Plukovníku, než si na tohle zvyknu, chvíli mi to potrvá,"

"Budete mít dost času. Než to strávíte, zvykněte si na tohle: jediná osoba, která stojí v téhle... konspiraci... nad vašim otcem, je admirál Lermontov sám,"

"Cože? Ale... plukovníku, co to říkáte?"

"Vaše Výsosti, Kondominium je vyřízené. Doktor

*) O tom, jak dopadla tato Falkenbergova mise, pojednává román Žoldnér od stejného autora. Vydalo nakladatelství United Fans a. s. a Klub Julese Vernea v Praze roku 1995. (Pozn. překl.)

Whitlock a viceadmirál Harris z vojenské zpravodajské služby mu nedávají ani deset let,"

"Ano, samozřejmě, Sparta si to uvědomuje také,"

"Bez Kondominia tady nebude vůbec žádný pořádek. Nebude dokonce platit ani zákon o válce. Vaše Výsosti, nevím, co Kondominium vystřídá, co je může vystřídat. Jenom vím, že něco na jeho místo nastoupí, a to bude konec bezpečné základny,"

"Deset let," dumal Lysander.

"Možná déle. Veloadmirál věří, že se může udržet ještě dvacet a potom třeba přijde zázrak," Falkenberg zavrtěl hlavou.

"Já si myslím, že zázrak už bude, když to vydrží dvacet let, a v zázraky nevěřím,"

"Ale přesto se stěhujete na Nový Washington,"

"Řekl jsem Lermontovovi o svých pochybnostech. Asi uhodnete, co mi odpověděl,"

"Drž hubu a krok,"

"Přesně," Falkenberg pokrčil rameny. "Vlastně to dává smysl. Jestli se to všechno nesesepe moc rychle, můžeme udržet rovnováhu sil. Jestli se to zhroutí, Nový Washington bude potenciálním cenným členem aliance,"

"Ale my potřebujeme vaše vojáky jako kádr pro novou spartskou armádu. A vy jedete na Nový Washington! Jak..."

"Dostanete svoje kádry. Zařadím do 42. pluku Bartoňovy vojáky. Tím se mi uvolní chlapi, které s vámi budu moci poslat domů. Nebude jich tolik, kolik bych si přál, ale bude jich dost. Všichni musíme něco obětovat, pane princí..., promiňte, Vaše Výsosti."

"Koho pošlete?"

"Ještě jsem o tom nepřemýšlel."

"Owensforda?"

"To je vlastně dobrý kandidát. Je to dobrý učitel." Falkenberg vstal. "A teď, Vaše Výsosti, je patrně načase, abych se ještě krátce ukázal na večírku. Potom se snad konečně vyspím. Musím ráno s majorem Bartoňem ještě vyžehlít pár věcí,"

"Ano, pane. Děkuji vám za důvěru,"

Falkenbergův pohled byl nicneříkající. Anebo v něm bylo všechno? "Jenom nezapomeňte na sanitární pracovníky," řekl. "Sbohem, pane princí,"

Noc venku byla chladná. Lysander opustil Falkenbergův příbytek a vrátil se k důstojnickému klubu. Zastavil se před dveřmi. Uvnitř slyšel smích. Po dlouhé chvíli se otočil a vrátil se do svého prázdného pokoje.